

Điềm Mật Anh Túc

Contents

Điềm Mật Anh Túc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	39
9. Chương 9	46
10. Chương 10	51
11. Chương 11	56
12. Chương 12: Vĩ Thanh	63
13. Chương 13: Phần Đặc Biệt	65

Điềm Mật Anh Túc

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, phụ tửBiên tập: Phiêu LinhHạ Vũ Thụy chính là đại đường chủ của hắc bang n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-mat-anh-tuc>

1. Chương 1

Ánh mặt trời chói chang làm người ta phát ghét.

Khu nhà ở giữa sườn núi, là khu nhà cao cấp có đến một nghìn căn, một cậu bé chừng mười lăm tuổi, da dẻ trắng nõn, diện mạo xinh đẹp làm người khác rời mắt không nổi, đang thư thái tảo nhả ngồi ở dưới tán cây to trong sân nhà.

“Mẹ nó chứ, còn muốn mình chờ bao lâu nữa.” Cậu ta không mở miệng thì thôi, chứ hễ mở ra là vẻ cao quý kia hoàn toàn không hợp gì với lời nói thô bỉ.

“Câm ngay cho tao.” Ngồi bên cạnh là một người phụ nữ xinh đẹp đang gạt gạt những lọn tóc xoắn to, hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái, “Đợi đến lúc ông ấy tới, coi chừng cái mồm hay sủa của mày cắn thận một chút. Nhớ, đó chính là chồng tương lai của mẹ mày đó, nhớ phải gọi ông ấy là cha.”

“Cha? Hừ,” Cậu nhỏ lạnh lùng cười, “Nhờ phúc của bà, tôi đúng là có nhiều cha quá ha.”

“Mày còn dám nói, mấy người chồng trước của tao mày đều không chịu gọi cha, thật sự là đồ tiểu quỷ đáng ghét mà.” Người phụ nữ khinh bỉ nhìn cậu, “Tao cảnh cáo mày, người đàn ông lần này khác những lần trước, nếu mày còn đối nghịch với ông ấy, khiến tao phải ly hôn, tao tuyệt đối không tha cho mày.”

“Tôi khiến bà phải ly hôn? Đúng là chuyện buồn cười, vì bà là loại đàn bà hư hỏng có mới nới cũ, chơi chán liền bỏ người ta đấy chứ.” Cậu trai không chút yếu thế trả lời một cách mỉa mai, “Lần này bà lại ngấm trúng ai thế? Mấy lần trước đều là đám trai trẻ cùng công nhân xây dựng, lần này là gì? Thợ điện nước à? Tôi đoán có lẽ chỉ đỡ được ba tháng thôi nhỉ.”

“Đáng tiếc lần này mày đoán sai rồi,” Người phụ nữ lộ nụ cười bí ẩn, “Lần này là tao nghiêm túc đó.”

Cậu trai nghe vậy thiếu chút nữa ôm bụng cười lăn, “Nghiêm túc? Nếu đúng như bà nói, lợn nái đều bay được hết lên trời đó.”

“Thằng tiểu quỷ này...” Người phụ nữ giận đến méo mặt, giơ tay lên định dạy bảo con.

“Bà dám?” Cậu trai sắc mặt tối sầm trợn mắt nhìn, “Bà nghĩ tôi vẫn là thằng nhóc con làm bao cho bà trút giận như trước ấy hả? Nếu bà dám đánh tôi một cái, tôi đảm bảo sẽ khiến bà phải hối hận.”

Người phụ nữ có chút khiếp sợ, nhìn đứa con đang ngày càng lớn, không cam lòng mà cắn cắn môi dưới, thu tay, trừng mắt nhìn lại.

Ngay lúc hai mẹ con đang nhìn nhau chăm chăm như kẻ thù, trên trời bỗng đột ngột không báo trước mà kéo mây đen dày đặc, sét đánh một tiếng lớn...

Xoẹt... Dùng...

Tiếng sấm nổ lên bất ngờ khiến cậu trai thoáng chốc toàn thân cứng ngắc.

“Ha ha, đúng là báo ứng.” Biết đứa con từ nhỏ sợ nhất là sét, người phụ nữ không chút thông cảm mà mỉm cười, đứng dậy một cách tao nhã, đi về phía khu nhà. “Mày cứ ở đây từ từ hưởng thụ nhé.”

Dù bản thân biết rõ người đàn bà khốn kiếp kia căn bản không màng gì đến sự sống chết của mình, nhưng cậu trai nghe được lời cuối của bà ta vẫn là không kiềm được cảm giác tổn thương. Sắc mặt trắng bệch, thân mình run rẩy không ngừng. Nỗi sợ quán chặt khiến cậu ngay cả nhắc chân chạy cũng làm không được. Tiếng sấm ầm ầm không ngừng quanh quẩn bên tai, những giọt nước mưa to như hạt đậu đổ nghiêng xuống đất, xối ướt đầm bộ quần áo mỏng của cậu.

Không... Không! Mình không thể chết, mình nhất định không thể chết!

Ai tới cứu tôi với?

Cậu nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng kêu gào.

Không ai tới cứu cậu cả.

Cậu biết người đàn bà kia sẽ không cho bất cứ ai tới cứu cậu.

Cậu tuyệt vọng, cảm thấy như bị cả thế giới ruồng rẫy.

“Thụ Thụ.”

Đột nhiên một giọng đàn ông xa lạ vang bên tai, cậu trai chưa kịp phản ứng, cả người lạnh như băng đã được ủ vào một khuôn ngực rộng ấm áp.

“Thụ Thụ đừng sợ.”

Giọng nói của ông ta có chút đau xót làm cho cậu trai luôn luôn kiên cường cũng thấy trong lòng tê dại, chợt mở mắt ra.

Một đôi mắt dịu dàng ngay trước mắt.

“Thụ Thụ đừng sợ, ta đưa con vào.” Người đàn ông giống như anh hùng cứu mỹ nhân, một tay ôm lấy cậu.

Cậu trai đang dựa vào ngực người kia, từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, đột nhiên tim đập thình thịch, hồi hộp ngẩng lên, “Ông... Ông là ai?”

“Chào con, ta là Hạ Mặc Lâm, “Người đàn ông cúi đầu nhìn cậu, mỉm cười, “Cũng sắp là cha của con. Thụy Thụy, xin được chỉ giáo nhé.”

Nụ cười dịu dàng của ông ta khiến người phải ghen thở. Một cảm xúc ấm áp chưa từng có trở dậy trong đáy lòng lạnh lẽo. Giây phút này, tiếng sấm đáng sợ đột nhiên lùi ra rất xa, rất xa...

Cậu trai cảm thấy... Cậu, không bao giờ... còn phải cô đơn nữa...

Mười năm sau.

Vân Dật hội, đại hắc bang nổi tiếng nhất Châu Á.

Truyền rằng, trong Vân Dật có ba nhân vật có thể khiến kẻ thù nghe qua là đã phải kinh hồn táng đờm.

Bên cạnh người lãnh đạo kiệt xuất Trầm Quan Kiệu cùng đường chủ “Phi Long đường” Giang Kiêu Long dũng mãnh oai phong, còn có một người luôn khiến kẻ thù đau đầu chính là đường chủ “Thiên Ưng đường” Hạ Vũ Thụy, chính là kẻ đầy mưu ma chước quỷ, tâm địa độc ác.

Đồn rằng hắn không bỏ qua cho ai, luôn dùng độc kế khiến bang chủ phe đối địch phải tự cắt hai ngón tay, phải vái lạy xin nhường lại địa bàn.

Đó chính là một con người ma mãnh thông minh, là cột trụ trời cho Vân Dật hội.

Nhưng mà, chỉ có một số kẻ thân cận mới biết, Hạ Vũ Thụy trong mắt kẻ thù còn khó nhá hơn cả quỷ, lại có một yếu huyệt trí mạng!

Không tin hả, nhìn thử coi, ngay lúc này, ngay trong cao ốc tổng bộ hùng vĩ trang nghiêm của Vân Dật hội, vị rường cột của bang đang làm một chuyện vô cùng ám muội...

Người thanh niên thân hình cao ráo, diện mạo tuấn mỹ mê người, thân là đường chủ, đáng ra cần phải bận bịu xử lý công vụ, thì lại quần áo xộc xệch nằm trên bàn làm việc, ở bên dưới thân người khác mà rên rỉ không ngớt...

“Aaa... Con rất nhớ người...”

“Ta cũng nhớ con... Thụy Thụy của ta...” Người đàn ông nỉ non than thở, dịu dàng mà trầm ấm làm cho lửa dục trong người Hạ Vũ Thụy lại mạnh mẽ dâng trào.

“Ừ... Con chịu không nổi rồi... Dượng à...” Hạ Vũ Thụy vươn đầu lưỡi hồng hồng, duyên dáng liếm môi dưới, đôi tay gian xảo tiến vào sờ xét bên trong áo sơ mi người kia, vuốt ve khuôn ngực rắn chắc.

“A... Con đúng là đứa nhỏ hư hỏng mà...” Hạ Mặc Lâm nói nghe như trách cứ nhưng ngữ điệu lại tràn đầy cưng yêu.

“Dượng mới là một ông dượng hư, dượng xấu lắm, vì cái gì lại xuất ngoại dự hội nghị lâu như vậy chứ...” Dùng hai tay nắm chặt thắt lưng gọn chắc của người kia, vị đường chủ tâm địa độc ác dùng giọng điệu nũng nịu trách cứ, nếu đám bộ hạ mà nghe được nhất định ngắt xiủ cả loạt cho coi.

“Rồi rồi, đều là dượng không tốt, dượng sẽ đền cho Thụy Thụy mà.” Hạ Mặc Lâm giọng điệu dịu dàng nịnh lại.

“Dượng đền như thế nào đây?” Hạ Vũ Thụy ở bên tai người kia thở nhẹ.

“Ừ...” Hạ Mặc Lâm bị khiêu khích nhẹ phát ra tiếng rên rỉ, “Thụy Thụy muốn cái gì, dượng cũng đều cho con.”

“Hi, con cái gì cũng không cần...” Hạ Vũ Thụy cười ha hả, giật đũng quần người kia, “Con chỉ cần cái này...”

Dương vật cứng như sắt nảy lên, người đàn ông bị mấy đầu ngón tay nóng như lửa trêu chọc, thở dốc không thôi...

“Aaa... Thụy Thụy, không được, đây là văn phòng của con, vạn nhất có người đi vào...”

“Không có lệnh của con ai dám vào... Ừ... Dương... Không xong rồi, mau lên đi...” Cơ thể khó chịu đến muốn phát cuồng vì mấy ngày nay không được ai làm dịu, Hạ Vũ Thụy trở mình, quỳ trên bàn làm việc, nắm lấy thứ cậu yêu thích, đặt vào cục huyết hư hồng đang ngứa ngáy.

“Đừng, Thụy Thụy, mấy ngày không làm rồi, sẽ bị thương đó, để dương dùng tay giúp con đã.” Dù cho đâm lao thì phải theo lao, nhưng Hạ Mặc Lâm vẫn vất vả chịu đựng, vì cơ thể của cục cưng là ưu tiên số một.

“Ừ, con mặc kệ, con muốn dương, con phải lấy bự của dương cắm vào, cố sức mà cắm vào...”

Lời *** đang thốt ra từ đôi môi vô cùng xinh đẹp, rốt cuộc đập vỡ sự tự chủ cuối cùng của đàn ông, Hạ Mặc Lâm gắt khế, đưa tay nắm chặt lấy cái eo cong cong mê người, đẩy mạnh người về phía trước.

“Aaaa...” Vách hang chật chội bị hưng khí cứng rắn hưng hăng tách ra, Hạ Vũ Thụy ngón tay cào cào lung tung trên mặt bàn, rít lên một tiếng vừa đau đớn vừa thỏa mãn.

“Chết... Thụy Thụy... Thụy Thụy của ta... Thực xin lỗi... Dương đừng không được... Dương muốn con... Dương nhớ con muốn điên lên rồi...” Nhiều năm qua, chưa từng có xa cục cưng lâu như vậy, Hạ Mặc Lâm rốt cuộc giữ không nổi khả năng kiềm chế của một người đàn ông trung niên, điên cuồng vào ra cơ thể ngọt ngào bên dưới.

“Aa... Sâu quá sâu quá... Chính chỗ đó... Đừng có dừng lại... Ô... Dương... Giết con đi... Dương à...” Mong nhớ ngày đêm, khoái cảm mãnh liệt đến muốn chết đi sống lại làm cho Hạ Vũ Thụy ngọ nguậy đầu, lớn tiếng khóc lóc.

Dương vật hai người va đụng lung tung, tiếng hai cơ thể cọ xát cùng tiếng rên rỉ *** đang quanh quẩn khắp phòng, làm cho họ càng điên cuồng sa vào bể dục...

=====

“Hạ đường chủ có trong đó không? Tôi có việc gấp phải báo cáo.” Một tiểu tử vẻ mặt kinh hoàng thở hồng hộc lao vọt tới cửa văn phòng.

“Dừng! Dừng lại ngay!” Trợ thủ đắc lực của Hạ đại đường chủ là Tiểu Châu giang hai tay, rất có trách nhiệm ngăn người kia lại, “Muốn chết hả, Tiểu Bì, vội vội vàng vàng muốn đi đâu thai hả?”

“Ô... Dừng cản tôi, nếu chuyện này không xong, tôi thật sẽ đi đâu thai luôn đó.” Tiểu Bì khóc lóc thảm thiết.

“Rốt cuộc có chuyện gì nghiêm trọng thế? Nhìn cậu căng thẳng quá.” Tiểu Châu nghi ngờ nhìn.

“Trọng phạm số một của chúng ta Borgia vương tử chạy mất rồi! Cậu xem có nghiêm trọng không hả?” Tiểu Bì tức giận trừng mắt liếc một cái.

“Chúa ơi! Borgia vương tử thoát rồi?” Tiểu Châu sợ tới mức nhảy dựng lên “Các người chết chắc rồi, hần chính là kẻ thù bang chủ hận thấu xương đó, đại đường chủ của chúng ta vất vả lắm mới dùng kế tóm được hần, các người lại để hần thoát sao?”

“Ô... Dừng hỏi tôi, ngay cả người thế nào tôi còn chưa gặp mà, đại ca bọn tôi giận phát điên rồi, thiếu chút nữa là đem bọn tôi giết sạch, tôi là tìm đến Hạ đường chủ xin cứu mạng đó.”

“Đại ca Hình Đường quản lý các người tính tình nóng nảy có tiếng, hần rất thích chơi đùa với cái đó của Borgia vương tử, các người lại đánh mất “đồ chơi” của hần, để coi lần này các người có bắt tử đến mấy cũng phải mất nửa cái mạng đó.” Tiểu Châu le lưỡi thông cảm.

“Hừ, Tiểu Châu khôn, còn dám đứng đó cười trên nỗi đau của người ta, mau cho tôi vào gặp Hạ đường chủ đi, mất thời gian thế này, tôi không đảm bảo cậu gánh được hậu quả đâu.” Tiểu Bì tức điên, đẩy hần một cái.

“Này này, người anh em, không phải tôi không cho cậu vào, mà chính Hạ đường chủ không cho bất kì ai vào đâu! Cậu cũng biết tính Hạ đường chủ mà, trên giang hồ nổi tiếng quỷ khốc thần sầu, chọc giận Ngài ấy, hai chúng ta chết cũng không hiểu vì sao mình chết đó!”

“Lẽ nào... Vì có “người kia” ở bên trong sao?” Quên mất việc gấp đang cháy sau mông, Tiểu Bì tò mò, liều mạng hỏi.

Giới giang hồ đồn rằng, đệ nhất mỹ nam tử Hạ Vũ Thụy có một người vô cùng bí ẩn trong lòng, thậm chí có người còn hồ nghi người đó chính là bang chủ Trầm Quan Kiệu.

“Không phải, người đừng hỏi, đi nhanh đi.” Tiểu Châu vẫy vẫy tay như đuổi ruồi.

“Không, tôi không đi, dù sao về nhà thấy đại ca là tôi sẽ chết, tôi nhất định phải đợi ở đây đến khi Hạ đường chủ ra thì thôi! Hạ đường chủ, anh mau ra cứu mạng em với, Hạ đường chủ!” Tiểu Bì cố sống cố chết gào to.

“Muốn chết hả!” Tiểu Châu lao lên bịt miệng hắn “Tiểu Bì ngu, cậu nhỏ giọng cho tôi, nếu làm kinh động đến đại ca, cậu sẽ hại chết bọn tôi mất thôi!”

Một tuần nay, đại ca của bọn chúng tâm tình có thể nói là nhìn không ra, báo hại ai nấy đều lo lắng đề phòng, sợ bão quét bay người thì chết. May là đại ca cuối cùng cũng đợi được cha về, tâm tình tốt lên hẳn, hai cha con đang ở bên trong hưởng thụ cảnh gia đình hạnh phúc, hắn cũng đâu phải chán sống, nào dám quấy rầy!

“Ô... Tiểu Châu khốn, cậu mới là hại chết tôi đó, tìm không thấy Borgia vương tử, cậu bảo tôi làm thế nào trở về gặp đại ca đây? Oa oa...” Tiểu Bì thậm chí còn bật khóc.

“Trời ạ, đừng khóc, mau nín đi...” Tiểu Châu hãi quá, cứ như kiến bò trên chảo nóng.

“Muốn làm phản hả?”

Cửa lớn đột ngột mở ra, một mỹ nam tử mặt lạnh như tiền đi ra.

“Đường... Đường chủ... Bọn em... Bọn em là vì...” Hai người lắp bắp nói không nên lời.

“Câm miệng! Các người thật to gan, dám đem Thiên Ưng đường của ta biến thành cái chợ sao?Ồ ào như vậy còn ra thể thống gì?”

Hai cái đứa chết bầm này, cha của ta hôm nay ngồi máy bay cả ngày, từ Châu Âu trở về, bọn ta lại còn dằng dai với nhau mấy lần liên, đã một muốn chết, vất vả lắm mới khuyên được cha đi ngủ, bọn nó còn dám ở ngoài cửa mà tranh cãi ầm ĩ, vạn nhất nếu cha bị đánh thức, ta nhất định sẽ lột da các người!

Hạ đại đường chủ hai mắt lạnh băng, hai kẻ kia lập tức toát mồ hôi lạnh.

“Hạ đại đường chủ, anh đừng tức giận, thật sự bởi vì việc này quá gấp, cho nên em mới dám làm càn, em không cố ý muốn làm anh giận, em... em... ô...” Tiểu Bì vừa nói vừa khóc.

“Rồi rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?” Hạ Vũ Thụy không kiên nhẫn, nhăn mặt nhăn mày hỏi.

Thật là, hắn chính là vất vả mãi mới có cơ hội được nằm bên cha dưỡng, hai cái tên Trình Giảo Kim liều chết này cố tình phá bình, thật mất hứng mà. Tên Tiểu Bì này tốt nhất là có việc nguy cấp thật đi, bằng không bản đường chủ nhất định sẽ khiến người khóc không ra nước mắt cho coi.

“Thưa đường chủ, Borgia vương tử, hắn... Hắn trốn rồi!”

2. Chương 2

Hạ Vũ Thụy vốn dự định sau khi cha về nước, hai người sẽ không đi đâu, không gặp ai, phải ở trên giường nghỉ ngơi ba ngày ba đêm, không ngờ bây giờ vì một tên khốn kiếp mà toàn bộ đi tong hết cả.

Cái tên Borgia ngu xuẩn.

Hạ Vũ Thụy trong lòng mắng um lên!

Vốn bản bang chủ đã muốn để thêm một thời gian nữa sẽ thả hắn đi, không ngờ hắn lại tự trốn thoát, giờ thì hay rồi, vì danh dự của Vân Dật hội trên giang hồ, mình lại phải nghĩ cách bắt hắn về.

Mà cái gọi là “trải nghiệm đầu tiên là trải nghiệm đúng nhất”, tên Borgia này đã ném qua một lần tù hãm rồi, muốn bắt lại hắn đâu có dễ.

Hạ Vũ Thụy càng nghĩ càng nóng ruột.

“Các người làm ăn kiểu gì thế? Nhà giam không phải đã có camera theo dõi sao? Như thế nào lại để mất người hả?”

“Ồ... Hạ đường chủ bớt giận, là bởi vì... vì... Bởi vì...” Tiểu Bì nét mặt đau khổ, ấp a ấp úng không nên lời.

“Vì sao? Người khó nói như vậy, chẳng lẽ... Vì có liên quan đến đại ca các người sao?” Hạ Vũ Thụy mắt sáng quắc nhìn hẩn. “Mau nói thật đi!”

Trời ạ, đúng là chuyện gì cũng không qua được mắt thần của Hạ đường chủ, thật khủng khiếp mà!

“Dạ, đường chủ anh minh. Tối hôm qua vì Tiêu đường chủ vào nhà giam xong là bắt bọn em tắt hết camera đi...”

“Sau đó?”

“Lúc đầu bọn em nghe thấy Borgia tức giận mắng nhiếc... Rồi sau đó... Cái gì cũng không nghe thấy nữa ạ...”

“Sau đó nữa?”

“Sau đó... Sau đó không hiểu sao bọn em bị hôn mê, lúc tỉnh dậy thì Borgia vương tử đã không thấy đâu nữa...”

“Các người quá tắc trách!” Hạ Vũ Thụy lạnh lùng trừng mắt liếc Tiểu Bì một cái, “Vậy Tiêu đường chủ lúc đó ở đâu?”

“Đại ca... Anh ấy cũng ngất trên mặt đất, là bọn em phải gọi mới tỉnh dậy.”

Tiếp sau, Hạ Vũ Thụy có hỏi cẩn thận thêm vài chi tiết nhưng đáng tiếc Tiểu Bì sau khi hôn mê tựa hồ đã bị mất trí nhớ, rất nhiều chuyện nghĩ không ra.

“Lần này các người làm mất tội phạm quan trọng nhất, từ Tiêu đường chủ cho đến mấy người, tất cả đều sẽ bị nghiêm khắc xử phạt bằng bang quy!”

“A... Hạ đường chủ, chuyện này không liên quan đến đại ca mà, là bọn em trông coi không cẩn thận mới để cho kẻ khác thừa dịp trà trộn vào. Mong Hạ đường chủ xử phạt bọn em thôi, xin hãy bỏ qua cho đại ca.” Tiểu Bì van lạy.

“Không nói nữa, quốc có quốc pháp, bang có bang quy. Tiêu đường chủ của các người cũng khó tránh tội. Thôi, cậu đi đi, tôi sẽ nghĩ cách.” Hạ Vũ Thụy không kiên nhẫn phẩy tay.

Tiểu Bì biết Hạ đại đường chủ trước nay không nói hai lời, lời nói ra là nhất quyết không tùy tiện thay đổi, trong lòng tuy chán nản nhưng nghĩ anh ta đa mưu túc trí, việc tìm người là trọng trách của anh ta, thôi thì cũng còn may. Bây giờ đại ca chắc đang tức sùi bọt mép rồi ấy chứ.

“Cám ơn Hạ đường chủ!” Tiểu Bì cung kính đứng dậy cúi đầu, nhanh chóng đi ra ngoài.

Hạ Vũ Thụy mặt nhăn mày nhíu, trong lòng trầm xuống.

Chuyện này thật kì lạ, là hắc bang đệ nhất uy trấn giang hồ mà giữa ban ngày ban mặt có người xông vào cướp tù, là ai có gan lớn như vậy chứ?

Nói Tiêu đường chủ tự ý thả thì còn vô lý hơn.

Cái tên tự tường biến thái đó cực kì hứng thú với cơ thể của Borgia, thì làm sao lại khinh địch mà để vượt đồ chơi trên tay cơ chứ.

Chẳng lẽ trong Vân Dật hội có nội gián?

Đáng ghét, dám phá kế hoạch của hai cha con ta, chờ ta tóm được tên chết tiệt nhà người thì ta nhất định khiến người phải khóc đến kêu cha gọi mẹ!

Hạ Vũ Thụy ân thầm thề trong lòng.

“Thụy Thụy, sao lại cau mày thế kia? Có chuyện không vui à?” Hạ Mặc Lâm từ trong phòng ngủ đi ra, giọng quan tâm hỏi.

“Dượng, sao lại dậy rồi?” Hạ Vũ Thụy vội vàng từ trên ghế nhảy xuống, một bước vọt ngay vào lòng người cậu yêu nhất.

“Con không ở bên cạnh, ta làm sao ngủ ngon được.” Hạ Mặc Lâm dịu dàng vỗ về, “Công ty có chuyện gì sao? Nhìn con có vẻ rất phiền não.”

“Không, chỉ có chút chuyện thôi. Có cái tên khách, bọn con đang tính đòi nợ.” Hạ Vũ Thụy làm bộ không có việc gì mà đáp.

Người mà cậu yêu nhất trên đời chính là một chuyên gia “độc học” nổi tiếng thế giới, một đời chỉ biết đến nghiên cứu khoa học, cuộc sống có thể nói cực kì cô độc, nên để người đó không lo lắng, cậu mới phải giấu giếm việc mình làm việc cho bang hội, chỉ nói là mình làm cho một tập đoàn xuyên quốc gia. Kì thực thì cậu cũng không hẳn là lừa cha dượng, Vân Dật hội phân bố rộng khắp Châu Á, vốn có thể gọi là “tập đoàn xuyên quốc gia” được mà.

“Thụy Thụy vất vả rồi. Dượng vài ngày không ở bên, nhìn con gầy đi đấy.” Hạ Mặc Lâm đau lòng vuốt ve khuôn mặt cục cưng, “Có phải không ăn đúng bữa không?”

“Dượng không ở nhà, con ăn không nổi.” Hạ Vũ Thụy làm nũng mà ôm lấy cổ người kia, “Phải là dượng nấu con mới ăn.”

“Được được, dượng nấu cho con.” Hạ Mặc Lâm cười cười. Từ trước đến nay anh ta đều đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của cục cưng.” Hôm nay dượng không tới trường, sẽ nấu món thịt lợn kho tàu con thích nhất, rồi mang đến cho con ăn được không?”

“Aa, dượng tuyệt nhất!” Hạ Vũ Thụy lại nhảy nhót tưng bừng. Lúc này cậu chẳng còn giống cái vị đại đường chủ oai phong giới giang hồ gì cả, mà quả thật không khác gì cậu nhóc con.

Qua mấy tiếng đồng hồ, giờ cơm trưa đã điểm, Hạ Vũ Thụy quả nhiên thấy cha dượng rất đúng giờ mang cơm đến.

“Đói bụng chưa?” Anh ta dịu dàng mỉm cười, khiến người ta thòm thòm.

Hạ Vũ Thụy liếm liếm môi dưới, khiêu khích trả lời, “Đói muốn chết.”

“Tiểu tử, nghĩ bậy cái gì đó?” Hạ Mặc Lâm dở khóc dở cười gõ gõ đầu cậu nhỏ, “Mau ăn đi.”

Hạ Vũ Thụy le lưỡi, “Được, nhưng dượng phải đút cho con cơ.”

“A?” Hạ Mặc Lâm hơi sững sốt, “Như vậy không hay đâu!”

Đã hơn bốn mươi rồi, làm vậy có chút mất mặt đó.

“Có làm sao đâu mà, nơi này còn ai nữa đâu.”

“Nhưng...” Hạ Mặc Lâm có ngượng ngùng.

“Quên đi, quên đi, coi như con chưa nói gì.” Hạ Vũ Thụy sắc mặt sầm lại.

Vừa thấy cục cưng yêu dấu tức giận, Hạ Mặc Lâm sao dám cự tuyệt nữa, vội vàng luống cuống ôm lấy cậu ta, “Rồi rồi, dượng cái gì cũng làm, Thụy Thụy đừng giận mà.”

Kì thật Hạ Vũ Thụy mới chính là không thể vì một xú chuyện mà giận cha dượng được, chỉ đơn giản là cậu muốn nhìn thấy bộ dạng sốt ruột đó mà thôi.

Ai, thiên hạ nói quả là đúng, khi yêu thì người ta ngốc nghếch hẳn đi, ngay cả thiên tài như mình cũng không ngoại lệ.

Hạ Vũ Thụy trong lòng tự giấu mình một phen.

Thế nên, hai người ngồi trên sofa, dượng một miếng, con một miếng mà chăm nhau ăn cơm.

“No chưa?” Giải quyết xong miếng cuối cùng, Hạ Mặc Lâm buông thìa, lấy khăn giúp cục cưng lau miệng.

“Ách... No quá.” Hạ Vũ Thụy xoa cái bụng căng muốn nứt ra, nằm gối lên đùi người kia.

“Mệt lắm hả?” Hạ Mặc Lâm dịu dàng vuốt ve.

“Ừm... Rất mệt...” Hạ Vũ Thụy hai mắt cũng đã khép lại.

“Dượng bế con vào trong.”

“Ừm, dượng cũng ngủ cùng con nhé...”

“Được được, dượng nằm cùng con.” Hạ Mặc Lâm yêu thương hôn lên trán cậu ta, ôm ngang eo cục cưng, đi vào phòng ngủ.

Nằm ở trên chiếc giường rộng mềm mại, thoải mái, hai người ôm nhau ngủ, trong lòng hạnh phúc không lời nào nói hết.

“Dượng... Có nhớ lần đầu dượng ngủ cùng con không?” Hạ Vũ Thụy gối lên tay người kia, nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên là nhớ rồi.”

“Dượng biết không, kì thật lúc đó... Nằm bên cạnh dượng, tim con chỉ muốn nhảy ra ngoài thôi...” Lấy ngón tay khẽ miết trên môi anh ta, Hạ Vũ Thụy nhớ lại chuyện cũ.

“Nếu dượng nói... Dượng cũng như con...” Hạ Mặc Lâm há miệng cắn nhẹ đầu ngón tay xinh đẹp kia. “Con có cười dượng không?”

“Thật sao?” Hạ Vũ Thụy nhin không được vui sướng, “Dượng vì sao tới bây giờ không nói cho con nghe?”

“Chuyện xấu hổ như vậy dượng làm sao mặt dày nói ra được!” Hạ Mặc Lâm thành thật trả lời, khuôn mặt hơi hơi đỏ lên.

Đây chính là con riêng của anh ta, năm đó nó mới chỉ là đứa bé, nằm ở bên anh ta thôi mà tim cũng đập loạn xạ. Nên nếu nói ra chuyện này, nhất định sẽ bị cười là biến thái.

“Có gì mà xấu hổ, nếu dượng sớm nói cho con biết, nói không chừng ngày hôm đó chúng ta đã làm tình rồi ấy chứ, không đến mức để lãng phí biết bao thời gian như thế này.” Hạ Vũ Thụy bất mãn dụi lấy dụi để vào ngực người kia.

Hạ Mặc Lâm nghe thấy vậy quả thực khóc dở mếu dở, “Thụy Thụy, cái chuyện đó... Lúc đó không thích hợp mà...”

=====

Ở thì khi đó quả thật không phải thời điểm để “yêu đương vụng trộm” được. Bởi đó chính là tuần trăng mật của Hạ Mặc Lâm và vợ mới cưới trên một hòn đảo nhỏ xinh đẹp thuộc Thái Bình Dương.

“Mặc Lâm, chúng ta đi bơi nào.” Bạch Thu Phi mặc bộ đồ bơi gợi cảm, uốn éo thân hình hoàn mỹ đi vào phòng.

“Em đi đi, Thụy Thụy không khỏe, anh phải trông nó.” Hạ Mặc Lâm nhìn không chớp mắt vào thiếu niên đang ngủ say trên giường.

“Thụy Thụy! Thụy Thụy! Đầu óc anh chỉ có thằng ranh này! Rốt cuộc là anh đi hưởng tuần trăng mật với em hay với nó hả?”

“Em nói bậy gì đó?” Hạ Mặc Lâm bình tĩnh nói. “Anh hiện giờ là cha Thụy Thụy, chăm sóc nó là đạo lý hiển nhiên mà. Còn nữa, từ nay về sau đừng mắng con là thằng ranh.”

“Ranh con! Ranh con! Em muốn mắng nó thế đó, làm sao? Lúc trước nếu không phải lão già đó cưỡng ép em lấy hấn, em sẽ không sinh ra thằng ranh này! Em hận chúng, em rất hận chúng!” Bạch Thu Phi nhớ tới chuyện bị cha mẹ bán cho tên tài phiệt vừa già vừa béo vừa xấu kia, trong tim lại ngập tràn oán giận.

“Em nói nhỏ chút.” Hạ Mặc Lâm sợ Thụy Thụy nghe được lời mẹ nói, vội vàng ngăn lại.

“Nói nhiều! Rốt cuộc anh có đi hay không?”

[chỗ này có lẽ bản gốc thiếu mất 1 câu:]>

“Quên đi, quên đi! Em đi một mình, dựa vào vẻ đẹp trời cho này, em sợ gì không có người theo? Nực cười!”
Bạch Thu Phi hất tóc, tức giận bỏ ra ngoài.

“Aizz...” Hạ Mặc Lâm khẽ khàng gạt những sợi tóc vương trên trán cậu nhỏ, không nén được tiếng thở dài. Nghĩ đến đứa bé xinh xắn này chưa từng có được tình thương của mẹ, anh ta không kìm được mà thấy rất đau lòng.

“Dượng...” Cậu nhỏ kinh ngạc mở mắt nhìn.

“Thụ Thụ?” Hạ Mặc Lâm hoảng sợ. “Con dậy rồi à?”

Nguy rồi, lời mẹ nó nói, nó nghe hết rồi sao?

“Bà ta vừa vào là con liền tỉnh.”

“Thụ Thụ nghe hết rồi ư?”

“Ừm, cũng chẳng phải cái gì mới, con từ nhỏ nghe mãi rồi, cũng không biết là bao nhiêu lần nữa.” Cậu nhỏ hồ hững nói.

“Thụ Thụ...” Hạ Mặc Lâm nghe vậy đau lòng không ngớt, nhin không được bèn nắm lấy bàn tay mảnh khảnh.

“Dượng, con hỏi dượng một chuyện, dượng nhất định phải trả lời thật cho con nhé.” Cậu nhỏ cũng nắm chặt lấy đôi tay người kia.

“Con hỏi đi.” Hạ Mặc Lâm dịu dàng cười.

“Dượng đối tốt với con như vậy, có phải vì... Vì...” Cậu do dự, cắn môi dưới ngần ngại không biết nên hỏi tiếp hay không.

“Vì cái gì?”

“Vì dượng thương hại con... Có phải không?”

Nếu người nói là có, con sẽ hận người cả đời.

Cậu ta từ nhỏ tính cách vô cùng cao ngạo, thực sự rất mong người kia yêu thương mình, nên không thể chấp nhận được việc bị thương hại.

Nhìn cậu nhỏ giả bộ kiên cường, che giấu sự yếu ớt trong ánh mắt, Hạ Mặc Lâm tim như bị bóp nghẹt, xúc động mà ôm vào ngực “Không phải! Dượng nhiên không phải!”

Nghe được lời người kia nói, cậu nhỏ cuối cùng cũng vứt được tảng đá lớn trong lòng, hai mắt đỏ lừ lên. “Vậy dượng... dượng thích con không?”

“Dượng đương nhiên thích con rồi. Thụ Thụ là cậu bé ngoan mà.” Hạ Mặc Lâm vuốt ve khuôn mặt cậu nhỏ, dịu dàng nói.

Cậu ta nghe vậy trong lòng chợt thấy đau xót. Đây không phải đáp án cậu mong.

“Nếu dượng không lấy người đàn bà kia, không phải dượng của con, thì dượng sẽ không thích con đúng không?”

“Đương nhiên không phải. Thụ Thụ không biết đâu, kì thực trước lúc gặp mẹ con, dượng đã biết con rồi.”
Hạ Mặc Lâm trầm ngâm nhớ lại.

“Gạt người...” Cậu nhỏ kinh ngạc mở to mắt, “Lúc nào chứ?”

“Có một lần dượng lái xe qua ngõ cạnh trường của con, nhìn thấy con đang đánh nhau với một đứa trẻ hư...”

“Cái gì?”

Đáng chết, như thế nào lại vô tình bị dượng nhìn thấy mặt hung ác của mình chứ? Dượng sẽ ghét mình mất thôi!

Cậu ta bèn vội vàng giải thích, “Dượng, lần đó là bởi vì bọn nó tìm con gây chuyện, con bình thường không thích đánh nhau, con...”

“Ừ.” Hạ Mặc Lâm gõ gõ trán cậu nhỏ, “Thụy Thụy đừng nóng vội, nghe dượng nói đã.”

“Vâng.” Con hổ con bình thường đánh nhau như cơm bữa nay lại giống con mèo nhỏ, ngoan ngoãn gật đầu.

“Lúc đó thấy con đối mặt với nhiều người như vậy, trên người lại trúng đòn nữa, dượng vô cùng sốt ruột, để xe ven đường mà chạy lại. Đáng tiếc là dượng còn chưa chạy lại gần con thì cảnh sát đã tới trước, con thì lập tức bỏ chạy mất dạng...”

Rồi sau đó, Hạ Mặc Lâm không hiểu tại sao lại cứ hay nhớ tới cậu bé kia. Mãi đến một ngày gần đây, nhìn thấy trong ảnh cậu con trai của người vợ hiện tại, Hạ Mặc Lâm đã biết mình và cậu nhỏ này duyên phận không mỏng chút nào.

Cậu nhỏ nghe anh ta nói, trong lòng ấm áp vô cùng.

“Dượng khi đó không biết con, sao lại đỗ xe rồi chạy tới cứu con hả?”

“Dượng cũng không biết...” Hạ Mặc Lâm ngượng ngùng cười, “Dượng bình thường không thích chõ vào việc của người khác, nhưng mà lúc đó thấy con, dượng liền... Dượng liền...”

“Dượng liền vừa gặp đã yêu con rồi?” Cậu ta tinh nghịch chớp chớp mắt.

“Thằng bé này, nói bậy bạ gì đó?” Hạ Mặc Lâm tim đập bịch bịch, khuôn mặt đỏ hồng lên.

“Ha ha, dượng đỏ mặt rồi kìa.” Cậu nhóc đắc ý cười ha ha.

“Nhóc con hư, không được trêu dượng... Con không được khỏe, ngoan ngoãn nằm im đi.” Hạ Mặc Lâm vội vàng lãng sang chuyện khác.

“Ừ, con còn chưa nghe hết chuyện mà, còn không thì... Dượng ngủ với con nhé.” Cậu kéo tay người kia.

Hạ Mặc Lâm vốn đã lúng túng, bây giờ cậu nhỏ lại đề nghị như thế làm anh ta tay chân lại càng luống cuống hơn. “Vậy sao được, nếu để mẹ con nhìn thấy...”

“Ở trên giường của con không được nhắc đến bà ta!” Cậu nhỏ đột nhiên không khống chế được cảm xúc mà gào to. “Dượng thích bà ta thì đi hầu bà ta đi, dượng đi đi, con không cần.”

Miệng nói không thích xong, tay liền giật phắt ra. Hạ Mặc Lâm nhìn nước mắt của cậu ta, đau lòng mà vội vàng trấn an, “Rồi rồi, dượng ngủ với con, Thụy Thụy đừng khóc nữa.”

“Ai khóc? Dượng nói lung tung!” Cậu ta nhìn thấy người kia cởi giày lên giường, nước mắt đang rùng rùng lập tức ngừng, ra vẻ tự nhiên nói.

“Rồi rồi, là dượng nói lung tung, Thụy Thụy của chúng ta rất mạnh mẽ, làm sao có thể giống trẻ con khóc mãi không thôi hả?” Hạ Mặc Lâm cười cười trêu chọc.

“Dượng hư quá đi, lại trêu con.” Cậu nhỏ giữ chặt áo người kia, thuận thể nghiêng người chui vào lòng anh ta.

Cảm thấy thân hình mảnh khảnh của cậu ta tản mát ra mùi hương mê người, Hạ Mặc Lâm trong lòng kinh hoàng, biết là không nên nhưng nhịn không được mà ôm chặt lấy.

Đó là lần đầu hai người ôm nhau mà ngủ. Trong lòng thì rối tung như canh hẹ.

Cậu nhóc nghe thấy vọng vào tai mình là tiếng tim đập to đến mức tưởng như cả thế giới đều nghe thấy.

Này nhất định là tiếng tim mình đập. Dượng là người lớn, làm sao làm chuyện mất mặt như mình được chứ.

Kì thật, cậu ta không biết là, người kia tim cũng đang đập chũm chũs kém bố con thằng nào hết!

“Dượng...” Đắm chìm trong hơi ấm của anh ta, cậu nhỏ khẽ mở miệng.

“Ừ, chuyện gì?”

“Con và dượng mãi mãi bên nhau, có được không?”

Hạ Mặc Lâm nghe vậy chấn động toàn thân.

“Dượng, sao dượng không nói gì?” Cậu nhỏ đợi lâu không thấy anh ta trả lời, sợ hãi ngẩng đầu lên.

“Thụy Thụy thật muốn mãi mãi ở bên dượng sao? Cho dù sau này con kết hôn, cũng vẫn muốn mãi mãi ở bên dượng sao?” Nghĩ đứa nhỏ này đến một ngày sẽ thuộc về người phụ nữ nào đó, Hạ Mặc Lâm không hiểu sao thấy đau vô cùng.

“Con không có ý đó! Ai muốn kết hôn chứ? Con nói mãi mãi bên nhau chính là mãi mãi bên nhau!” Cậu bắt mồm kêu to.

“Thụy Thụy, con còn nhỏ, không nên khẳng định sớm như vậy.” Hạ Mặc Lâm ngữ khí giấu không được đau buồn.

“Còn nhỏ thì sao? Con biết còn phải làm gì mà!” Ánh mắt cậu nhỏ kiên định nhìn anh ta, “Dượng, cho con mang họ dượng đi.”

“Cái gì?” Hạ Mặc Lâm giật mình trợn mắt.

“Dượng là cha con, cũng là người con yêu nhất. Mang họ của dượng, như vậy... Chúng ta mãi mãi là người một nhà.”

Một ngày nào đó, con sẽ giành lại dượng từ người đàn bà kia, và dượng vẫn sẽ mãi là dượng của con!

Cậu ta đã sớm tính toán rồi, đời này nhất định phải nắm chặt tay người ấy.

“Thụy Thụy... Con thật muốn theo họ dượng? Thật sự ư?” Hạ Mặc Lâm cảm động đến đỏ ửng hai mắt.

“Con đời này chưa từng chân thật như hôm nay. Dượng, dượng đồng ý nhé?” Cậu dùng ánh mắt cầu khẩn người kia.

Hạ Mặc Lâm không biết phải miêu tả tình cảm mãnh liệt trong lòng bây giờ như thế nào, chỉ biết là anh ta không thể rời xa đứa bé này, và anh ta nhất định sẽ không để kẻ nào mang nó đi.

“Vậy mong được chỉ giáo... Hạ Vũ Thụy.”

Nhìn thấy người kia xòe tay, cậu nhỏ bật khóc. Trong một khắc, cậu đã chia tay quá khứ cô đơn lạnh lẽo, và thực sự có được một gia đình.

Cậu, là Hạ Vũ Thụy.

3. Chương 3

Hạ Mặc Lâm giảng dạy ở trường quốc lập T, là một nhân vật cực kì, cực kì kì lạ.

“Độc học” tuy là một khoa rất ít được quan tâm, nhưng vì thầy Hạ giảng dạy nhiều năm ở nước ngoài đã đạt được nhiều thành tựu lớn đến độ tiếng tăm lừng lẫy. Nghe nói anh ta từng vận dụng kiến thức của mình, cứu một công chúa ở một nước nhỏ Châu Âu bị trúng kì độc và được phong tước hiệp sĩ, nhưng không rõ vì lí do gì lại từ chối khéo không nhận.

“Tôi thật không hiểu, tước hiệp sĩ không phải là một vinh dự lớn sao, vì cái gì lại từ chối chứ? Giáo sư của chúng ta thật là một kẻ kì lạ.” Ngồi trong phòng thí nghiệm, một cô sinh viên nhìn nhìn người đàn ông đang hướng dẫn ở phía xa, nhỏ giọng nói.

“Tước hiệp sĩ đã là cái gì? Tôi còn nghe được một chuyện, nghe nói vị công chúa ấy sau khi được cứu, đem lòng yêu giáo sư, muốn giáo sư vào hoàng cung làm phò mã đó.” Cô khác cũng không chịu kém miêng mà bắt đầu bà tám.

“Oa, thật à? Điều này không phải tốt lắm sao, dù sao vợ trước của giáo sư Hạ cũng đã qua đời, giờ coi như là thầy ấy độc thân rồi, có thể cùng công chúa kia kết hôn chính là chuyện cầu còn không được ha.”

“Chắc, thế nhưng giáo sư của chúng ta nhất quyết không chịu, chẳng những cự tuyệt lời cầu hôn của cô công chúa kia, ngay cả tước hiệp sĩ cũng không nhận, mấy bạn có biết vì sao không?”

“Vì sao? Vì sao?” Đám nữ sinh viên cực kì tò mò.

“Bởi vì giáo sư có nhân tình bí mật nha! Hơn nữa người phụ nữ đó siêu thích ghen tuông, cô ta nghe được chuyện của công chúa, bèn cấm giáo sư không được đặt chân đến nước đó nữa kìa.”

“Oa, thật á? Hạ giáo sư chịu nghe lời sao?”

“Đúng, giáo sư cực yêu người đó, hoàn toàn phục tùng cô ta, nói gì là nghe đấy à.”

“Hừ, nhất định chỉ là chuyện nhảm. Giáo sư Hạ rõ ràng là một con mọt sách, cả ngày chỉ biết nghiên cứu, hoạt động xã hội đều không tham gia, nói ngay cả chuyện làm chồng ấy mà, loại mọt già như ông ấy làm sao biết yêu ai hả? Tôi chả tin.”

“Ái chà, là thật mà, tôi từng nghe lén giáo sư nói chuyện điện thoại với nhân tình, giọng điệu vô cùng ngọt ngào nhá, nghe buồn nôn chết đi được.”

“Oa, đây là tin nóng đó. Cậu gặp qua người đó chưa?”

“...Không có.” Cô kia mặt ỉu xiu. Đây đúng là nỗi sỉ nhục to lớn cho đời gián điệp của cô.

“Chắc, cậu nói cứ như thật ấy, mình thấy là cậu bịa ra thì đúng hơn.”

“Không có mà, là thật đó.”

“Hai em kia đứng lên cho tôi.” Ngay lúc hai cô gái tranh cãi không xong, một giọng nói nghiêm khắc cắt ngang.

Hai người vừa ngẩng đầu liền thấy người trợ giảng Nhan Bích biệt danh “Bà cô hung dữ khoa độc học”, đang đứng trước mặt mình.

Trong lòng thầm kêu hồng bét rồi, tuy sợ hãi nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo sau cô ta.

“Các em thích nói chuyện nhảm nhí, không chịu làm thí nghiệm, tốt nhất nghỉ đi cho tôi.”

“Trợ giáo...” Nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh như có sương che kín, hai cô bé sợ hãi cuống quýt xin tha thứ, “Trợ giáo, bọn em lập tức làm thí nghiệm, cô đừng đuổi bọn em mà.”

“Hừ, mấy em không thèm biết giáo sư Hạ vất vả như thế nào, mới về nước đã đi dạy ngay, sức khoẻ thầy ấy là do tôi chăm sóc, vạn nhất xảy ra chuyện gì, tôi sẽ lo lắng đó, các em biết không?”

Hai cô bé ở trong lòng thầm nhủ là “chả đúng tí nào.” Hừ, cô làm như mình là vợ giáo sư ấy hả? Giáo sư Hạ có vợ lâu rồi, muốn làm vợ giáo sư cũng không đến lượt bà cô hung dữ như cô đâu.

Đúng lúc hai cô sinh viên đang bị mắng đến to đầu, Hạ Mặc Lâm từ trong phòng thí nghiệm đi ra.

“Trợ giáo Nhan, cô cho hai em này vào đi.”

“Nhưng hai em ấy...”

“Lần sau đừng để xảy ra chuyện này nữa là được rồi.”

“Vâng, giáo sư.” Nhan Bích đổi ngay cách nói chua ngoa, dịu dàng trả lời. Cô chuyển hướng sang hai cô bé đang há hốc miệng, lạnh lùng nói, “Các em còn không mau đi vào.”

“Cám ơn giáo sư.” Hai cô bé như chết đuối vớ được cọc, nhanh như chớp chạy mất.

“Trợ giáo Nhan, mấy ngày tôi không ở đây, vất vả cho cô quá.” Hạ Mặc Lâm trên mặt biểu hiện nét nhã nhặn thường ngày.

“Giáo sư, em có chuyện quan trọng cần báo cáo với giáo sư, trưa nay anh có rảnh không thì cùng ăn cơm nhé?” Nhan Bích muốn cố gắng phá bỏ khoảng cách với người kia, đưa tay gạt gạt mái tóc mà cô ta tự cho là quyến rũ đến rung động lòng người.

“Cô vừa mới tới phòng này có lẽ không biết, trưa nào tôi cũng có việc, đều không ra ngoài ăn cơm bao giờ. Cô có chuyện gì thì sau cuộc họp chiều gặp nhé.”

Hạ Mặc Lâm nói xong quay đi, hoàn toàn không biết sau lưng có một đôi mắt vừa thất vọng vừa ai oán...

=====

“Vân Dật hội” hoàn toàn bị che phủ bởi bầu không khí nặng nề.

Bởi vì Borgia vương tử, tội phạm quan trọng bậc nhất đã chạy trốn, toàn bộ từ cao đến thấp đều căng thẳng thần kinh, rất sợ ngày Anh Cả về nước, bọn họ nhất định hết đường sống.

Nhưng ngay trong cảnh “gió thảm mưa sầu”, có một người như chẳng biết nỗi khổ của nhân gian mà còn liên tục nói những lời yêu thương, cười còn sáng hơn cả mặt trời.

“Dượng, đã ăn xong cơm trưa chưa?” Hạ Vũ Thụy nằm trên sofa ở văn phòng nói chuyện điện thoại.

“Ăn rồi, Thụy Thụy thì sao?” Ở bên đầu dây kia, giọng người đàn ông nghe thật dịu dàng.

“Rồi mà, con ăn rồi, dượng buổi sáng chịu khó làm cơm hộp cho con, con như thế nào lại không ăn chứ hả?”

“Hôm nay con khoẻ chứ? Đồ ăn có đủ hay không? Dượng buổi tối lại mua đồ, ngày mai nấu thêm cho con nhiều hơn một chút.”

“Cái gì? Ngày mai còn nấu nhiều hơn? Đừng mà! Con không muốn biến thành lợn béo đâu!” Muốn duy trì cơ thể hoàn mỹ trước mặt người yêu, Hạ Vũ Thụy vội vàng lớn tiếng từ chối.

“Con nói gì thế, thằng bé này, người con thêm chút thịt thì không tốt sao? Tuổi này rồi mà gầy tong teo như thế, dượng nhìn mà đau lòng muốn chết đó.” Đứa bé này từ nhỏ đã ăn kiêng quá mức, làm cho Hạ Mặc Lâm đau đầu, luôn tìm cách làm thế nào để cho nó béo lên chút.

“Hii, con thích dượng đau lòng như thế ấy.”

“Con ấy à, hình như chẳng chịu lớn gì cả.” Hạ Mặc Lâm giọng điệu tràn đầy cưng yêu.

“Ai nói thế, dượng không phải tối qua hiểu rõ con lớn đến đâu rồi sao, đêm qua dượng còn sờ lần sờ mò suốt đấy thôi...”

“...”

Cảm thấy người kia hình như đã đỏ mặt rồi, bộ dạng đó quả là đáng yêu hết biết. Hạ Vũ Thụy thiếu chút nữa cười to, vội vàng cố gắng nén cười, thừa thắng xông lên, “Hơn mười năm rồi, từ lúc con với dượng lần đầu tiên làm tình, chẳng lẽ dượng còn không biết hai đầu ngực con lớn như thế nào? Đều tại dượng không tốt, cứ thích mút bọn nó đến sưng phù lên, con giờ vẫn thấy đau nè.”

“Thụy Thụy, con nói cho dượng nghe, con giờ đang ở trong văn phòng sờ... của con...”

“Đúng rồi, con đang sờ hai đầu ngực bị dượng mút sưng tối qua nè, ư... Ngứa quá đi...”

Hạ Vũ Thụy nghe thấy người kia nuốt nước bọt, khoé miệng lập tức cong lên, mỉm cười đắc ý, “Làm sao đây, dượng à, càng ngày càng ngứa... Con muốn có người vờ về nó, liếm nó, mút nó... ư...”

Hạ Vũ Thụy cởi áo sơ mi, vuốt ve đầu ngực sưng sưng của mình, phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“Không được, tuyệt đối không được để ai làm chuyện đó! Dượng lập tức qua ngay.”

“Nhưng không phải dượng có buổi họp chiều sao? Mà con cũng có cuộc họp quan trọng phải dự kia.” Hạ Vũ Thụy làm bộ tốt bụng nhắc.

“Họp gì cũng huỷ hết! Thụy Thụy cũng thế đi, ngoan ngoãn ở văn phòng chờ dượng, có nghe không?” Người đàn ông luôn luôn dịu dàng nhưng chỉ đến khi ghen tuông mới lộ ra mặt ngang ngược của mình.

“Tối mút đi, dượng.” Hạ Vũ Thụy quả thật yêu muốn chết cái vẻ ghen tuông của anh ta.

Ngay khi cậu nằm trên sofa vừa vuốt ve chính mình vừa tưởng tượng cảnh cha dượng yêu dấu hung hăng chạy tới, xé rách quần áo cậu, dục vọng tràn đầy mà xuyên vào cậu, thì một tiếng cười cực kì không hợp cảnh vang lên ngoài cửa...

“Ha ha...” Một cậu trai tuấn mỹ trông không đáng hoàng tí nào cười to đi vào, hai tay khoanh lại, cúi xuống nhìn, “Không nghĩ Hạ đại đường chủ tiếng tăm lừng lẫy của chúng ta có lúc ham muốn đến giữa ban ngày phải tự giải quyết dục vọng ha?”

Người đó vốn nghĩ cái tên nóng nảy này sẽ điên tiết mà đâm cho mình một phát, không ngờ Hạ Vũ Thụy nghe thấy chẳng những không tức mà còn vui vẻ nhảy xuống từ trên sofa!

“Hoắc Phi! Cậu về rồi! Anh Cả cũng về cùng chứ?”

“Nói thừa! Anh rể như thế nào rồi khỏi tôi được, tôi về có nghĩa là Anh Cả của cậu cũng về.” Hoắc Phi đắc ý nói.

“Ha ha! Thế thì tốt! Rất tốt! Tôi rất cuộc cũng tự do rồi!”

Hạ Vũ Thụy một tháng trước bị trói chân, làm quyền bang chủ, lòng tràn đầy ảm ức, nhưng hiện tại cậu cuối cùng cũng có thể hít khí trời rồi, có thể cùng cha dưỡng thông dong rồi!

“Hoắc Phi, tôi rất vui sướng khi gặp cậu, tôi chưa bao giờ thấy vui sướng như thế này khi gặp cậu cả.” Hạ Vũ Thụy giọng điệu cực kì vui vẻ.

“Buồn nôn! Tôi thì thấy mất hứng khi gặp cậu đó. Nếu không phải cậu vô dụng, để Borgia chạy mất, anh rể sẽ không tức mà chạy về thế này, hại bọn tôi đi tong mấy ngày nghỉ, tất cả đều do cậu!” Hoắc Phi đem tất cả nợ tính hết lên đầu Hạ Vũ Thụy.

“A, sao cậu lại trách tôi? Nếu không phải cậu không có tiết tháo, thừa tình mà dụ dỗ tên khốn Borgia thì có gặp chuyện ngày hôm nay không? Nói nữa thì cũng là do cậu hết!” Hạ Vũ Thụy chộp lấy thời cơ, lập tức thẳng thắn phản kích.

Lúc trước cái tên Borgia vương tử không ra gì kia chính là người yêu của Hoắc Phi, rồi hắn đối địch với Vân Dật hội, cuối cùng bị Anh Cả ra lệnh bắt.

“Hừ, ai thừa tình? Là bản thiếu gia bề ngoài quyền rũ phi thường, tuần nam mỹ nữ gì cũng phải thương thâm nhớ trọng tôi, tôi không ngăn được à.” Hoắc Phi khoanh tay, làm bộ dạng mà cậu ta tự cho là phi thường.

Ngay lúc Hoắc Phi cực kì đắc ý, một người đàn ông cao lớn tuần mỹ im lặng đi vào. Hạ Vũ Thụy nhìn Anh Cả đến, nhanh trí bày ra một cái bầy bầy người kia.

“Nói như vậy, không phải cậu theo Anh Cả mà là anh Cả yêu thâm cậu trước hả?”

“Đương nhiên, nói thừa. Anh rể chính là yêu thâm tôi nhiều năm rồi, tốn rất nhiều tâm sức mới nắm được tôi đó.” Hoắc Phi kiêu hãnh ngút trời mà nói.

Lúc trước chính là Hoắc Phi yêu thâm anh rể mình nhiều năm liền, dùng hết cách, bố trí hàng đồng bầy mới tóm được lòng người kia, cơ mà giờ cậu ta nói dối mà mặt không đỏ, hơi không hụt, làm cho Hạ Vũ Thụy báỉ phục sát đất.

Nhưng mà... Hoắc Phi ngu này, ba hoa khoác lác không điểm dừng thì hôm nay cậu chết chắc rồi. Ha ha...

“Nói thế, Anh Cả của chúng ta si tình ha. Anh Cả, anh nói có đúng thế hay không hả?” Hạ Vũ Thụy cao giọng hỏi người đàn ông phía sau.

“Cái gì?” Hoắc Phi quay vội đầu “Anh... Anh rể...”

Ô... Thảm rồi. Nhìn người kia sắc mặt không thay đổi nhìn mình, Hoắc Phi khổ sở vịn vịn tay.

“Em đắc ý nhỉ? Nói tiếp đi.” Trầm Quan Kiệu chau mày, làm bộ giận nhìn cậu ta.

“Ô... Anh rể đừng nóng mà, người ta chỉ là đùa xiu thôi mà.” Hoắc Phi kéo kéo tay người kia, làm bộ tội nghiệp nói.

“Nói đùa? Chuyện này có thể lấy ra đùa sao?”

Nhìn người kia vẫn làm mặt lạnh, giống như tức giận thật, Hoắc Phi cũng luống cuống, “Anh rể, đều là em không tốt, anh đừng giận em, em từ này về sau sẽ không bao giờ... nói lung tung nữa...”

Kì thật Trầm Quan Kiệu không có giận cực cùng của mình, chỉ là muốn dọa cậu ta cho vui thôi, “Về văn phòng chờ anh, em thế này khó coi quá đi.”

Người kia câu trước thì còn có vẻ rất nhẫn tâm, câu sau giọng điệu lại thay đổi tràn ngập cảm dỗ chết người, khiến Hoắc Phi nghe xong thiếu điều nhũn hết cả hai chân.

“Dạ, anh rể.” Hoắc Phi trước khi đi còn không quên dùng hai con mắt ướt át âu yếm nhìn không chớp mắt.

Trầm Quan Kiệu vừa bực vừa buồn cười vỗ vào hông cậu ta, “Đồ hư hỏng này, còn không mau đi. Vừa xuống máy bay nhất định rất mệt, đi nghỉ đi, anh cũng Vũ Thụy nói chuyện đã nhé.”

“Ừ, em chờ anh.” Hoắc Phi vội tặng anh rể một cái hôn gió ngọt ngào, rồi tủm tủm đi ra ngoài.

“Ặc, buồn nôn muốn chết! Hại tôi không xem được kịch hay lại còn phải nổi da gà khắp người nè!” Hạ Vũ Thụy run lên, “Anh Cả, anh thật chẳng biết hợp tác gì cả, sao không nhân cơ hội này dọa cậu ta sợ khiếp đi? Cho cậu ta hết kiêu luôn.”

“Tôi thấy cậu mới kiêu đó chứ hả?” Trầm Quan Kiệu liếc qua trợ thủ đắc lực của mình một cái, “Cứ hay bắt nạt A Phi, cậu không biết đó là người quan trọng như thế nào với tôi sao?”

“Tôi chả quen nhìn cảnh anh cưng chiều cậu ấy. Anh phải giáo dục cậu ta cho tốt mới đúng. Anh không biết cậu ta trước kia...”

Ngay lúc Hạ Vũ Thụy kể tội Hoắc Phi, Trầm Quan Kiệu nhìn thấy ngoài cửa có một người đàn ông trung niên diện mạo bình thường, nho nhã lịch sự đi vào, trong lòng anh ta vừa động...

Chắc, đúng lúc quá ta, A Phi, anh rể trả thù cho em đây.

Trầm Quan Kiệu húng hắng ho, ra vẻ nghiêm túc nói, “Khụ khụ, Vũ Thụy, tôi muốn hỏi cậu, vì cái gì lại thích nhắm vào A Phi, chẳng lẽ cậu ghen với cậu ấy? Chẳng lẽ... Cậu cũng yêu thầm tôi hả?”

Hạ Vũ Thụy nghe thấy thiếu chút nữa ngã lảo, nhịn không được đảo cặp mắt trắng dã, “Ồ ờ, tôi ghen đó, Anh Cả, anh không biết tôi yêu thầm anh lâu rồi ư, mỗi lần nhìn anh cùng Hoắc Phi đi bên nhau, tôi đau lòng không ngớt đó!”

Hứ, muốn diễn thì diễn, ai sợ ai hả?

Đáng tiếc Hạ Vũ Thụy thông minh một đời, hôm nay phải ngã đau rồi.

“Thụy Thụy!”

Bất ngờ, một giọng gầm vừa tràn ngập tức giận vừa vô cùng ai oán vang lên làm Hạ Vũ Thụy sợ tới mức thiếu chút nữa đứt mệnh.

Xong rồi, như thế nào lại bị dương nghe được vừa khéo như thế? Ô... Đây không phải cái gọi là “quả báo” sao?

Hạ Vũ Thụy trong lòng kêu khổ không thôi.

“A, là giáo sư Hạ, đã lâu không gặp, hoan nghênh, hoan nghênh.” Rõ ràng nhìn thấy sắc mặt người kia đại biến, Trầm Quan Kiệu vẫn tỏ vẻ không biết mà nhiệt tình đón tiếp.

Hạ Mặc Lâm như không nghe thấy, vẫn chăm chăm nhìn cục cưng anh ta một tay nuôi lớn, “Thụy Thụy, con... con vừa nói thật đó hả?”

Nhìn hai mắt người kia đỏ ngầu, giọng run run, Hạ Vũ Thụy biết sự tình nguy rồi, bèn hung hăng trợn mắt liếc Anh Cả một cái.

Đáng ghét, Anh Cả thôi, anh nhớ tôi đó!

“Dương, đương nhiên không phải rồi, con vừa mới nói đùa với ông chủ thôi mà, dương ngàn vạn lần đừng tin nha. Dương biết con từ nhỏ đến giờ trong lòng chỉ có mình dương thôi mà.” Hạ Vũ Thụy ôm lấy người yêu, ra sức trấn an.

“Vậy con tại sao trước anh ta lại như thế này?” Hạ Mặc Lâm tức giận dùng sức mở rộng áo sơ mi của cậu ta.

“Con... Con...” Chết toi, cậu làm sao có thể trước mặt Anh Cả mà nói là mình vừa mới “tự sướng” chứ hả?

“Vì sao lại không nói được? Con để anh ta đụng vào phải không?” Hạ Mặc Lâm càng nghĩ càng khó chịu.

“Không có, thật sự không có!” Hạ Vũ Thụy bây giờ quả thực oan đến nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy nổi.

“Dượng không tin, con theo dượng đi về ngay!” Từ trước đến nay Hạ Mặc Lâm vốn rất ôn hoà, biết lẽ phải trái, nhưng giờ đã bị cơn ghen mờ lí trí rồi, ngang ngược túm lấy thắt lưng bế cậu ta lên, đi nhanh ra cửa.

Trầm Quan Kiệu nhìn thấy Hạ đại đường chủ trước giờ đều vô cùng oai phong nay gặp chuyện mất thể diện như vậy, trong lòng hí hửng vô cùng.

“Vậy không tiến nhá, Hạ Vũ Thụy, phải ngoan ngoan nghe lời cha nha!”

Đáng ghét, Anh Cả thôi, còn dám ở đó vui sướng nhìn người gặp hoạ, anh chờ đó cho tôi!

Hạ Vũ Thụy nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng mắng to.

Giống trẻ con bị người lớn ôm vào lòng, lại bị thuộc hạ hai bên đường đứng nhìn đến há miệng trợn mắt, Hạ Vũ Thụy mắt lúng túng không biết nhìn đi đâu.

Nhưng mặc kệ mắt mặt như thế nào, Hạ Vũ Thụy vẫn đặt người kia lên đầu. Chỉ cần có thể làm cha dượng nguôi giận, muốn cậu thế nào cũng được....

4. Chương 4

“A, dượng... Nhẹ một chút...”

Giữa đường về nhà, xe đi vào một đường hầm nhỏ. Hạ Vũ Thụy bị người kia lôi ra khỏi xe, đè mạnh cậu lên trên động cơ...

“Nói, con để anh ta đụng vào phải không?”

“Không có, dượng à, thật sự không có mà.”

“Ta không tin, ta phải tự mình kiểm tra.”

Anh ta thô bạo cởi áo sơmi của cậu nhỏ, dùng đôi tay to dày cấn thận kiểm tra...

“Đầu ngực con vì sao lại sưng như thế này hả?” Hạ Mặc Lâm bắt mãi dùng hai ngón tay vuốt ve thứ quả đo đỏ bên ngực trái.

“Ừ... Vì con vừa sờ vừa nhớ dượng...” Bị cha dượng yêu dấu đụng vào, Hạ Vũ Thụy lập tức cảm thấy tràn ngập khoái cảm mà thổ dốc.

“Con thật không để người kia chạm vào đó chứ?” Hạ Mặc Lâm hoài nghi dùng mũi ngửi ngửi, lại vươn đầu lưỡi liếm liếm.

“Aaa...” Hạ Vũ Thụy giống như bị điện giật nảy người lên...

“Đáng ghét! Con sao lại mẫn cảm như vậy?”

Người kia *** dẫm giày vào đầu ngực nhỏ, tức giận vừa mút lại vừa cắn, khiến Hạ Vũ Thụy thấy vừa đau vừa ngứa, nhịn không được kêu ai ái liên tục, “Aaa... Đứt mất... Dượng... Dượng tha con đi... Dượng à...”

“Dượng không tha con đâu, con như thế nào lại có thể nói như thế với người khác hả?” Hạ Mặc Lâm đâu khổ kêu to.

“Không phải, dượng à, con nói đùa thôi, dượng tin con đi, con cùng ông chủ không có quan hệ gì hết mà, thật đó!”

Không, giọng điệu Thụy Thụy lúc đó nghe thật lém. So với người đàn ông đẹp trai cao lớn đáng giận kia, với diện mạo của một ông già, anh ta dựa vào cái gì mà đòi đứa nhỏ xinh đẹp như thạch anh này vĩnh viễn ở bên mình chứ?

Hạ Mặc Lâm càng nghĩ càng tự ti, thương tâm không chịu được mà đỏ cả hai mắt lên. “Thụy Thụy, con có phải... Chê dượng già không? Con không cần dượng nữa phải không?”

Hạ Vũ Thụy không biết chỉ một câu nói đùa lại làm sự tình rắc rối đến rối ren như thế này, cậu sợ tới mức nước mắt liền rớt xuống. Cậu vừa khóc vừa ôm lấy người yêu, ra sức hôn, “Không phải, không phải! Dượng à, con không dám, con không dám nói đùa nữa đâu, đừng đừng giận con, xin đừng đó...”

Hạ Vũ Thụy biết mối quan hệ chênh lệch tuổi tác giữa hai người vẫn là mối bận tâm của người kia. Năm đó cậu phải bày tỏ hết tâm tư mới phá bỏ được rào cản, hiện giờ cậu không thể để mọi chuyện lùi lại được.

“Dượng không có giận con...” Hạ Mặc Lâm đau buồn lau nước mắt trên mặt cậu, “Con còn trẻ, con có quyền làm điều con muốn, chỉ là đừng... Đừng không có cách nào buông con được, nói cho dượng nghe, đừng phải làm thế nào con mới không xa rời dượng?”

Lời người kia nói làm cho Hạ Vũ Thụy tan nát trái tim.

Run rẩy đưa tay vuốt ve khuôn mặt ấy, Hạ Vũ Thụy nhẹ nhàng nói, “Dượng, đừng cái gì cũng không cần làm. Con có chết cũng không xa rời dượng.”

“Thật ư? Thụy Thụy... Cục cưng của dượng... Tha thứ cho dượng ích kỉ... Nhưng dượng thật không thể mất con được... Con đừng rời xa dượng, xin con... Thụy Thụy...” Hạ Mặc Lâm cúi đầu cầu khẩn, rốt cuộc nhìn không được cũng rơi nước mắt.

Anh ta yêu đứa nhỏ này đến tận xương tủy, tuyệt nhiên không dám tưởng tượng ngày nào đó phải mất cậu ta.

“Dượng đừng khóc... Con yêu dượng, dượng không biết con yêu dượng nhiều thế nào đâu...”

Hạ Vũ Thụy giống như phải truyền đạt hết tấm lòng mình, bắt đầu cởi bỏ quần áo người kia...

Hôn lên khuôn ngực ấm áp mình yêu thương từ nhỏ, Hạ Vũ Thụy thở gấp đầy mê hoặc, vươn đầu lưỡi liếm đầu ngực nâu nhạt kia...

“Aa... Thụy Thụy...” Hạ Mặc Lâm đưa tay vào khe hở mềm mại của cậu trai, ngẩng đầu rên nhẹ.

“Dượng... Có thích con liếm như thế này không?” Hạ Vũ Thụy dùng đầu lưỡi khiêu khích chóp của thứ quả đáng yêu.

“Thích... Thích... Aa... Cục cưng của ta...”

Nhìn thấy người kia phản ứng mạnh, Hạ Vũ Thụy đắc ý tiếp tục một đường xuống dưới, dùng đầu lưỡi *** đang lẫn tới bụng dưới của anh ta, cố tình không đụng chạm vào “gây thiết bồng lớn” đang cứng rắn dựng lên cao ngất.

“Aa... Thụy Thụy... Mau, liếm nó đi...”

“Dượng phải đáp ứng một điều kiện của con, con mới liếm.”

“Điều kiện gì dượng cũng đáp ứng mà, Thụy Thụy, nhanh lên, đừng giằng vò dượng nữa...” Hạ Mặc Lâm chịu đựng đã toát hết mồ hôi, cầm lấy phân thân sưng tấy của mình tiến đến bên cái miệng khiêu gợi.

“Hii, là dượng nói đó nhé, vậy dượng phải...” Hạ Vũ Thụy vươn đầu lưỡi liếm liếm môi trên, “Xuất ở trong miệng con!”

“Cái gì?” Hạ Mặc Lâm nghe vậy há hốc miệng ngay tại chỗ, qua một lúc mới hồi phục tinh thần, vội vàng xua tay cự tuyệt, “Không nên, không nên, bắn như vậy sao có thể cho Thụy Thụy ăn được, tuyệt đối không, vạn nhất ăn vào đau bụng thì sao?”

“Dượng chưa từng thử của mình, sao biết nó ngon hay không?” Hạ Vũ Thụy nhanh mồm nhanh miệng cãi lại.

Hạ Mặc Lâm đỏ mặt, “Nhưng mà, nhưng mà...”

“Con mặc kệ, con sẽ ăn.” Hạ Vũ Thụy bất chấp tất cả, há miệng ngậm phân thân người kia.

“Thụy Thụy... Đừng...” Hạ Mặc Lâm không cản kịp, khoái cảm mạnh mẽ đã theo phân thân mẫn cảm truyền đến, thoáng cái khiến cho chút kháng cự bay mất, cảm xúc dạt dào mà phát sinh tiếng rên rỉ...

“Aaa... Cục cứng à...”

Đầu lưỡi kia đâm vào lỗ nhỏ khiến anh ta quả thật muốn phát điên, Hạ Mặc Lâm khó có thể kiềm chế, mãnh liệt đưa đẩy eo.

“Ừm... A...” Bị người kia chăm chỉ ra vào muốn nghẹt thở, Hạ Vũ Thụy vẫn cố gắng thở, say mê rên rỉ, cổ mở lớn cổ họng khiến cho người kia càng tiến vào sâu hơn.

“Aa... Thích quá.... Sướng quá...” Hạ Mặc Lâm cúi đầu thấy phần bên dưới khó coi của mình lại được ra vào nơi khe hở giữa đôi môi vô cùng duyên dáng kia, cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng nhịn không được muốn hung hăng giãy vò cơ thể vừa thuần khiết vừa *** đang đó.

Lí trí đã muốn bay cái vèo, anh ta đã chìm trong thú tính, thở hổn hển nắm lấy mái tóc mềm, càng điên cuồng mà đâm chọc cái miệng nhỏ mềm như tơ, miệng kêu gào những lời thô tục mà bình thường một con người chừng chạc ôn hoà như anh ta tuyệt đối không dùng đến.

“Aaaa... Chặt quá... Chặt quá... Dượng thích muốn chết rồi... Đứa nhỏ *** đang này, muốn nuốt dượng luôn sao? Con thật muốn ăn dịch thể của dượng sao?”

Hạ Vũ Thụy nghe thấy trong lời nói của anh ta đã tràn ngập hưng phấn, không thể lên tiếng nên cậu chỉ còn biết ra sức co rút cổ họng đáp lại...

“Aaa... Đáng ghét... Ra đi... Con rút ra đi! Dượng muốn đem dịch thể cho con hết... Cứng à...”

Một đợt dịch thể vừa tanh vừa đặc điên cuồng bắn ra, bắn đầy thực quản mẫn cảm, Hạ Vũ Thụy lần đầu tiên được nếm dịch thể người yêu dấu, giống như thú con đói khát mà tham lam nuốt hết, phân thân vốn cương cứng cũng không kiềm được mà xuất tinh...

Nơi rừng núi, gió nhẹ mơn man, hai người nằm phía trên động cơ ô tô thở hồng hộc cả lượt.

“Xin lỗi con, Thụy Thụy, dượng nhất định là điên rồi, như thế nào lại làm vậy với con chứ, Thụy Thụy nhất định rất khó chịu?” Hạ Mặc Lâm khôi phục lại lí trí, tự trách mình mà đau lòng vuốt ve khuôn mặt cục cứng.

“Không có mà, thứ đó của dượng ăn rất ngon...” Hạ Vũ Thụy chưa đã thèm còn liếm liếm môi. “Cái miệng đoan chính bên trên đã no rồi, cái miệng bên dưới còn đói đó, dượng à...” Hạ Vũ Thụy đầy cảm dỗ mà cầm lấy phân thân hơi mềm kia, cười khiêu khích, “Trách nhiệm của dượng là làm cậu nhỏ này ăn no à nha...”

“Thụy Thụy, thằng bé này...” Hạ Mặc Lâm xấu hổ đỏ lừ hai tai.

“Mau đi, con đói chết thôi,” Hạ Vũ Thụy khó chịu vặn vẹo mình, mở hai đùi để lộ ra cúc huyết đói khát, “Ừ... Dượng à, con muốn... Con muốn ăn lập xuống lớn của dượng...”

“Thụy Thụy...” Rõ ràng đã qua thời kì trai trẻ, nhưng Hạ Mặc Lâm vẫn là chỉ cần thấy vẻ quyến rũ của đứa bé này thì liền nhịn không được mà lửa lòng lại sôi sục.

Một mặt thâm mắng mình là đồ hám dục, mặt khác lại nhịn không được mà cảm thẳng cứng của mình để lên cúc huyết làm cho người ta mê đắm kia... Quy đầu chắc nịch nhẹ nhàng đâm vào, Hạ Mặc Lâm mê muội nhìn thấy phân thân của mình sắp làm cây hoa cúc mê người kia nở những cánh thật to, trong lòng thấy tê dại, không khống chế được mà tiến lên phía trước, thật lớn thổi phù một cái đã hoàn toàn biến mất...

“Aaa...” Huyết nhỏ hư hồng đang ngứa ngáy một chỗ bị tấn công, Hạ Vũ Thụy hét lên chói tai, toàn thân giống như điện giật run rẩy không thôi...

của Hạ Mặc Lâm bị nơi đó không ngừng co rút vừa nhu động co bóp lại vừa nóng vừa chặt, anh ta thích đến điên cuồng vặn vẹo thắt lưng, từng chút từng chút hung hăng không thể ngừng được...

“Aa... Thích quá thích quá... Thụy Thụy của ta... Cục cứng của dượng... Con là của dượng... Là người duy nhất của dượng...” Đôi mắt phía sau gọng kính loé lên như mắt dã thú, Hạ Mặc Lâm ôm lấy đầu, dục vọng căng tràn đến phát ra những thanh âm khàn khàn.

Hạ Vũ Thụy bị hung ác của người kia làm cho thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, nhịn không được khóc lóc, “Ồ... Con là của dượng... Con là người duy nhất... Aa... Dượng à... Làm đi, đem cục cứng của dượng giết chết con đi...”

Thấy cục cứng nói như thế làm cho Hạ Mặc Lâm muốn phát điên, kích động đến độ hận không thể nhét cả hai quả cầu thịt vào luôn! Nhắc đôi chân thon dài kia gác lên vai mình, Hạ Mặc Lâm khua phân thân đã trưởng tới cực điểm, giống như đóng cọc mà từng chút từng chút gắng sức va đập cái khiến cho người kia hồn vía lên mây kia...

“Aaa...” Vách đại tràng giống như bị chọc nát, đau đớn cùng khoái cảm mà người khác có lẽ chịu không nổi làm cho Hạ Vũ Thụy điên cuồng lắc đầu, lớn tiếng kêu khóc. “Ồ... Sâu quá... Sâu quá... Dượng à... Dượng phải làm con chết đi... Con muốn chết... Dượng à...”

Mồ hôi nóng bỏng không ngừng nhỏ giọt trên trán, nhìn thấy cục cứng bị mình làm cho chết đi sống lại, Hạ Mặc Lâm kích động mà cắn cái tai duyên dáng, thở dốc nói, “Tiểu quý, con không phải là thích dượng làm thế này với con sao?”

Hơi thở cực nóng của anh ta ở bên cái tai mềm mại, lời anh ta nói rõ ràng đã khiến Hạ Vũ Thụy hưng phấn đến toàn thân run rẩy, khóc càng dữ hơn, “Ồ... Dượng hư... Con không thích mà...”

“Thụy Thụy không thích ư? Dượng biết rồi.” Hạ Mặc Lâm cười tà, không hề báo trước mà rút phân thân của mình ra.

Người đàn ông trung niên đã chìm đắm trong ham muốn, sớm đánh mất đạo đức người cha hoá thân thành quỷ háo sắc tà ác...

“Ồ... Đừng rút... Dượng xấu quá...” Huyệt nhỏ đang bị làm cho vừa đau vừa thích đột nhiên trống trải kinh khủng, Hạ Vũ Thụy khóc lóc ôm lấy người kia, cắn lên vai anh ta.

“Dượng xấu sao? Là Thụy Thụy tự nói không thích mà.” Hạ Mặc Lâm nâng cầm cục cứng, đưa hai ngón tay vào miệng cậu ta.

“Ừ... Thích... Thụy Thụy thích...” Giống như liếm nơi đó của người kia, Hạ Vũ Thụy hai mắt ngây dại, dùng đầu lưỡi đối khát vừa liếm vừa mút ngón tay thon dài, phát ra tiếng rên rỉ say mê...

Khoái cảm nơi đầu ngón tay tê dại đến tận tim, Hạ Mặc Lâm rên khẽ một tiếng, giống mập hợp mà dùng sức đưa đẩy ngón tay, “Thích thật không? Có muốn dượng làm như thế này với Thụy Thụy không?”

“Ừ... Muốn... Thụy Thụy muốn... Dượng... Mau vào đi...” Hạ Vũ Thụy vịn vẹo cái mông hư hỏng, càng ra sức mút ngón tay người kia.

Hạ Mặc Lâm cười ha ha, rút ngón tay đã rất ướt át, đâm mạnh vào huyệt nhỏ bên dưới.

“Aaaa...” Hạ Vũ Thụy kinh hoảng kêu lên.

“Sao vậy? Thụy Thụy thoải mái chứ?”

“Ồ... Không... Không đủ... Thụy Thụy thấy không đủ...” Ngón tay của dượng tuy rất thoải mái, nhưng thứ Hạ Vũ Thụy cần phải lớn hơn, thô hơn nữa kia, để mà cố sức đâm chọc *** huyệt tham lam của cậu nữa chứ.

“Không đủ ư? Thế Thụy Thụy muốn thế nào?” Mặc Lâm rút ngón tay ra.

“Ồ... Thụy Thụy muốn cây gậy lớn của dượng cắm vào, xin dượng mau cắm vào đi mà...” Giống như có ngàn vạn cơn sâu cắn trong cơ thể, cú huyệt của Hạ Vũ Thụy quả thật ngứa muốn điên lên rồi!

“Thụy Thụy muốn thì tự mình tới đi.” Hạ Mặc Lâm trở mình nằm ngửa bên cạnh, cười cười nói.

Hạ Vũ Thụy rên một tiếng, khẩn trương ngồi vắt trên thân người kia, cầm cây kiếm thô to đang giương thẳng lên trời để vào cửa huyệt đối khát của mình, “Ừ a,, Dượng hư, dượng bắt nạt con, xem Thụy Thụy phạt dượng thế nào...”

Tiểu yêu trên người quỳ rũ trừng mắt nhìn mình một cái rồi dùng sức ngồi xuống làm của Hạ Mặc Lâm đang trưởng đến tím sậm lại bỗng nhiên bị hút vào thiên đường êm dịu...

“A...” Khoái cảm mạnh mẽ làm cho anh ta thở dốc không thôi...

“Ồ aaaa... Thích muốn chết...” Yếu điểm trong người cực kì ngứa ngáy bị đầu đỉnh chắc nịch hung hăng va quệt, Hạ Vũ Thụy ngo nguậy đầu kêu gào, giống cười ngứa mà không ngừng vận vẹo mông, cực lớn lên rồi lại xuống chơi đùa trong cơ thể, “Aa... Dượng hư... Thụy Thụy muốn ép kiệt cái đó của dượng, đem dịch thể từng giọt một bắn hết vào mông mình...”

của Hạ Mặc Lâm vốn đã bị vách hang nóng như lửa kia bóp muốn nổ tung rồi, bây giờ lại nghe được những lời *** dăng của cực cứng như thế này, làm sao chịu nổi, lập tức nắm chặt cái eo duyên dáng, không hề báo trước mà đâm mạnh lên, “Aaa.. Dượng phải bắn... Dượng muốn bắn chết cái mông nhỏ này của con...”

“Aaa... Dượng ơi...” Tinh dịch từng đợt, từng đợt phun mạnh vào bên trong làm Hạ Vũ Thụy kêu to, thân thể run rẩy dữ dội, căng thẳng cũng theo đó mà bắn đầy lên bụng người kia...

Núi rừng vốn yên tĩnh nay vang vọng những tiếng rên rỉ đầy yêu thương nóng bỏng, giống như lửa lan khắp rừng...

=====

Bang chủ Vân Dật hội luôn rất nghiêm túc, chính trực khó có thể ngờ vì một trò đùa dai lại phải trả một cái giá đau như này.

Hạ đại đường chủ của Thiên Ứng đường, trợ thủ đắc lực của anh ta đã ba ngày không đi làm rồi.

“Vũ Thụy, cậu làm gì đó? Vì sao lại không đi làm?” Trần Quan Kiệu đã nhịn không nổi mà cầm lấy điện thoại, giọng điệu không giống giận dữ.

“Ừ, ai vậy ta? Có phải là Trần đại bang chủ tiếng tăm lừng lẫy giang hồ yêu dấu đó không?” Hạ Vũ Thụy nằm một mình trên giường, giọng lười nhác mà châm biếm hỏi.

Trần Quan Kiệu biết người huynh đệ này của mình có oán là phải trả thù, bắt đắc dĩ mà thở dài, “Vũ Thụy, cậu còn muốn ăn vạ đến khi nào? Ngày mai đi làm lại đi.”

“Thực xin lỗi à, Trần đại bang chủ, anh biết đấy, cha dượng của tôi chính là cả cuộc sống của tôi đó, ông ấy hắt hơi một cái tôi đã run mất nửa ngày rồi, giờ nhờ ơn bang chủ, ông ấy nghĩ tôi với anh có chuyện mờ ám, cho nên ghen dữ quá, thời gian này không cho tôi đi làm, anh nói phải làm sao bây giờ?”

Trần Quan Kiệu nghe vậy đau đầu không dứt, nhưng do mình có lỗi trước, đành dịu giọng. “Ừm... Như vậy đi, tôi sẽ tự mình đến gặp cha cậu, nói chuyện với ông ấy là tất cả đều chỉ là hiểu lầm.”

“Đừng, đừng, anh Cả đừng có mò đến, dượng tôi hôm nay khó khăn lắm mới thả tôi xuống giường, anh mà đến là đổ thêm dầu vào lửa, là tôi bị trói luôn trên giường đấy.” Hạ Vũ Thụy nói vống sự tình lên, kì thật cha dượng cậu không cần buộc lại thì cậu cũng sẽ không xuống giường.

“Không nghiêm trọng đến vậy chứ?” Trần Quan Kiệu áy náy hỏi.

“Hừ, nếu anh chính tai nghe được cực cứng của mình bô bô nói đùa như vậy, anh nói coi anh sẽ làm gì hả?”

Trần Quan Kiệu ghen hòng.

Nếu A Phi dám nói ra loại chuyện như thế, anh ta tuyệt đối sẽ khiến cậu ta không xuống nổi giường ấy chứ.

Biết anh Cả không còn gì để nói, Hạ Vũ Thụy ngừng cười, ra vẻ đứng đắn nói, “Cho nên, anh Cả, tôi không có cách nào đi làm được, chuyện truy bắt Borgia giao cho anh nhé.”

“Cha cậu không chịu đổi ý thật sao?”

“Chuyện này khó nói đó, nhưng mà tôi sẽ cố dùng cơ thể mình thuyết phục dượng.”

“Cậu... Cậu nói cái gì?” Trần Quan Kiệu thiếu chút nữa bị lời nói trắng trợn này làm cho chết sặc. “Thật là... Rồi rồi, cứ vậy đi, bắt người tôi sẽ bàn giao cho người khác. Cậu mấy ngày tới coi như nghỉ phép đi, chịu khó giúp đỡ cha cậu nhé.”

“Vậy anh Cả vất vả rồi. Tôi sẽ cố gắng cảm ực.”

“Cám ơn cậu.” Trầm Quan Kiệu thật sự đã thua cái tên giảo hoạt này rồi, chỉ còn biết lắc đầu gác máy.

“Nói nhiều, anh Cả thôi, dám hăm hại tôi, giờ cho anh chịu khổ, cho anh biết sự lợi hại của tôi đi nhá.” Hạ Vũ Thụy thực hiện được gian kế, tiện tay khoác lên mình áo sơ mi của cha dưỡng, hết sức phấn khởi mà nhảy xuống giường chạy xuống tầng dưới, muốn báo cáo ngay tin tốt cho người yêu.

“Dưỡng à, dưỡng à!”

“Thụy Thụy, dưỡng ở trong bếp.”

“Hi, dưỡng lại làm món gì ngon thế?” Hạ Vũ Thụy chạy vào bếp, nhô đầu ra sau lưng người kia.

“Đều là món con thích ăn từ nhỏ đó. Đậu phụ om, trứng hấp ba màu, còn có thịt kho tàu con thích nhất nữa.” Hạ Mặc Lâm quay đầu, hôn lên mặt cục cưng.

Đứa nhỏ này từ nhỏ đã hơi khác người. Gà rán, hamburger gì nó đến giờ đều không hứng thú, trái lại chỉ thích anh ta đích thân làm bữa sáng mà thôi.

“Oa, nhìn qua cũng thấy ngon rồi! Cùng dưỡng đẹp trai ăn cơm thôi.” Hạ Vũ Thụy xấu xa mà sờ soạng trên thân người kia.

“Đồ hư hỏng, lại muốn gì thế?” Hạ Mặc Lâm cười cười gõ nhẹ lên đầu cậu ta.

“Hi, người ta đùa tí thôi mà.”

“A? Thụy Thụy của chúng ta hôm nay có việc gì vui sao?”

“Dưỡng, con nói dưỡng nghe, con có thể cùng đi học với dưỡng nè, vì từ hôm nay con được nghỉ rồi!”

“Được nghỉ?” Hạ Mặc Lâm nghe vậy trong lòng hơi kinh hãi. Chẳng lẽ Thụy Thụy bị ông chủ đuổi việc rồi?

Anh ta biết cục cưng của mình yêu công việc này như thế nào, liệu có phải vì hôm đó anh ta mất đi lí trí, hiểu lầm mà gây ra hậu quả ngày hôm nay không? Nếu thật là thế, thì đây chẳng phải là anh ta đã hại Thụy Thụy ư?

Hạ Mặc Lâm quả thật rất yêu đứa nhỏ này, chỉ cần nó nói tùy tiện một câu cũng đủ làm anh ta nghĩ ngợi lung tung mất nửa ngày.

Hạ Vũ Thụy nhìn thấy cha dưỡng nghe được tin tốt mà trên mặt không chút vui mừng, lại còn cau mày, sự háo hức đang dâng cao giờ giống như bị dội cho một thùng nước vậy...

Chẳng lẽ dưỡng không thích mình đến trường cùng? Dưỡng có phải chê mình phiền phức không?

Hạ Vũ Thụy từ trước đến nay thông minh tuyệt đỉnh, nhưng riêng với chuyện liên quan đến đàn ông như thế này thì thường dùng cảm xúc hơn là lí trí, nên càng nghĩ càng muốn bốc hỏa, tức giận đến úp mặt lên vai cha dưỡng mà hung hăng cắn cho một miếng.

Không ngờ người kia không kêu lên đau đớn ngược lại còn xoa xoa đầu cậu như muốn trấn an, làm cho Hạ Vũ Thụy muốn tức cũng tức không xong.

“Xin lỗi, dưỡng có đau không?” Đau lòng xoa vai người kia, Hạ Vũ Thụy vô cùng hối hận với hành vi bốc đồng vừa rồi.

“Không đau, dưỡng không đau, Thụy Thụy muốn cắn bao nhiêu cũng được.”

Nhìn ánh mắt vô cùng bao dung kia, Hạ Vũ Thụy đột nhiên thấy đau lòng.

“Dưỡng sao vậy? Rõ ràng là con rất tùy tiện, dưỡng phải tức giận chứ, phải mắng con chứ.”

Hạ Mặc Lâm nghe không hiểu lắm, “Dưỡng vì cái gì phải mắng Thụy Thụy? Người đáng bị mắng là dưỡng mới đúng. Đều là dưỡng không tốt, hại Thụy Thụy bị ông chủ đuổi việc, chỉ cần Thụy Thụy nguôi giận, phải làm gì dưỡng cũng làm hết.”

Nhìn bộ dạng vừa lo lắng vừa khổ sở của anh ta, Hạ Vũ Thụy mới biết là lại có hiểu nhầm to béo rồi đây. “Dưỡng à, dưỡng lại suy đoán lung tung rồi. Cái gì mà đuổi việc? Ai nói con bị ông chủ đuổi việc hở? Con thông minh như vậy, giúp ông chủ bao việc mới được nghỉ liền ba ngày đó.”

“A?” Hạ Mặc Lâm ngượng ngùng cười cười, “Thực xin lỗi, Thụy Thụy, hoá ra dưỡng lại hiểu lầm rồi.”

“Hừ, dưỡng cũng coi thường giá trị của con quá đi, chỉ cần con hô một tiếng, có rất nhiều người muốn cướp con về công ty họ, ai dám đuổi chứ?”

“Rồi rồi, là dưỡng không tốt, xem thường Thụy Thụy nhà chúng ta rồi.” Hạ Mặc Lâm biết lỗi, hôn cục cưng của mình, “Con đừng giận dưỡng, muốn phạt dưỡng thế nào cũng được, nhé?”

“Hi, được, vậy phạt dưỡng ngày nào cũng phải để con dính lấy dưỡng, vĩnh viễn không được kêu con phiền phức nha.” Hạ Vũ Thụy ôm cổ người kia, cười tủm tỉm.

“Được được.” Hạ Mặc Lâm vừa thương vừa yêu ôm chặt lấy cục cưng yêu dấu.

Đứa bé này, đây mà là trừng phạt ư, như này quả thật dưỡng cầu còn không được kìa!

5. Chương 5

Hạ Vũ Thụy xuất hiện, ở khuôn viên rộng lớn của trường T đã xôn xao không ngớt.

Làn da trắng nõn, khuôn mặt tuần tú, hơn nữa phong thái cùng trang phục thanh lịch vô cùng.

Người tuần miễm thấy như vậy lại đứng cùng giáo sư Hạ diện mạo bình thường, quả là chuyện lạ.

Nhìn kĩ, thì giáo sư Hạ từ trước đến nay hiền lành lại cùng người kia trò chuyện vui vẻ, cử chỉ thân mật thật khiến người ta tò mò.

Hạ Vũ Thụy từ trước đến nay luôn làm theo ý mình, xưa nay đều mặc kệ ánh mắt người khác, mà Hạ Mặc Lâm trong lòng chỉ cần có cục cưng mà thôi, trong mắt không còn ai khác nữa.

Hai anh đàn ông cứ coi như không có ai như vậy mà tay nắm tay, không chút che giấu dung dăng dung dề đi bên nhau trong vườn trường.

“Thụy Thụy, cùng dưỡng đến trường thật không nhàm chán chứ?”

“Không đâu, đi với dưỡng thế này làm sao nhàm chán được. Lúc dưỡng làm thí nghiệm con có thể giúp ghi chép, dưỡng khát nước con có thể lấy nước, dưỡng đói bụng con có thể mua cơm cho dưỡng, con có rất nhiều việc để làm mà.”

Nếu huynh đệ trên giang hồ mà nghe được chuyện Hạ đại đường chủ người gặp người sợ, quý gặp quý sầu nay lại có thể vì một người đàn ông mà làm chân loong toong, có lẽ họ ngã lặn hết cả lượt ấy chứ.

Nhưng Hạ Vũ Thụy rất vui vẻ tự nguyện làm.

Tuy cha đẻ đã mất từ khi cậu còn bé có để lại gia tài bạc triệu, nhưng bị mẹ căm ghét nên cậu chưa từng có cảm giác ấm áp của gia đình, cũng chưa bao giờ biết cái gì là trao gửi yêu thương.

Chính là người đàn ông kia đã thay đổi cuộc đời cậu, khiến cậu từ nay về sau có mục tiêu mà tồn tại. Cậu có thể vì cha dưỡng yêu dấu mà làm tất cả. Chỉ cần người ấy hạnh phúc.

“Dưỡng, con cũng sẽ học làm cơm, về sau dưỡng không cần dậy sớm nấu nướng nữa.”

“Không được, bếp rất nguy hiểm, vạn nhất thái rau bị dao cắt đứt tay thì làm sao?” Hạ Mặc Lâm bấy lâu nay với đứa nhỏ này có thể nói là cưng chiều tới cực điểm, sao đành để đôi tay xinh đẹp thon thả như tác này bị thương chứ.

Bếp nguy hiểm ấy hả? Dao cắt đứt tay ư? Hạ Vũ Thụy nghe vậy trên mặt tối sầm.

Dưỡng à, dưỡng nên biết, muốn làm đường chủ Vân Dật hội, muốn tay phải cầm súng, tay trái cầm đao, ít nhất cũng phải vượt qua được ba lần thử thách của Hắc bang mới có thể qua đó. Dưỡng bây giờ sao cứ như bảo vệ trẻ con như này, chuyện này mà nói ra thì huynh đệ giang hồ cười rơi răng mất.

Nhưng mà Hạ Vũ Thụy không ngốc đến mức nói cho cha dưỡng cậu biết, nếu thật thà nói mình đang làm công việc nguy hiểm như vậy nhất định sẽ dọa chết ông ấy mất.

Ai, xem ra mình vẫn phải làm cục cưng ngoan ngoãn rồi.

“Được được, con không học nấu ăn nữa, nhưng dù sao giờ cũng có thể giúp được mà.”

“Đương nhiên có thể, Thụy Thụy của ta thông minh thế, học cái gì cũng ỗn, được có con bên cạnh việc nghiên cứu nhất định càng thuận lợi.”

“Hi, đừng nói trước như vậy, nói không chừng con lại làm tan hoang phòng thí nghiệm thì chết.”

“Thụy Thụy nếu thật muốn làm thế, được sẽ phạt nặng đó.” Hạ Mặc Lâm cương yêu nhéo nhéo mũi cậu ta.

“Hi, được phạt con thế nào đây? Đem ép con trên bục giảng phòng thí nghiệm, dùng thước bản to của được đánh vào mông trần của con sao?” Oa, chuyện này nhất định rất kích thích nha! Hạ Vũ Thụy dùng hai con mắt ướt át trần trụi hy vọng nhìn người kia.

Hạ Mặc Lâm chỉ tưởng tượng thôi mặt cũng đỏ lên rồi, “Con... Thằng bé này...”

“Hi, được có phải cũng rất hưng phấn không?” Hạ Vũ Thụy cười tà, dùng móng tay gãi gãi lòng bàn tay người kia.

Hạ Mặc Lâm toàn thân run lên. “Thụy Thụy...”

“Được à, muốn hay không thì trước mắt vẫn nên dẫn con tới phòng thí nghiệm, hung hăng mà phạt con đi...” Hạ Vũ Thụy liếm liếm môi dưới, cảm dỗ nói.

“Ừ... Thụy Thụy, không được dụ dỗ được...”

Ngay lúc hai người ánh mắt nóng bỏng nhìn nhau, sét sập đánh rung chuyển mặt đất thì...

“Giáo sư!” Một giọng nữ cao phá vỡ chuyện riêng của hai người!

Hạ Mặc Lâm tỉnh lại, không tự nhiên mà ho khan, “Khụ khụ, trợ giáo Nhan, có chuyện gì không?”

Hạ Vũ Thụy hừ lạnh một tiếng, hờn dỗi mà trừng mắt nhìn vị khách không mời.

Nhan Bích tò mò quan sát mỹ nam tử đang rất thân mật bên cạnh giáo sư. “Giáo sư, vị tiên sinh này là...?”

“A, là con trai tôi. Thụy Thụy, đây là trợ giáo Nhan mới được điều đến văn phòng của được.”

Hạ Vũ Thụy mặt không đổi, lãnh đạm gật đầu.

Nhan Bích cũng không để tâm, giọng điệu vẫn thân thiện như trước, “A, hoá ra là cậu Hạ, xin chào, tôi là Nhan Bích, vì ngưỡng mộ học thức của giáo sư Hạ đã lâu nên đã chủ động xin về đây, sau này cậu không gặp được cha mình thì có thể gọi cho tôi. Cậu biết đó, giáo sư mỗi khi nghiên cứu đều rất nhập tâm, quả thật lục thân cũng không nhận ra đâu.”

Hạ Vũ Thụy nghe thấy thế, lạnh lùng cười, “Lục thân cũng không nhận ra? Thế hoá ra cả con cũng không nhận ra sao, được à, thật thế sao?”

Ở cùng đứa nhỏ này nhiều năm như vậy, Hạ Mặc Lâm như thế nào lại không biết nó ghen ác như thế nào, nghe thế liền vội vàng phủ nhận, “Đương nhiên không phải! Thụy Thụy với được quan trọng hơn mọi thứ khác mà.”

Hạ Vũ Thụy nghe xong tâm tình khá hơn chút, nhưng nhìn đến cái bà kia làm bộ như rất quen thuộc với cha được, liền không hiểu sao bốc hỏa tiếp. “Con quan trọng với được sao? Thế mà có người cho rằng con phải qua người ta mới tìm được được đó.”

“Ôi chao, thực xin lỗi, là miệng tôi nhiều chuyện, cậu Hạ đừng để ý nhé.” Nhan Bích xấu hổ cười cười, “Như vậy đi, để trưa nay tôi mời hai người ăn cơm, coi như tôi tạ lỗi với cậu Hạ, nhé?”

Hạ Mặc Lâm nghe vậy cả kinh. Thụy Thụy ghen ác lắm đó, làm sao có thể cùng cô ăn cơm chứ. Anh ta vội vàng xua tay cự tuyệt, “Không, không cần, chúng tôi...”

“Được, chúng ta cùng nhau ăn một bữa đi.” Hạ Vũ Thụy xen ngang.

“Thụy Thụy?” Hạ Mặc Lâm kinh ngạc nhìn cậu ta.

“Đi thôi đừng.” Hạ Vũ Thụy cười khó hiểu.

Hừ, cậu thật muốn nhìn coi bà kia muốn làm trò hề gì!

Một người đàn ông cao lớn cường tráng, dáng vẻ hiên ngang có mặt trong văn phòng hội trưởng Vân Dật hội. Anh ta chính là đường chủ Giang Kiều Long nổi tiếng dũng mãnh của “Phi Long đường”. Bị anh Cầm huỷ bỏ kì nghỉ, khẩn cấp gọi anh ta về, cách di chuyển của anh ta luôn nhanh nhẹn, bước như bay, nhưng bây giờ xem ra có chút tập tễnh.

Hoắc Phi nhìn thấy dáng anh ta như thế nhện không được cười to thành tiếng, “Ha ha... Giang đường chủ, nhìn anh xanh xao vàng vọt đến đi cũng không nổi, hẳn là anh đã bị cậu cháu đáng yêu ngày ngày yêu thương, đêm đêm vất vả làm việc hả?”

Giang Kiều Long nghe thấy vậy lúng túng, “A... Không có đâu Hoắc thiếu gia, cậu đừng nói lung tung.”

“Gì, tôi nói lung tung ấy hả? Anh đừng quên, cháu anh tôi biết đã nhiều năm, chuyện cậu ta với người cậu biến thái quan hệ thế nào tôi biết quá rõ ấy chứ. Anh còn muốn giả vờ với bản thiếu gia? Nói mau, các người mấy hôm nay chơi bởi trác táng ở đâu?”

“Không... Không có mà...”

Trầm Quan Kiệu nhìn thấy huynh đệ trung thành của mình bị ép đến đỏ mặt tía tai, nói cũng không nên câu, vội vàng đi ra hoà giải, “Phi, ít nói vài câu đi.”

“Hừ, không nói thì không nói.” Hoắc Phi nhún vai.

Giang Kiều Long lúc này mới nhẹ thở ra. Trong Vân Dật hội anh ta sợ nhất chính là cái miệng lanh lợi của Hoắc thiếu gia và Hạ Vũ Thụy, chỉ cần có hai bọn họ ở đây, dám chắc anh ta sẽ thương tích đầy mình luôn.

“Anh Cầm, khẩn trương gọi tôi về, rốt cuộc là có chuyện gì?” Giang Kiều Long lắng sang chuyện khác.

“Còn không vì chuyện tên Borgia kia.” Trầm Quan Kiệu trừng mắt nhìn tên đầu sỏ một phát.

Hoắc Phi chớp chớp mắt làm bộ vô tội, hướng qua anh rể yêu dấu nở nụ cười sáng chói.

Trầm Quan Kiệu vừa tức vừa buồn cười, gõ nhẹ đầu cậu ta. “Không biết xấu hổ mà còn cười nữa, tiểu vô lại này.”

Hoắc Phi cười hì hì ôm lấy anh rể, ghé vào tai nhẹ giọng nói, “Em là tiểu vô lại? Là ai tồi qua nói chỉ làm một lần, cuối cùng lại chà đạp người ta đến nửa đêm, anh rể hẳn là đại vô lại ha!”

Trầm Quan Kiệu nghe vậy khuôn mặt tuấn tú hơi hơi đỏ lên.

Hoắc Phi thấy thế cười khúc khích, hôn lên mặt anh rể một cái thật kêu.

Giang Kiều Long nhìn hai người liếc mắt đưa tình, chuyện chính thì quên tiết mất rồi liền vội vàng lên tiếng, “Anh Cầm, chuyện Borgia không phải do Hạ Vũ Thụy xử lý sao? Cậu ta là người mưu trí, bắt Borgia dễ như trở bàn tay, làm sao lại chuyển qua cho tôi chứ?”

“Ai cha, còn không phải vì có người tự cho mình vui tính, cùng Hạ Vũ Thụy giỡn một trận, kết quả lợn lành chữa thành lợn què, bị cậu ta phản thù sao?” Hoắc Phi trêu chọc nói.

Trầm Quan Kiệu véo lưng cục cưng một phát. “Câm cho tôi.”

Hoắc Phi thấy vậy le lưỡi, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Giang Kiều Long nghe Hoắc Phi nói một hồi vẫn không hiểu, “Anh Cầm, Hoắc thiếu gia nói như vậy, tôi nghe thế nào cũng không thông à?”

“Cậu đừng nghe cậu ta. Tôi hôm nay gọi cậu về, chủ yếu là do Hạ Vũ Thụy hiện tại có việc gấp xin nghỉ phép, không thể tiếp tục nhiệm vụ này. Kiều Long, hai người là trợ thủ đắc lực của tôi, hiện Vũ Thụy không có ở đây thì tôi gọi cậu về, không lẽ muốn tôi tự mình truy tìm sao?”

“Đương nhiên không thể rồi! Anh Cầm, anh yên tâm, truy bắt Borgia là chuyện của Giang Kiều Long này!” Giang Kiều Long khí thế đẩy mình vỗ vỗ ngực!

“Tôi dĩ nhiên yên tâm chứ. Việc này liên quan đến thanh danh Vân Dật hội, không từ thủ đoạn nào cũng phải đưa hắn về đây. Lần này tội phạm bỏ trốn, tôi nghi ngờ trong chúng ta có nội gián, cậu phải điều tra kĩ đó.”

“Dạ, anh Cả. Nếu tóm được nội gián, bản đường chủ nhất định băm hắn ra làm trăm mảnh!”

Hoắc Phi nhìn Giang Kiều Long dong dạc như thế, trong lòng đột nhiên nghĩ đến một người.

Chẳng lẽ là “hắn”? Hắn cùng Borgia quan hệ không đơn giản. Nhưng mà chuyện này rất ít người biết. Nếu thật là “hắn”, sự tình có lẽ sẽ bung bét lắm đây...

Hoắc Phi nghĩ đến sau này xảy ra đủ loại chuyện, không khỏi đau đầu nhăn mặt lại.

Hạ Mặc Lâm một nhóm ba người tới quán Cà phê bài trí trang nhã cạnh trường học.

“Thụy Thụy, muốn ăn gì nào?” Hạ Mặc Lâm mở thực đơn, dịu dàng hỏi.

“Gì cũng được, hôm nay con không có hứng ăn.”

“Làm sao vậy? Có phải do trời nóng quá bị cảm rồi không?” Hạ Mặc Lâm vội đứng lên, lấy tay sờ trán cục cứng. “Dượng về văn phòng lấy khăn chườm, rồi pha trà lạnh mang qua đây, con chờ dượng nhé.”

“Không cần đâu dượng, làm vậy mệt lắm.”

“Không mệt, ngay đây thôi mà, dượng chạy một hồi là quay lại ngay.” Hạ Mặc Lâm đứng lên.

“Thật không cần mà, con sao để dượng chạy tới chạy lui như vậy được, mau ngồi xuống đi.” Hạ Vũ Thụy cười cười, kéo người kia lại, “Chỉ cần dượng ở bên con, con đã thấy thoải mái hơn rồi.”

“Dượng đương nhiên ở cạnh con mà.” Hạ Mặc Lâm yêu thương cầm tay cậu ta.

Hai người công khai thân mật diễn cảnh gia đình nề nếp ngay giữa ban ngày, hoàn toàn quên mất người phụ nữ cùng bàn.

Nhan Bích cảm thiếu chút nữa rút cái bịch.

Này... Hai người này mà là cha con ư? Quả thật còn giống tình nhân hơn ấy chứ! Tình cảm cha con dù thế nào cũng không thân mật đến thế được!

Nhan Bích trong lòng thầm nghi hoặc, nhưng ngoài mặt vẫn giả như không có việc gì, “Giáo sư, chúng ta gọi món nhé?”

“A, được, đương nhiên rồi.”

Hạ Mặc Lâm gọi chủ quán dặn kĩ, chọn cho Thụy Thụy những món ăn nhẹ mà cậu ta thích.

Đồ ăn tới, Hạ Mặc Lâm lúc gấp rau, lúc lại gỡ xương cá, quả thật đang hầu Hạ Vũ Thụy giống như hầu nữ hoàng vậy.

Nhan Bích mền giáo sư lâu ngày, nhìn qua thấy anh ta có lẽ rất yêu thương cậu trai kia, tuy là có hơi quá đà. Nhưng nghĩ về sau có thể lấy người dịu dàng biết quan tâm như vậy, nhất định là rất hạnh phúc nên trong lòng hí hửng không ngừng.

Hi, mình quả nhiên không có nhìn lầm người mà, đây đúng là người đàn ông tốt hiếm thấy, tìm đâu ra chứ? Không được, mình nhất định phải tấn công ngay thôi.

“Cậu Hạ, nghe nói mẹ cậu qua đời gần một năm rồi, trong nhà không có phụ nữ quán xuyến, cuộc sống hẳn khó khăn lắm?” Nhan Bích nói giọng lấy lòng.

Hạ Vũ Thụy ghét nhất người khác nhắc đến người đàn bà kia, trong lòng cười lạnh, trên mặt không chút cảm xúc. “Ai nói thế, tôi với cha dượng thoải mái vô cùng.”

“Nhưng mà chuyện to nhỏ trong nhà nhiều như vậy, giáo sư Hạ lại bận rộn, không có phụ nữ ở nhà chăm sóc, tôi thấy không nên kéo dài chuyện đó.”

“Nghe qua ngụ ý của chị Nhan, không lẽ chị muốn được mời về làm nữ chủ nhân nhà họ Hạ sao?”

“Tôi... Tôi chỉ là ngưỡng mộ giáo sư Hạ...” Nhan Bích liếc nhanh Hạ Mặc Lâm một cái, then thùng cúi đầu. Hừ, cuối cùng cũng lòi đuôi. Đồ đàn bà hư này, muốn bám cha dưỡng của Hạ Vũ Thụy ta hả, đừng có mơ! Hạ Vũ Thụy bật mình cười, quay qua người bên cạnh, hỏi, “Dưỡng, chị Nhan đây nói cũng không sai, dưỡng không suy nghĩ chút nào sao?”

Hạ Mặc Lâm nhìn cục cưng cười cực kì rạng rỡ, trong lòng than khổ không thôi.

Chết rồi, trợ giáo Nhan hôm nay uống lộn thuốc rồi, sao lại nói ra những lời như thế. Cô ta muốn giết mình sao?

“Không nghĩ! Dưỡng nhiên không cần nghĩ! Dưỡng chỉ cần có Thụy Thụy là đủ rồi.”

“Thật sao?” Hạ Vũ Thụy mỉm cười, tay phải lên lút chui xuống dưới khăn trải bàn, từ trên đùi khiêu khích dần đến đùi quần anh ta...

Dưỡng vật nhũn mềm bị lòi ra, bị xoa bóp một cách *** đáng liền nhanh chóng cương cứng.

Hạ Mặc Lâm sợ tới sờ cả người.

Trời ạ, Thụy Thụy sao lại lớn gan đến thế? Vạn nhất bị người ta nhìn thấy...

Nhưng mà... Thật sự thoải mái quá...

Hạ Mặc Lâm vừa hưởng thụ khoái cảm nơi phân thân đang được xoa bóp, vừa sợ bị nhìn thấy, căng thẳng vô cùng, khuôn mặt đỏ gay, mồ hôi không ngừng thánh thót...

“Giáo sư Hạ, anh nóng lắm à?” Nhan Bích quan tâm hỏi, “Tôi có khăn tay đây, anh lấy lau đi.”

Nhìn khăn tay trước mặt, Hạ Mặc Lâm theo bản năng liếc đưa nhỏ kia một cái, thấy trong mắt cậu ta toé lửa, mồ hôi lại càng tứa ra....

Hạ Mặc Lâm vội vàng đẩy khăn tay lại, “Không cần... Không cần...”

“Không sao, giáo sư Hạ, anh cứ dùng đi.” Nhan Bích đẩy khăn qua, then thùng nói, “Anh không trả lại tôi cũng không sao...”

Nhìn hai người cù nhằng không dứt, Hạ Vũ Thụy quả thật điên lên rồi!

Nhưng cậu ta càng giận, trên mặt nụ cười lại càng rạng.

Hạ Mặc Lâm sao lại không hiểu, thấy cậu ta giận không ít, vội vàng dùng ánh mắt cầu xin tha thứ.

Nhưng Hạ Vũ Thụy cũng không thêm nhìn, vừa cười vừa tiếp tục màn “trừng phạt”, không quên nói chuyện phiếm với người phụ nữ kia. “Cha dưỡng tôi ở trường có phải rất được hoan nghênh không?”

“Đúng vậy, theo tôi biết có vài vị giáo sư cùng trợ lý cũng thăm mền giáo sư Hạ đó.”

“Thật? Tôi không ngờ cha dưỡng lại được hoan nghênh như vậy kìa.”

“Thật mà, giáo sư hạ đáng vẻ nhã nhặn, vóc dáng lại đẹp, nói thật, anh ấy là người tình trong mộng của nhiều cô gái đó.” Nhan Bích then thùng nói.

“Người tình trong mộng?”

Hạ Vũ Thụy cười lạnh, ngón cái tức giận hướng tới lỗ nhỏ trên đỉnh chọc mạnh một cái.

Aaaaa...

Vốn đã sắp lên cao trào, Hạ Mặc Lâm gào lên trong lòng, giật nảy mình, nhịn không được liền xuất tinh!

Hạ Vũ Thụy đã giận đến cực điểm, như thế nào lại để cha dưỡng vui vẻ như vậy, liền dùng sức bóp thứ cương cứng kia ép không cho lên tới đỉnh...

Hạ Mặc Lâm bỗng chốc từ thiên đường lộn nhào xuống địa ngục, dục vọng tràn trề không có chỗ thoát, khó chịu đến cùng cực. Anh ta rút cuộc chịu không nổi mà dùng khăn ăn che bên dưới cửa kính, nhảy vọt lên!

“Tôi... Bụng tôi không được thoải mái lắm, tôi vào toilet.”

Hạ Mặc Lâm nói xong liền chạy vội vào toilet.

“Ai cha, giáo sư Hạ bị sao vậy?” Nhan Bích kinh ngạc mở to mắt.

“A, chị Nhan hẳn không biết, chị vừa không cẩn thận chạm vào nốt đau của dương tôi đó.” Hạ Vũ Thụy ra vẻ khổ sở thở dài.

“A? Giáo sư có chuyện gì?”

“Chị Nhan, chị là người tốt, vì không muốn làm lỡ hạnh phúc cả đời chị, tôi sẽ không giấu nữa... Kỳ thực cha dương tôi, ông ấy... Ông ấy...” Hạ Vũ Thụy bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, có vẻ rất khó mở miệng.

“Giáo sư rốt cuộc làm sao?” Nhan Bích hỏi hộp hỏi.

“Kì thật dương tôi... Sinh lý có vấn đề!” Vấn đề này rất lớn đó, lần nào cũng đều làm nát cái mộng tôi luôn.

“Cái gì?” Nhan Bích sợ tới mức thiếu chút nữa rớt cả kính.

“Nếu không như vậy, chị nghĩ coi ông ấy cùng mẹ tôi kết hôn nhiều năm sao lại không sinh em bé chứ hả?” Hạ Vũ Thụy làm vẻ tiếc nuối lắc đầu. Hừ, dương mà dám cùng người đàn bà kia lên giường rồi sinh con, mình thì thiếu dương ngay chứ lại!

“Trời ạ, giáo sư Hạ... Anh ấy...”

Mộng đẹp nhanh chóng hoá thành công dã tràng, Nhan Bích tan biến ảo tưởng, đột nhiên thấy như bị lừa, không khỏi tức giận hỏi, “Nói như vậy, giáo sư Hạ chẳng những liệt dương mà còn có thể vô sinh nữa sao?”

“Ách, cái này tôi không nói được...” Hạ Vũ Thụy nâng cốc cà phê lên, tào nhả nhấp một ngụm.

“Cậu không nói tôi cũng biết, cậu Hạ, vô cùng cảm ơn cậu đã nói cho tôi nghe, gấp lại sau.” Nhan Bích nói xong ngay cả hoá đơn cũng không trả, dùng dùng nổi giận đi mất.

Không đến một giờ đồng hồ, trong khi Hạ Mặc Lâm còn đang trong toilet “cố gắng chữa bệnh”, dốc sức xoa nắn “cái đàn ông oai phong” to lớn của mình, thì tin anh ta bị vô sinh đã lan truyền khắp mạng lưới BBS của trường...

6. Chương 6

Có người không uống một phát súng đã đánh rớt “tình địch” nằm vùng.

Vào phòng riêng trong phòng thí nghiệm, Hạ Mặc Lâm chìm đắm bên cạnh cục cưng, hoàn toàn không biết bên ngoài tin đồn đã bay đầy trời.

“Thụy Thụy, mệt lắm sao? Muốn ngủ một chút không?” Đang chui đầu vào giữa một đồng tài liệu, Hạ Mặc Lâm ngẩng lên hỏi đứa bé đang ngồi trên sofa.

“Không đâu, con đang xem quyển sách này rất thú vị mà.” Hạ Vũ Thụy đang đưa đôi chân trần trắng nõn hứng thú trần trụi mà nói, “Dương à, trong truyền thuyết nói ở Thái Bình Dương có một hòn đảo, dưới đáy biển gần đó có một loại cỏ là ”Cloud Fire”, nó có độc tính cao, nhưng lại có thể hoá giải độc nếu đốt nó, thật là kì diệu, con chưa từng nghe qua thứ như thế này.

Hạ Mặc Lâm hề động đến chuyên môn là đôi mắt sau cặp kính bắt đầu loé sáng, “Đúng vậy, đáng tiếc đó chỉ là truyền thuyết, chúng ta cũng chỉ theo lời sách cổ mà biết đại khái nó ở chỗ nào, còn chưa từng có người nào lặn xuống biển tìm cả.”

“Người khác không đi, dương có thể đi mà. Nhưng mà con không kêu dương tự mình xuống biển đâu đó, rất nguy hiểm, con cũng không chấp nhận đâu, ý con là dương có thể lập một đội khảo sát ấy.” Hạ Vũ Thụy biết người kia hứng thú nhất chính là nghiên cứu độc vật đủ loại đủ kiểu trên thế giới.

“Dương cũng muốn nêu ra kế hoạch đó, nhưng kinh phí lớn quá, dương nghĩ phía trường sẽ không phê duyệt đâu. Huống chi đây lại là một vấn đề ít được quan tâm, ngoại trừ dương có lẽ không còn ai hứng thú nữa.”

Hoá ra là vấn đề kinh phí, Hạ Vũ Thụy trầm ngâm một lát, trong lòng có ngay một ý định. “Yên tâm đi dưỡng, tiếng tăm dưỡng lớn như vậy, chỉ cần dưỡng công bố tin này, nhất định sẽ có người tài trợ ngay.”

“Chỉ sợ là không dễ thôi.” Hạ Mặc Lâm tiếc nuối lắc đầu. Các công ty tài trợ bình thường đều tính đến lợi ích kinh tế rồi, “Cloud fire” lại là một loại cây chỉ nghe truyền thuyết, có tồn tại thật hay không chả ai rõ, ai dám vì một chút hiệu kì mà ném đi một đồng tiền chứ.

“Yên tâm, con là ngôi sao may mắn của dưỡng mà, có Hạ Vũ Thụy con ở đây cam đoan dưỡng muốn gì cũng có!” Hạ Vũ Thụy ngồi trên đùi người kia, hôn lên mặt anh ta một cái.

“Thụy Thụy chính là ngôi sao may mắn của dưỡng.” Hạ Mặc Lâm hôn lại. Có thể có được tình yêu của đứa nhỏ này mà không đòi hỏi gì thì đó quả là may mắn lớn nhất đời người đàn ông rồi.

“Dưỡng cũng là ngôi sao may mắn của con. Dưỡng không biết có thể gặp được dưỡng con chính là rất may mắn đó.” Hạ Vũ Thụy dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn người kia.

“Thụy Thụy...” Hạ Mặc Lâm trong lòng rất cảm động, bất chấp đang ở trường học, cúi đầu hôn lên trán cậu ta. Hai người ôm chặt nhau, hôn thật sâu, môi quần môi, trao nhau nước bọt ngọt ngào.

“Ư ưm...” Hạ Vũ Thụy bị hôn đến điên đảo thần hồn, mềm nhũn mà ngã vào lòng anh ta.

Ngay lúc hai người bắt đầu động tình cởi bỏ quần áo nhau thì...

Knock... Knock...

“Giáo sư Hạ có đó không?” Ngoài cửa vang lên một giọng nói quen thuộc.

Hạ Mặc Lâm vội đứng dậy kéo cục cưng đứng lên, sửa sang lại quần áo xộc xệch của hai người. “Khụ khụ, là hiệu trưởng sao? Xin mời vào.”

Một bác già hói đầu, âu phục trắng thơm mở cửa đi vào, “Giáo sư Hạ, có bạn không? Tôi quấy rầy hai người à?”

“Ách, không có.” Hạ Mặc Lâm có chút không bằng lòng, cười cười. Hiệu trưởng, giới thiệu một chút, đây là con trai tôi Vũ Thụy. Thụy Thụy, mau qua chào hiệu trưởng Vương đi.”

Hạ Vũ Thụy lễ phép gật đầu, “Hiệu trưởng Vương, xin chào.”

“Cậu Hạ, xin chào.” Hiệu trưởng Vương vội vàng khom người đáp lại.

Hạ Mặc Lâm thấy thế có chút sững sốt, kì lạ, hiệu trưởng Vương sao lại dùng đại lễ với hàng hậu bối thế? Thái độ như vậy quả hơi quá?

“Dưỡng, hiếm khi gặp được hiệu trưởng Vương, mọi người ngồi xuống uống trà đi.”

“Được, hiệu trưởng có rảnh không?”

“Có rảnh, đương nhiên là rảnh rồi!” Hiệu trưởng Vương ngữ khí vô cùng thân thiện.

“Vậy dưỡng đi mua bánh với trà đi nha?”

“Tất nhiên, dưỡng đi mua bánh bông lan nhân nho đây.”

“Hi, vẫn là dưỡng hiểu con nhất.” Hạ Vũ Thụy nũng nịu ôm lấy người kia, cười nói.

Hạ Mặc Lâm chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cục cưng cái gì cũng quên được luôn. Cũng không quan tâm hiệu trưởng ngay trước mặt, liền yêu thương mà quay lại ôm lấy cục cưng vào lòng, “Con là tất cả của dưỡng, như thế nào dưỡng lại không biết con thích ăn gì. Dưỡng đi rồi về ngay, con tiếp chuyện hiệu trưởng Vương nhé.”

“Dạ vâng.”

“Hiệu trưởng Vương, ông tự nhiên nhé, tôi ra ngoài một chút.”

“Vất vả cho anh rồi.”

Đợi cho Hạ Mặc Lâm đi ra khỏi phòng, bầu không khí trong phòng đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy hiệu trưởng Vương khuôn mặt trang nghiêm, cúi thấp người với cậu trai trước mặt, cung kính hô to, “Thuộc hạ Vương Nguyên Tề kính chào Hạ đường chủ!”

Hạ Vũ Thụy cũng không nhìn ông ta, tao nhã ngồi trên sofa, một lúc lâu sau mới thản nhiên nói, “Được rồi.”

“Cảm ơn đường chủ.” Vương Nguyên Tề lúc này mới dám đứng thẳng dậy.

Hạ Vũ Thụy hai mắt khép hờ, trên mặt không nhìn ra cảm xúc, “Vương Nguyên Tề, ông cũng biết bản đường chủ lúc trước vì cái gì tôi lại tác động mà đưa ông vào làm hiệu trưởng trường này chứ?”

“Thưa đường chủ, thuộc hạ đương nhiên biết. Hạ đường chủ hao tâm tổn ý thể này đơn giản là muốn thuộc hạ vào trường bảo vệ giáo sư Hạ, giúp ông ấy tránh khỏi rắc rối, thu xếp tốt mọi điều kiện thích hợp để giáo sư Hạ nghiên cứu.”

“Vậy sao ông còn dám cả gan làm loạn!” Hạ Vũ Thụy đột nhiên mở hai mắt, lộ ra ánh nhìn lạnh giá. “Tôi rất không hài lòng với hành vi của ông gần đây, ông còn không biết tội?”

Vương Nguyên Tề nghe vậy trong lòng giật mình, không hiểu sao mình lại đắc tội với vị đường chủ khó tính nhất Vân Dật hội, vội vàng quỳ ngay xuống. “Thuộc hạ không biết, mong Hạ đường chủ chỉ ra cho thuộc hạ hiểu.”

“Hừ, còn giả vờ. Cha dượng tôi gần đây thay đổi một nữ trợ giáo, việc điều động nhân sự này còn chưa được bản đường chủ cho phép cơ mà?”

“A?” Vương Nguyên Tề nghe vậy nhất thời há hốc miệng, “Chuyện này... Chuyện này chính là việc nhỏ, thuộc hạ những tưởng Hạ đường chủ ngày bận trăm công nghìn việc, nên không muốn vì chút chuyện mà phiền ngài.”

Không phải chứ, Hạ đường chủ vì chuyện này mà tức giận sao?

“Câm cho tôi! Có phải việc nhỏ hay không là do bản đường chủ quyết định, không cần đến ông! Về sau ông phải lọc triệt để những người ở gần cha dượng tôi, mặc kệ là thầy giáo già, trợ giáo lẫn lao công, tất cả đều đổi thành nam giới hơn năm mươi, không được xếp nhân viên nữ tiếp cận cha tôi. A, đúng rồi, để phòng sự cố, cho dù là nam giới cũng phải chụp ảnh cùng lý lịch cho bản đường chủ xét duyệt.”

“Thuộc hạ xin nghe.” Chắc, đường chủ cứ nói thẳng là chọn nam giới vừa già vừa xấu là được mà.

“Còn nữa, từ học kì sau, khoa độc học không tuyển sinh viên nữ, còn đám sinh viên nữ hiện tại thì bằng giá nào cũng chuyển họ sang khoa khác, nghe chưa?”

“Nghe... Nghe rõ rồi ạ, thuộc hạ làm ngay.” Kì thật Vương Nguyên Tề một chút cũng không hiểu.

Hạ đường chủ như thế nào lại đề phòng phụ nữ như đề phòng trộm thế kia, chẳng giống con của người kia gì cả, là vợ anh ta thì đúng hơn!

Vương Nguyên Tề hoàn toàn không biết mối quan hệ bí mật của hai người nên nghĩ mãi cũng không thông. Nhưng mà dù Vương Nguyên Tề có trăm lá gan cũng không dám mở miệng hỏi một câu. Vân Dật hội rõ ràng tụ hợp được một đồng người như thiên thần lại ưa thay đổi, làm sao dám phạm phụ tục tử như ông ta có thể đo lường được.

“Việc cuối cùng...”

Ồ... Còn nữa hả? Vương Nguyên Tề lộ nét đau khổ trên khuôn mặt già nua, cẩn thận hỏi, “Hạ đường chủ còn có gì sai bảo?”

“Cha dượng tôi gần đây có hứng thú nghiên cứu một đề tài, ông lập tức cấp kinh phí để ông ấy triển khai nghiên cứu, về mặt kinh phí thì do bản đường chủ chi trả bao nhiêu cũng được, ông chỉ cần phê duyệt là được.”

Hô, chuyện này dễ thôi. Vương Nguyên Tề cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. “Thuộc hạ xin nghe.”

Hạ Vũ Thụy lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, vẫy tay cho người kia lui.

=====

Giang Kiều Long gần đây có thể nói là lao lực liên tục.

Chẳng những phải truy nã tội phạm mà không có manh mối, lại còn bị một tên háo sắc biến thái trối vào giường, hàng đêm chà đạp.

“Ừ a... A, nhẹ một chút, đau quá... Thằng bé này! Rốt cuộc có dễ chịu yên không?” Giang Kiều Long đau khổ thở phì phò, huyết phía sau đã bị làm đến xuất huyết, nhịn không được chữ ầm lên.

“Ừm, đương nhiên không yên được rồi, cái mông hư này làm cho người ta mê mẩn như thế, làm đến thế nào cũng không đủ à.” Một cậu trai tóc đen dài đến lưng, tuổi chừng mười bảy mười tám, tướng mạo hoàn mỹ tuấn tú, cười tà.

“Làm cái đầu mẹ ngươi ấy!” Giang Kiều Long điên đến mức bất ngờ đạp cho cậu ta một phát.

“A... Cậu lại quên mẹ cháu chính là chị của mình rồi, cậu mắng bà ấy như vậy vạn nhất để bà ấy biết thì không hay đâu.”

“Cháu dám nói cho chị ấy biết, cậu sẽ giết cháu!”

Cái gọi là “chị lớn cũng như mẹ”, từ nhỏ mất mẹ, Giang Kiều Long chính là sợ nhất người chị hơn mình mười tuổi, hung dữ vô cùng.

“Hi, nếu cậu ngoan ngoãn nghe lời cháu, làm cháu dễ chịu, tình cảm cậu cháu ta tốt như vậy, thì còn thời gian đâu mà đi tố cáo nữa ha?” Dùng sức mở hai đùi cứng cáp của người kia, Kỉ Tử Hạo vừa trêu chọc vừa không quên di chuyển thân dưới.

“Aaa... Đừng cử động... Cậu muốn xuất... Đừng... Cậu chết mất...” Vặn vẹo cái mông rắn chắc, kháng cự lại khoái cảm chạy thẳng từ phía sau lên não, không biết phân thân mình đã bắn bao nhiêu lần và sẽ còn bắn bao nhiêu lần nữa, nhưng nhớ ra nếu bắn nữa e cả nước tiểu cũng phun theo mất.

Ô... Nếu thật như vậy, mình còn làm được gì ngoài đâm đầu mà chết chứ! Đại ca hắc bang lừng lẫy giang hồ thực không còn cách gì ngoài việc âm thầm khóc than trong lòng.

Cậu trai kia thấy người cậu ruột yêu dấu bị mình làm đến hai má hồng hồng, hai mắt ứa lệ, phân thân to lớn không hợp tuổi cậu ta hưng phấn mà ra vào nơi huyết nhỏ chặt chội, kiên quyết làm cho nơi đó giãn ra!

“Aa... Đừng mà... Ruột muốn nát rồi!” Giang Kiều Long hoảng sợ kêu to.

Ô... Thằng bé này quả không phải người mà là quái vật mà!

“Ừ... Ai bảo cậu làm bộ dạng *** đang đó... Aaa... Thích muốn chết!” Thắt lưng tê dại một hồi, Kỉ Tử Hạo cố nén cảm giác muốn xuất tinh, hung hăng đâm mạnh tới chỗ sâu nhất vài cái!

“Aaa... Chết mất...” Cơ thể từng chút bị đâm cái một, Giang Kiều Long hai mắt trợn trắng, đại ca hắc đạo nổi danh giang hồ nhịn không được mà bị cậu trai kia làm cho phải bắn!

Ôm chặt cơ thể run rẩy không ngừng, cậu ta yêu thương hôn lên miệng anh ta, lúc này mới thoả mãn mà xuất tinh...

Dương vật Kỉ Tử Hạo đến khi hoàn toàn mềm nhũn mới lưu luyến mà rời khỏi cơ thể người cậu yêu nhất, “Tốt lắm, hôm nay tha cho cậu đó, cậu ngủ đi.”

Cảm giác phân thân cậu ta vừa rút ra, Giang Kiều Long lập tức ngất đi.

Ngây dại nhìn nét mặt lúc ngủ của anh ta, Kỉ Tử Hạo yêu đến không ngừng vò mái tóc kia. “Như thế nào lại có người đáng yêu đến thế...”

Nếu không phải vì suy nghĩ cho sức khỏe anh ta, cậu đã nhịn không được mà trèo lên bắn tiếp ấy chứ.

Ngay lúc cậu còn miên man suy nghĩ, di động bên giường rung lên...

Cầm lấy di động nhìn kĩ một chút rồi Kỉ Tử Hạo nhấn nút, “Các cậu tới rồi?... Ừ, biết rồi. Đợi ở chỗ hẹn nhé.”

Cậu gấp điện thoại, đem chăn bông đắp lên người người kia cẩn thận, hôn lên trán một cái. “Cháu đi rồi về ngay, cậu yêu.”

Mặc áo ngủ xuống giường, Kỉ Tử Hạo xuống tầng dưới đi vào thư phòng. Ở trong thư phòng phía đông có treo bức tranh mỹ nữ Trung Quốc, cậu nhấn nhẹ trên tay nàng ta một cái, một cửa ngấm đột nhiên mở ra. Đi vào mật đạo thật dài, một mật thất không ai biết hiện ra, là nơi che giấu một tội phạm quan trọng đang bị truy nã.

Nằm không nhúc nhích ở trên giường, người con trai tướng mạo tuấn mỹ, tràn ngập vẻ phong tình của người ngoại quốc.

“Anh à.” Kỉ Tử Hạo mở miệng gọi người anh em kết nghĩa.

Người kia nhắm mắt, không hề phản ứng.

Kỉ Tử Hạo bất đắc dĩ thở dài. “Anh à, mau dậy đi, còn đón người của anh sắp tới này.”

Cậu trai từ trên giường bỗng nhảy lên, “Anh đã nói anh không đi! Em nghe không hiểu ư?”

“Anh, anh sao lại cố chấp thế! Đừng lấy mạng ra đùa nữa được không? Em chính là hao hết tâm tư mới cứu được anh ra, chẳng lẽ anh còn muốn bị bắt lại?”

“Hừ, em yên tâm, cho dù Vân Dật hội thông minh thế nào thì có nghĩ nát óc họ cũng không ngờ bản vương tử đang trốn ở trong nhà Giang đại đường chủ của họ đâu.”

Hoá ra người bị giấu ở đây chính là trọng phạm của Vân Dật hội, Borgia vương tử!

“Không thể nói thế được, bây giờ vì không có Hạ Vũ Thụy ở đây, chứ nếu anh ta quay lại, không giữ được anh ta tìm tới tận cửa, thôi để tránh đêm dài lắm mộng, anh vẫn nên nhanh đi đi.”

“Anh không đi! Chưa bắt được tên biến thái kia thì anh chưa đi! Anh muốn trả thù, Borgia anh nhất định phải cho hắn nếm thử loại nhục nhã này!” Nghĩ đến chính mình bị bắt phải mở hai chân cho tên kia ngày đêm xâm phạm, Borgia vương tử thân phận cao quý nhin không được tức đến run người.

“Anh còn muốn bắt cái tên họ Tiêu kia? Người ta là muốn bắt anh kìa! Anh không biết hắn ta đã nghiệm nặng anh rồi à?”

“A, câm miệng!” Borgia đỏ bừng mặt.

“Anh kêu em câm miệng cũng vô ích. Sau khi anh mất tích, họ Tiêu kia chính là giận đến phát cuồng. Hắn phụ trách nhà giam, anh còn không hiểu hắn có bao nhiêu thủ đoạn nham hiểm hả? Anh à, nghe em đi, về nước đi, việc này rồi chúng ta bàn lại sau.”

“Không! Không bắt được hắn, anh không đi đâu cả!”

“Anh thật là...” Kỉ Tử Hạo quả rất chán nản. Cậu day day hai bên thái dương đau nhức, “Được rồi, được rồi, em nghĩ cách là được. Nhưng anh phải nghe em hôm nay đổi chỗ trốn đã.”

“Sao? Sợ bị cậu em phát hiện à?”

“Hừ, em sợ gì?” Kỉ Tử Hạo cao ngạo vênh mặt, “Cho dù cậu biết cũng làm gì được em? Em lại chả dùng công phu trên giường dạy bảo cậu ấy!”

“Thật? Sao anh lại thấy như cậu của em không cam tâm tình nguyện vậy kìa?”

“Anh còn giễu em? Anh thì sao? Vì Hoắc Phi mà thành một vương tử tôn quý bị truy nã, thật đúng là si tình nhất thế giới à.” Kỉ Tử Hạo phản đối, trừng mắt nhìn.

“Chuyện không liên quan A Phi.” Trong mắt Borgia hiện lên một tia đau đớn, “Là anh ngốc thôi. Anh nghĩ có thể có được cậu ta. Nhưng mà trái tim cậu ta, cơ thể cậu ta từ lâu lắm rồi đã dành hết cho một người. Cậu ấy chưa từng lừa gạt anh, là chính anh không chấp nhận sự thật, anh không trách gì cậu ấy cả.”

“Quên đi, quên cậu ta đi anh.”

“Em yên tâm, Borgia anh tốt xấu gì cũng là một vương tử, nam tử hán đại trượng phu, bắt được thì cũng thả được. Anh sẽ quên cậu ta. Hiện giờ lòng anh chỉ muốn bắt cái tên kia thôi!”

Trong mắt Borgia hừng hực ngọn lửa báo thù...

7. Chương 7

Hôm nay, đối với Hạ Mặc Lâm và Hạ Vũ Thụy mà nói thì chính là kỷ niệm ngày cuộc đời họ sang trang.

Hàng năm tới ngày này, hai người sẽ sắp xếp, huỷ bỏ mọi lịch trình, sáu giờ sáng đã rời giường. Không lái xe, Hạ Mặc Lâm nắm tay cục cưng đi một đoạn đường dài, tới trạm xe bus dưới chân núi.

“Thụy Thụy, có mệt không?” Hạ Mặc Lâm lấy khăn tay lau mồ hôi giúp cậu trai.

“Không sao mà. Dượng, dượng còn nhớ ngày hôm đó thời tiết thế nào không?” Hạ Vũ Thụy mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao rộng.

“Đương nhiên nhớ rõ. Dượng sao có thể quên chứ...” Hai mắt phía sau kính hơi nheo lại, Hạ Mặc Lâm cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh đẹp đẽ, “Ngày hôm đó sắc trời không thế này. Xám xám, âm u, giống như lúc nào cũng có thể mưa to vậy...”

“Đúng rồi, hôm ấy sắc trời thật giống tâm tư của con lúc đó...”

Hai người nắm chặt tay nhau, cười nhẹ làm cho thời gian một lần nữa quay lại tám năm trước.

Sáng sớm, Hạ Mặc Lâm đột nhiên gặp ác mộng mà tỉnh giấc. Ngoài cửa sổ sắc trời u ám mờ mịt. Anh ta có chút không an lòng. Theo bản năng chạy ra phòng ngoài, bất ngờ nhận ra cửa đã mở. Giật nảy mình, Hạ Mặc Lâm vọt vào phòng đứa bé, “Thụy Thụy?”

Trên giường không có ai. Hạ Mặc Lâm hốt hoảng chạy ra, tìm hết phòng nọ đến phòng kia.

Trời ạ, trời còn chưa sáng, Thụy Thụy rốt cuộc chạy đi đâu?

Hạ Mặc Lâm lòng như lửa đốt nhảy lên xe, một lèo xuống tới chân núi, nhìn ngó hai bên đường, không ngừng tìm bóng dáng đứa bé. Hạ Mặc Lâm cùng nó ở bên nhau hai năm, còn chưa từng thấy nó ra ngoài sớm như vậy. Huống chi hôm nay thời tiết xấu như vậy, vạn nhất mưa to thì... Trời ạ!

“Thụy Thụy, con mau ra đây, đừng dọa dượng...”

Đứa bé ấy rõ ràng đã mười bảy tuổi, nhưng Hạ Mặc Lâm yêu thương nó từ tận đáy lòng, vẫn coi nó như đứa bé con mà che chở.

Xe đi một quãng đường dài, anh ta rốt cuộc cũng phát hiện ra bóng dáng cậu ta ở trạm xe bus chân núi.

Hạ Mặc Lâm cuống cuống lái vội xe tấp bên lề đường xông lên phía trước, “Thụy Thụy!”

Biểu hiện mừng rỡ của anh ta hoàn toàn trái ngược với thần sắc lãnh đạm trên mặt cậu ta.

Hạ Mặc Lâm cũng không chú ý, nắm lấy tay cậu, “Thụy Thụy, con muốn đi đâu? Dượng đưa con đi.”

“Không cần.” Hạ Vũ Thụy gạt tay anh ta, không thèm liếc lấy một cái. “Con tự bắt xe được.”

Hạ Mặc Lâm vẫn không chịu buông, “Thụy Thụy, lát sẽ mưa, để dượng đưa con đi.”

“Chuyện của con không cần dượng quan tâm! Dượng nên dành thời gian ở với bà ta đi, dượng không phải sắp lên máy bay đi gặp bà ta sao?” Hạ Vũ Thụy lạnh lùng cười.

Người đàn bà kia cứ việc đi du lịch nước ngoài, năm ba bận lại gọi về quấy rầy. Mỗi lần nhìn người kia nói chuyện qua điện thoại với bà ta, cậu không hiểu sao lại thấy phiền muộn. Mà tối hôm qua nghe được người kia muốn nhân dịp xuất ngoại đi họp thì gặp nhau, Hạ Vũ Thụy lại buồn đến cả đêm không ngủ nổi.

“Hoá ra Thụy Thụy tức giận vì chuyện này? Dượng với mẹ con chỉ có thể gặp mặt thôi mà.”

Vợ chồng lâu không gặp, làm chuyện đó cũng là lẽ tự nhiên, nhưng Hạ Mặc Lâm không hiểu sao lại muốn giải thích rõ ràng cho cậu ta hiểu.

Hạ Vũ Thụy nghe vậy lòng mừng thầm, nhưng miệng vẫn ngoan cố. “Hừ, con tin được sao. Ai biết hai người có thể thật không? Dù sao nếu dưỡng đi gặp bà ta thì đừng về tìm con làm gì!”

Không quan tâm yêu cầu của mình rất vô lý, cậu mặc kệ tất.

Hạ Mặc Lâm không hiểu sao mình lại bị đứa nhỏ này làm cho rối bời như vậy, nghe xong những lời tuyệt tình kia, trong lòng hoảng hốt vội ôm lấy cậu ta, “Thụy Thụy đừng giận, dưỡng không đi là được mà.”

Hạ Vũ Thụy nghe vậy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghĩ người kia có lẽ trong lòng rất muốn đi gặp người đàn bà kia, đây chỉ là do bị mình bắt buộc mà thôi, một cơn giận không biết từ đâu lại bốc lên!

“Dưỡng có đi hay không là ở dưỡng! Sao lại nói như bị ép như vậy?” Cậu giãy ra khỏi tay người kia, đẩy anh ta ra.

Hạ Mặc Lâm cười khỏ, “Dưỡng không hề bị ép mà.”

“Hừ, con nghe rồi, hôm qua trong điện thoại, dưỡng nói chuyện với bà ta rất thân mật, rõ ràng rất muốn gặp đúng không? Dưỡng đừng nghĩ có thể gạt con!”

Hạ Mặc Lâm không nói gì chỉ thở dài. Anh ta không biết giải thích thế nào cho phải, nhưng vì với vợ không hề có chút nhớ nhung nên rất áy náy, mới cố mà nói chuyện cho thân mật. Nhưng loại chuyện này làm sao có thể nói cho đứa bé kia nghe đây.

Thấy người kia không nói gì, Hạ Vũ Thụy giống như bị rơi xuống vực sâu.

Hai năm sớm chiều bên nhau, nhưng không bằng một người đàn bà chỉ nói chuyện qua điện thoại ư? Mình và dưỡng rất cuộc là gì?

Giương đôi mắt thương tâm tuyệt vọng nhìn người kia, Hạ Vũ Thụy oán hận nói, “Dưỡng cuối cùng cũng thừa nhận... Con ghét dưỡng! Con vĩnh viễn không muốn gặp lại dưỡng!”

Cậu ta chạy tới xe bus, nhảy lên. Hạ Mặc Lâm thấy thế kinh hãi, cũng nhảy lên xe bus.

“Thực xin lỗi, cho tôi qua.”

Người trên xe bus chật ních, Hạ Mặc Lâm vất vả lắm mới thấy cậu trai. Anh ta từ trước đến nay nuông chiều cậu ta từ bé, sợ cậu bị chen chúc sẽ bị đau, vội vàng lách tới sau lưng mà che cho cậu.

Hạ Vũ Thụy nắm tay cầm, cũng không thêm liếc lại.

“Thụy Thụy đừng giận dưỡng mà.” Hạ Mặc Lâm hơi xoay người, ghé bên tai nói nhỏ, “Con hiểu lầm dưỡng rồi.”

Cảm giác hơi thở ấm áp phả bên tai, Hạ Vũ Thụy đỏ mặt. “Tránh ra, ai cho dưỡng đứng cạnh con.”

Nghe thấy giọng cậu ta đã dịu đi, Hạ Mặc Lâm lúc này mới thả lỏng thần kinh, cười cười, “Là dưỡng hư, tuy Thụy Thụy về muốn phạt thế nào cũng được ha? Cùng dưỡng về đi.”

“Dưỡng tự đi mà về.” Hạ Vũ Thụy không tha cho anh ta nhanh như vậy được.

“Được được, không về nữa, vậy Thụy Thụy đi đâu dưỡng theo đấy.”

“Hừ, chân trên người dưỡng, tuy dưỡng thôi.”

Xe vào nội thành, rung lắc dữ dội, đi một chút lại dừng, mỗi lần lái xe phanh lại, phần bên dưới người kia không thể tránh mà đụng chạm vào mông cậu trai.

Vài lần như vậy, cả hai đều chịu không nổi.

Tim đập nhanh, người nóng dần lên, hô hấp hai người bắt đầu hỗn loạn.

Hạ Vũ Thụy cảm thấy có cái gì không tự nhiên cho lắm đặt giữa mông mình. Chẳng lẽ... Là “cái kia” của dưỡng sao?

Trong đầu ong ong, một niềm ham muốn sâu trong cơ thể mãnh liệt trào lên...

Hạ Vũ Thụy nhin không được mà cương lên.

Người kia ở sau lưng cũng đã bị tra tấn khổ sở. Ham muốn được ra vào cơ thể cậu trai khiến Hạ Mặc Lâm giống như bị độc lan khắp thân kinh. Lần đầu cảm nhận dự vọng mà mình ao ước muốn chết, làm Hạ Mặc Lâm hoài nghi không biết một giây nữa mình có khi nào sẽ cưỡng bức đứa bé này ngay trên xe bus hay không.

Trời ạ, Hạ Mặc Lâm, người đúng là không bằng đồ cầm thú mà!

Không thể tha thứ cho mình, anh ta đau khổ tự lùì dần ra sau...

“Dượng...” Cảm thấy thân thể nóng rực của người kia rời ra, Hạ Vũ Thụy lạnh người, bối rối quay lại, túm áo anh ta.

Đừng mà... Con cần dượng.

Khẩn cầu không thoát ra được làm cậu muốn khóc...

Vừa nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp ướt át kia, Hạ Mặc Lâm hiểu mình không còn cứu được rồi. Đã quên mất sự tồn tại của người trên xe, thế giới chỉ còn hai con người ngây dại đứng nhìn nhau.

Tựa như một thế kỉ rồi.

Ngay lúc cậu trai nghĩ muốn bỏ cuộc, người kia rớt cuộc mở miệng. “Chúng ta xuống xe.”

Xe vừa vận tới trạm dừng, Hạ Mặc Lâm kéo cậu trai xuống xe.

Hai người tay nắm tay, cơ hồ không chú ý đến những người đi đường xung quanh. Không ai mở miệng nói gì. Cứ đi mãi, mưa mới bắt đầu rơi.

“Mưa rồi.” Hạ Mặc Lâm nhú mày, “Chúng ta về nhà thôi.”

“Không.” Cậu trai cúi đầu rầu rĩ nói.

“Thụy Thụy...” Hạ Mặc Lâm đau lòng, hít một hơi dài, “Đừng như vậy, con có biết... Chuyện đó là không đúng...”

Cả hai trong lòng đều biết đó là chuyện gì.

“Đúng hay không ai quy định?” Hạ Vũ Thụy không phục mà ngẩng đầu lên.

“Dù nói thế nào... Ta vẫn là cha dượng của con.” Hạ Mặc Lâm vẫn cố dùng lí trí.

“Là cha dượng con thì sao?” Cậu trai hét to, “Hạ Vũ Thụy con càng muốn dượng thành người yêu của mình!”

Những lời đó khiến Hạ Mặc Lâm chấn động cả người!

Trên không trung bỗng xẹt qua một tia chớp. Mưa to, mưa tầm tã trút xuống. Hai người bỗng chốc ướt đầm cả.

Người đàn ông không hề nhúc nhích, cứ đứng trong mưa như vậy, mắt không chớp nhìn cậu trai.

Hạ Vũ Thụy hai mắt kiên định, ánh nhìn như thiêu như đốt. “Dượng, dượng có muốn con không?”

Dượng có muốn con không? Điều này thật buồn cười biết mấy. Muốn... Dượng muốn con... muốn con... rất muốn con!

Hạ Mặc Lâm điên cuồng gào thét trong lòng hàng ngàn vạn lần, nhưng anh ta... Chính là không có dũng khí mở miệng.

Hạ Vũ Thụy đợi lâu không thấy người kia trả lời, lại thấy khát vọng nơi mắt anh ta. Với nỗi sợ của anh ta, cậu cũng không bất ngờ mấy. Cậu biết mình cần phải phá vỡ rào cản đạo đức của anh ta thì mới xong!

Cởi tuột cái áo sơ mi ướt đầm trên người quăng xuống đất, cậu cố thể ở trần mà đi nhanh về phía trước...

“Không muốn thì để con đi! Con sẽ tìm người đàn ông khác muốn con!”

Cậu bỏ lại những lời như dao đâm vào ngực Hạ Mặc Lâm, khiến anh ta đau đến không thể thở được!

Đứa bé anh ta yêu nhất càng lúc càng xa! Tấm lưng trắng ngần trong mưa tựa cánh thiên sứ, bất cứ lúc nào cũng có thể giương cánh bay đi.

Mình sẽ mất đứa bé này sao? Mất đi đứa bé mà ngay từ lần đầu gặp đã biết không thể dứt bỏ ư?

Nghĩ đến cậu ta sau này sẽ dựa vào gã đàn ông khác mà ôm ấp, Hạ Mặc Lâm liền ghen tuông đến muốn điên!

Không! Mình không thể để mất cục cưng được, nó là của mình, duy nhất của mình!

“Thụy Thụy...” Gào lên một tiếng tê tái lòng dạ, Hạ Mặc Lâm chạy như điên tới phía cậu trai, ôm lấy cậu ta từ sau lưng vào lòng, “Thụy Thụy, đừng đi! Xin con đừng rời khỏi dương!”

Bị anh ta ôm chặt, cậu trai cảm thấy như rơi vào thiên đường ấm áp, cố nén nước mắt, nhẹ nhàng nói, “Dương à, con hỏi lại dương lần nữa, dương có muốn con không?”

Xoay cậu ta lại, Hạ Mặc Lâm run rẩy vươn tay, chạm vào khuôn mặt xinh đẹp đến khiến người ta đau lòng, “Dương muốn, dương muốn con, Thụy Thụy, dương cái gì cũng không cần, chính là không thể không có con!”

Khó có thể hình dung cậu trai vui mừng đến mức nào, rốt cuộc nhịn không được mà trào nước mắt, Hạ Vũ Thụy ôm lấy người kia mà khóc.

“Dương, nếu dương không cần con, con nhất định sẽ chết!”

“Đừng nói vậy!” Hạ Mặc Lâm kích động đến đỏ hai mắt, “Thụy Thụy là cục cưng của dương, dương sao có thể không cần con chứ?”

“Ô... Dương à, con mừng đến muốn điên rồi, hôn con đi... Xin dương hôn con đi!” Cậu ngẩng lên, dán sát khuôn mặt nóng bừng vào người kia.

Trái tim muốn nhảy ra ngoài, Hạ Mặc Lâm run rẩy cả người, chậm rãi hôn lên đôi môi mềm mại xinh đẹp...

Cậu trai rên rỉ giống con mèo nhỏ, ôm chặt lấy eo anh ta... Trong làn mưa mịn màng, hai người điên cuồng hôn nhau, lần đầu tiên môi quấn môi, dường như hai trái tim đã hoà cùng một nhịp...

Vừa về đến nhà, không kịp vào phòng trong, cậu trai đã bị người kia ép vào cánh cửa mà hung hăng hôn lấy hôn để. Đầu lưỡi nhỏ nhỏ bị mút mạnh tới lui, cái đầu từ trước đến nay tự nhận thông minh cũng đã muốn nhũn thành hồ dán rồi.

“Ư ưm... ưm...” Hạ Vũ Thụy bị hôn đến nghẹt thở, không ngừng được rên rỉ.

“A... Thụy Thụy... Cưng à...” Gấp rút lột bỏ quần áo hai người, Hạ Mặc Lâm hai tay mê say ve vuốt làn da mềm mại, nhả thẩn của cậu ta.

“Aa... Dương à...” Hạ Vũ Thụy cũng ôm lấy người yêu, vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn.

“Thụy Thụy... Thơm quá... Có thể ngửi thấy này...” Mùi thơm đặc biệt của cậu ta khiến Hạ Mặc Lâm động tình không thôi, nhịn không được mà hôn một đường từ cái cổ duyên dáng đến xương quai xanh, xuống tới khuôn ngực trắng nõn...

“Aa... Dương à... Dương à...” Đầu lưỡi nóng ẩm của anh ta trêu chọc mãi khiến cậu lớn tiếng rên rỉ, cả người quay trở liên tục...

“Thụy Thụy... Cưng à... Hạt đậu đỏ của con thật đáng yêu...” Anh ta mút hai quả đỏ kia, vừa liếm vừa cắn.

“Aaa... Đừng...” Hạ Vũ Thụy chịu không nổi kích thích mãnh liệt quá mức, vừa khóc vừa nắm tóc người kia. “Ô... Dương hư... Dương bắt nạt con...”

Cậu ta không biết tiếng khóc như phàn nàn của mình giống như làm nũng, chỉ khiến người kia càng muốn tàn sát, càng ngang ngược hơn!

Hạ Mặc Lâm rốt cuộc không nhịn được cảm xúc mà đẩy ngã cậu trai xuống đất...

Thở hổn hển, anh ta đưa tay cậu ta ép chặt lên to cứng đã trưởng đến bốc hỏa, “Thụy Thụy, sờ của dương đi.”

Hạ Vũ Thụy run rẩy dùng tay cảm nhận dực vọng của anh ta, “Ừ... Của dượng thật lớn... Nóng quá...”

“Aaa... Thụy Thụy sờ dượng thật là thoải mái...” Hạ Mặc Lâm thở dốc, “Dượng cũng muốn làm cho Thụy Thụy thoải mái.”

Cầm phân thân trắng mịn đang vênh lên, anh ta cẩn thận cọ xát, “Thụy Thụy cũng lớn quá... Rất mềm, rất đáng yêu...”

“Ồ... Ừ...A...” Khoái cảm không tưởng được trong lần thử *** đầu tiên làm cho Hạ Vũ Thụy gào khóc “Ồ... Dượng à... Đừng làm thế... Thụy Thụy muốn tè ra quần rồi.”

Lời cậu nói đáng yêu đến mức làm người ta chịu không nổi.

“Thụy Thụy trước đây chưa từng tự chơi đùa?”

“Ồ... Không có, chuyện mất mặt như vậy con không làm.” Tuy rằng khao khát được hợp làm một với cha dượng, nhưng lại thiếu kinh nghiệm nên cậu chỉ còn biết thẹn thùng liếc người kia một cái.

“Nói vậy đây là lần đầu của Thụy Thụy? Dượng thật hạnh phúc mà...” Hạ Mặc Lâm vui sướng vươn đầu lưỡi, yêu thương mà liếm hai tinh hoàn hồng nhợt, tạo ra tiếng động lạt.

“Aaa... Buồn quá... Con thấy buồn quá! Dượng! Đừng liếm nữa... Con thật muốn tè rồi...” Nỗi sợ lộ hẳn trên mặt khiến cậu cảm thấy thẹn muốn khóc.

“Thụy Thụy đáng yêu, để dượng dạy con, thứ bắn ra trong cơn khoái cảm không phải nước tiểu, mà là dịch thể đó.”

“Cái gì?... Tinh dịch?” Hạ Vũ Thụy kinh ngạc mở to mắt.

“Đúng vậy, cưng à, cứ việc bắn đi, dượng sẽ ăn hết tất cả.”

“Ăn? Đừng, bắn lắm, dượng ngàn vạn lần đừng ăn!” Cậu trai ngây thơ cảm thấy thẹn vội vàng ngăn cản.

“Không bắn, những giọt dịch thể đầu tiên của Thụy Thụy đối với dượng là món quà có giá trị nhất rồi.” Hạ Mặc Lâm cưng yêu mà cười, “Nào, mau bắn đi.”

Người kia liên tục liếm láp khiến cậu nhỏ không có chút kinh nghiệm yêu đương chịu không được, cao trào từ bé đến giờ mới trải qua nhanh chóng kéo đến...

“Aaa... Dượng... Dượng à...” Toàn thân run rẩy mà xuất tinh trong miệng người kia, Hạ Vũ Thụy thấy thẹn mà che kín mặt, “Ồ... Dượng à... Xin lỗi...”

“Có gì mà phải xin lỗi.” Hạ Mặc Lâm kéo tay cậu, vươn người hôn lên môi, “Thụy Thụy ngon lắm.”

“Ồ, dượng hư! Không được nói thế!”

“Không phải rất thoải mái sao?”

“Ừ... Thoải mái lắm... Con chưa từng có thoải mái như vậy...” Hạ Vũ Thụy ôm cổ người kia, thẹn thùng cười.

“Thụy Thụy cũng muốn làm dượng thoải mái, con cũng muốn liếm của dượng, ăn dịch thể của dượng.”

Cậu bé ngây thơ nói không suy nghĩ khiến người kia thiếu chút nữa phun máu mũi.

“Không! Không được! Thụy Thụy tuyệt đối không thể làm vậy!”

“Vì sao? Có phải dượng ngại Thụy Thụy không có kinh nghiệm không? Con sẽ cố gắng, dượng à, dượng tin con đi, Thụy Thụy nhất định sẽ khiến dượng thoải mái.” Cảm giác bấp bênh khiến cậu ta không thấy an toàn, sợ mình bị ghét bỏ nên cố muốn chứng minh tình yêu với người kia.

Hạ Mặc Lâm nghe vậy đau lòng ôm lấy cậu, “Thụy Thụy, Thụy Thụy đáng yêu của dượng...”

Cậu nhỏ chẳng hề thích bị gọi là “đáng yêu” tức giận dẩu mồm lên, “Con lớn rồi, dượng từ nay không được nói con đáng yêu, con thích dượng nói con gọi cảm kia. Trong mắt dượng, con có gọi cảm không?”

“Gọi cảm, Thụy Thụy của dượng chính là tiểu yêu khiêu gợi nhất thế giới.” Hạ Mặc Lâm cười cười hôn lên cái mũi xinh xắn.

“Thật?” Cậu trai vui sướng quay lại hôn người kia.

“Đương nhiên là thật, cứ xem chỗ này của dương là biết mà.” Hạ Mặc Lâm dùng phần căng cứng bên dưới cọ xát với hông cậu.

Không ngờ chỉ có thế mà Hạ Vũ Thụy lại cương tiếp.

“Oa, Thụy Thụy nhà ta đúng là tinh lực có thừa mà.”

Hạ Vũ Thụy ngượng ngùng xấu hổ đỏ mặt, “Đều tại dương hại cả.”

Vì không muốn cha dương xem thường mình, cậu cũng học theo việc anh ta vừa làm với mình, bắt đầu giúp anh ta thủ ***.

“Ưm ư...” Hạ Mặc Lâm rên rỉ đầy thỏa mãn.

Nhìn anh ta nhăn mày, lộ vẻ mặt khó nhìn được nữa rồi, cậu trai đột nhiên nhớ tới vấn đề quan trọng, hai mắt lại đỏ lên, “Ồ... Dương à, làm sao bây giờ? Con nghe nói đàn ông phải đi vào trong động của đàn bà mới gọi là quan hệ, còn con lại không phải đàn bà, dương à, làm sao bây giờ? Thụy Thụy muốn hợp làm một với dương mà.”

“Thụy Thụy đừng khóc.” Hạ Mặc Lâm đau lòng lau khoé mắt cậu ta, “Dương có cách để hai chúng ta cùng nhau.”

“Thật?” Hạ Vũ Thụy vui mừng hỏi.

“Ừ, dùng chỗ này.” Hạ Mặc Lâm vươn một ngón tay chọc vào giữa hông cậu.

Hạ Vũ Thụy thấy thế thở sâu. “Cái... Cái gì? Dùng nơi đó?”

Cảm giác ngón tay người kia ở nơi xấu hổ mà đến mình cũng ít khi nhìn khiến cậu sợ tới mức thiếu chút nữa khóc luôn. “Gạt người! Nơi đó nhỏ như vậy, làm thế nào có thể chứa được phần thân của dương chứ?”

“Có thể. Đàn ông cùng đàn ông quan hệ chính là ở chỗ đó đó, nếu không, Thụy Thụy có thể tìm ra chỗ nào khác nữa sao?”

“...” Hạ Vũ Thụy nghẹn họng.

“Nếu Thụy Thụy sợ, chúng ta sẽ dừng lại. Không sao.” Hạ Mặc Lâm luyến tiếc sờ lên mặt cậu ta.

Xem ra để làm một người lớn tốt với đứa bé này cũng khó khăn quá đi.

Phát hiện cha dương có ý rút lui, Hạ Vũ Thụy lập tức khẩn trương ôm lấy anh ta, “Không, con không sợ! Dương ôm con đi! Dương muốn vào thế nào thì cứ vào, Thụy Thụy không sợ!”

Hạ Mặc Lâm nghe vậy hơi cười khổ. “Nhìn coi, con làm như dương là đại hảo sắc vậy.”

“Con thích dương hảo sắc mà, con muốn dương ôm con, làm cho chúng ta vĩnh viễn bên nhau.”

Hạ Vũ Thụy nũng nịu âu yếm người kia.

“Thụy Thụy...” Hạ Mặc Lâm cảm động hôn cậu ta.

Vì muốn tránh đau đớn cho cậu, anh ta dùng lực vừa phải nhiệt tình hôn một đường từ cái miệng nhỏ nhắn xuống tới huyệt nhỏ giữa hai chân.

“Aaa... Dương à... Không... Bẩn lắm... Đừng liếm chỗ đó...” Cậu ta cảm thấy thẹn đến run người, hoảng sợ kêu to.

“Không được, phải làm chỗ này giãn nở ra, bằng không Thụy Thụy sẽ bị thương mất.” Hạ Mặc Lâm vẫn kiên nhẫn liếm láp.

Đầu lưỡi mềm mại liếm nơi bí mật của mình, rõ ràng cậu trai thấy nên thẹn mới đúng, thì lại phát hiện ra chuyện lạ ở sâu trong cơ thể.

“Ồ... Ngứa quá... Dương à... Vì sao dương liếm thì bên trong lại ngứa vậy... Ồ...” Cơ ngứa ngáy từ sâu trong huyết động làm cậu nhìn không được khóc nức nở.

“Muốn dương gái ngựa giúp không?” Biết cậu ta đã muốn động tình, người kia dịu dàng hỏi.

“Ồ... Muốn... Dương giúp con...” Không biết phải làm sao, cậu khóc lóc bầu vú bờ vai anh ta.

“Bé ngoan, chịu khó nhé, dương lập tức giúp con.” Hạ Mặc Lâm vươn một ngón tay chậm rãi cắm vào huyết tủy mình vừa liếm đến trơn mềm ra.

“Ừ...” Dị vật kì lạ khiến Hạ Vũ Thụy gục đầu rên rỉ.

“Đau không?”

“Ừ... Tốt lắm...”

“Như thế này?” Anh ta lại cắm thêm một ngón tay, nhẹ nhàng ra vào.

“A... ư... Con... Con...” Cảm xúc quá mức quý dị khiến cậu ta toàn thân lạnh run, nói cũng không nên lời.

“Có thích dương làm như vậy không?” Hạ Mặc Lâm tăng tốc, dùng những ngón tay thon dài mạnh mẽ vuốt thẳng các nếp gấp nơi niêm mạc mẫn cảm.

“Aaa...” Khoái cảm chưa từng có làm cậu hét lên, “Aaa... Dương à..”

“Cực cực của ta, dương nhịn không được rồi...” Huyết nhỏ vừa mềm vừa trơn của cậu ta đã sẵn sàng, Hạ Mặc Lâm cầm cương cứng để ở chỗ tội lỗi của người kia...

“Thụy Thụy, con còn cơ hội đổi ý đó.” Hạ Mặc Lâm khó khăn chịu đựng, vẫn kiên trì để cho đứa nhỏ một đường thoát.

Cảm giác cha dương yêu dấu sắp tiến vào cơ thể mình, cậu trai khóc, ôm lấy anh ta, “Ồ... Dương... Con không hối hận, con yêu dương...”

Lời thông báo của cậu khiến cho người kia nhịn không được cảm xúc mà đổ hai mắt.”Thụy Thụy, cực cực của dương, dương cũng yêu con!”

Dương vật tiến mạnh lên phía trước, rốt cuộc cũng phá vỡ rào cản đạo đức, làm cho hai con người, vốn không nên kết hợp, cơ thể trong nháy mắt hợp làm một...

“Yaaaa...” Hạ Vũ Thụy hét lên đau đớn. Cho dù đã chuẩn bị tinh thần, nhưng phân thân to lớn của anh ta đối với cậu vẫn là quá sức.

“Thụy Thụy, con chảy máu rồi!” Phát giác dòng chất lỏng màu đỏ âm ỉ chảy xuống giữa hai người, liên tục trào ra khiến Hạ Mặc Lâm tự trách sao không thể tự giết mình cho rồi! “Không làm nữa, chúng ta không làm nữa!”

Phát hiện cha dương muốn rời ra, Hạ Vũ Thụy kinh hoàng dùng hai chân kẹp lấy anh ta, “Không! Dương đừng dừng lại!”

“Nhưng mà Thụy Thụy...”

“Mặc kệ, con muốn dương ở trong con, dương là của con, duy nhất của con!” Thiếu niên ngang ngược không cho người kia rời ra.

“Được được, dương không dừng.” Hạ Mặc Lâm dịu dàng hôn lên trán cậu. “Dương sẽ cố hết sức không làm đau Thụy Thụy..”

“Đau cũng không sao, dương đừng lo. Con chỉ muốn dương được sung sướng.”

“Cực à, con thật ngoan, dương cũng sẽ làm cho Thụy Thụy hạnh phúc...” Anh ta cười nhẹ, bắt đầu chậm rãi đóng đũa thất lưng, để phân thân di động không ngừng nơi huyết nhỏ bên dưới, tìm cách khiến cho cậu trai có hứng thú...

“Haa... Dương à... Chậm một chút... Aaa... Con không xong rồi... Ngất mất...” Cậu ta bị người kia ra vào đến thiếu chút nữa ngất đi.

Dương vật bị vách tràng huyết mềm mại ôm chặt, khoái cảm chưa bao giờ có khiến người đàn ông vốn lạnh nhạt với tình yêu kia không khống chế nổi mình, đưa đẩy càng lúc càng nhanh, càng mạnh mẽ...

“Ừ... Khoẻ quá... Thụy Thụy khoẻ quá... Dượng rất yêu con... Cưng à!” Hạ Mặc Lâm mồ hôi như mưa, không ngừng tiến lùi nơi người anh ta yêu nhất.

“Ừ... Thụy Thụy cũng yêu dượng.. Con vĩnh viễn chỉ yêu mình dượng! Aaa... Dượng à... Chính chỗ đó... Thật thoải mái... Thoải mái quá... Con chết mất... Dượng ơi...” Rốt cuộc cũng bị người kia tìm thấy tử huyệt, Hạ Vũ Thụy bị làm cho cực khoái vô cùng, thần hồn điên đảo....

Nơi đó bị của anh ta ra vào đến mức không ngừng phun *** thuỷ dọc theo đùi hai người mà chảy xuống thành dòng.

“A... A... Không, dượng muốn bắn... Cưng à...”

Anh ta hét lên một tiếng, cậu trai cảm thấy một dòng nóng bỏng bắn lên vách tròng huyệt...

Dượng đã bắn ở trong cơ thể mình... Chúng ta đã hợp làm một...

Cậu mừng rỡ đến run lấy bẫy, khóc ôm lấy người kia, “Aaa.. Dượng... Con rất yêu dượng... Ôm con đi... Con muốn bay... muốn bay...”

Cao trào dữ dội đã xua đi đám mây nơi cậu, trước mắt đã lộ ra ánh sáng chói loà...

Giây phút hai người kết hợp làm một, bọn họ cuối cùng cũng hoà thành một khối, vĩnh viễn, vĩnh viễn không chia lìa...

Đứng ở trước trạm xe bus không bóng người, hai cha con thân mật nắm tay nhau, tiếp tục hồi tưởng lần đầu khó quên.

“Ngày đó, dượng xấu lắm.” Hạ Vũ Thụy oán giận trừng mắt liếc người kia, “Người ta rõ ràng là lần đầu, dượng lại không biết tiết chế mà làm mấy bận liền, hại con ngày hôm sau không xuống giường nổi.”

“Thực xin lỗi con, cưng à.” Hạ Mặc Lâm mỗi lần nhớ lại chuyện cũ, lại không nhịn được xấu hổ mà tự trách mình.

Hạ Vũ Thụy vẫn không buông tha, “Dượng xấu kinh khủng, từ phòng khách đến cầu thang, từ cầu thang lên giường, chà đạp mông nhỏ của con đến muốn nở hoa luôn.”

Hạ Mặc Lâm nghe thế lại càng xấu hổ, quyết định phản kích, “Nhưng dượng nhớ là Thụy Thụy sau đó lại ôm dượng không rời, khóc xin dượng không được rút ra đó thôi?”

“Không phải thế, rõ ràng là dượng vẫn bắn, bắn mãi, mông con tránh không được, nếu dượng rút ra thì có thứ sẽ chảy ra từ bên trong, nên con mới kêu dượng đừng rút, đó không phải vì con thích đâu đó.”

“Là thế sao? Tiểu quỷ, nếu con không thích, vì sao sau đó lại không cho dượng xuống giường, còn tự mình gọi điện đến trường xin cho dượng huỷ bỏ cuộc họp ở nước ngoài?” Hạ Mặc Lâm nhéo nhéo mũi cậu ta.

“Con không có!”

Ngay khi hai cha con nghĩ bốn phía không có ai, không hề che giấu mà liếc mắt đưa tình, thì bọn họ không biết rằng ở phía sau biển quảng cáo của trạm xe bus, có một vị “nữ đồng nghiệp” đã muốn phun máu mũi, chịu hết nổi mà ngã xuống đất...

8. Chương 8

Hạ Mặc Lâm gần đây có thể nói là liên tục có chuyện vui.

Chẳng những có được kinh phí lớn từ trường để thành lập tổ nghiên cứu “Cloud fire”, còn được cực cưng lúc nào cũng ở bên cạnh giúp đỡ.

“Dượng, bỏ sách ra đi, mắt sẽ mỏi đó.” Hạ Vũ Thụy đứng ở sau anh ta, gỡ kính, bắt đầu mát-xa, “Sau này dượng đừng đọc sách lâu như vậy, mắt sẽ mệt chết đó. Phải ngoan nghe lời con, biết không?”

“Ừ... Dượng nghe Thụy Thụy.” Hạ Mặc Lâm mỉm cười, nhắm mắt hưởng thụ.

“Vậy mới ngoan kìa.” Hạ Vũ Thụy cúi đầu hôn lên một cái.

Xoa từ mắt, rồi lại đến bả vai, Hạ Mặc Lâm thoải mái mà hít một hơi dài. “Thụy Thụy giỏi quá, dương thật rất thoải mái...”

“Hii, dương trên giường cũng giỏi vậy, làm cho con thoải mái như thế, làm con thì phải báo hiếu cho tốt với cha ha.” Hạ Vũ Thụy nghịch ngợm le lưỡi.

“Con... Đứa nhỏ này toàn nói bậy...” Hạ Mặc Lâm đỏ dừ mặt.

“Hii, con không có nói bậy, dương ở trên giường quả thật rất tuyệt, con chính là thường xuyên bị dương làm tới thiếu chút nữa là ngắt đó.”

“Thụy Thụy!”

Hạ Mặc Lâm đỏ bầm mặt.

“Ha ha, dương thật đáng yêu.” Hạ Vũ Thụy nhảy lên ngồi trên đùi người kia, ôm cổ anh ta, hôn lên miệng một cái thật kêu.

“Con đó, lại đùa dương rồi.” Hạ Mặc Lâm vừa bực vừa buồn cười, cắn cắn cái mũi nhỏ đáng yêu.

Ngay lúc hai người ngọt ngào liếc mắt đưa tình, di động của Hạ Vũ Thụy đặt trên bàn đồ chuông.

Đáng ghét!

Vừa nghe thấy nhạc chuông, Hạ Vũ Thụy biết ngay kì nghỉ của mình đã kết thúc.

Ô... Anh Cả thôi, người ta con chưa muốn rời cha dương mà.

“Thụy Thụy, sao lại không nghe điện thoại? Vậy không lịch sự đâu, mau nghe.” Hạ Mặc Lâm lấy qua cho cậu ta.

Ô... Dương của con à, người có biết lịch sự lúc này phải trả giá như thế nào không?

Hạ Mặc Lâm thấy cục cưng vẫn bĩu môi không nghe điện thoại, đành thở dài. “Đó không phải điện thoại của ông chủ sao? Công ty nhất định là có việc gấp, Thụy Thụy ngoan, nghe đi.”

“Rồi rồi, con nghe đây.” Hạ Vũ Thụy không cam tâm mà nhận cuộc gọi. “Vâng, ông chủ à, chuyện gì thế?”

“Vũ Thụy, Tiêu đường chủ mất tích, cậu lập tức về ngay.”

Hạ Vũ Thụy nghe vậy trong lòng trầm xuống, “Biết rồi, tôi tới ngay.”

Gấp điện thoại, Hạ Vũ Thụy có chút suy nghĩ, im lặng không nói gì.

“Sao vậy? Công ty có chuyện sao? Nghiêm trọng lắm sao?” Nhìn đứa nhỏ mới vừa rồi còn cợt nhả, nay trên mặt lộ vẻ nặng nề, Hạ Mặc Lâm khẩn trương đứng dậy.

“Dương à, đừng lo, chỉ là nhân viên quản lí của công ty có chuyện, ông chủ muốn con tới xem xét.”

“Vậy sao? Vậy Thụy Thụy mau tới công ty đi, giải quyết cho tốt rồi về, dương đợi con.”

Aizz, dương à, chỉ sợ việc này không dễ giải quyết đâu. Hạ Vũ Thụy lén thở dài.

“Ô... Hạ Vũ Thụy, cậu cuối cùng cũng trở lại!” Giang Kiều Long giống như thấy cứu tinh mà bổ nhào tới, ôm thật chặt.

“Long cá ươn, muốn chết à?” Mới bước vào phòng họp, đã bị ôm một cái khiến Hạ Vũ Thụy giận đến đấm mạnh cho anh ta một quả!

Đồ đàn ông thói thô lỗ này, Hạ Vũ Thụy thương tho thế, thân thể ngoài cha dương ra, ai cũng không được đụng vào à!

“Ôi, đau chết mất!” Giang Kiều Long đau đến khom lưng. “Cậu sao lại ngoa ngoắt như vậy? Ôm chút thì chết ngay hả?”

“Dương nhiên sẽ chết đó.” Hạ Vũ Thụy bỗng cười ngọt ngào, “Nếu tôi nói cho cháu anh, anh hôm nay nhiệt tình ôm một người đàn ông, thì nói thử coi hôm nay anh có chết sớm được không? Tiểu Long Long.”

“Đừng!” Giang Kiều Long nghe vậy thiếu chút nữa bị dọa chết.

Cái đứa nhỏ ưa ghen kinh khủng đó, lần trước anh ta chẳng qua chỉ cười với bồi bàn một cái, nó liền nghi ngờ anh ta có ý với người kia, ngay tức thì đem nhau vào WC, khiến anh ta chân nhũn đến mức đi còn không nổi. Lần này nếu mà biết anh ôm một người con trai, thì anh chết chắc!

“Ô... Hạ Vũ Thụy, xin cậu thương cho, ngàn vạn lần đừng nhiều chuyện. Chúng ta là huynh đệ đã lâu, cậu ngàn vạn lần không thể bán đứng tôi được.”

“Nói nhiều, còn phải xem tâm tình bản thiếu gia hôm nay thế nào đã.” Hạ Vũ Thụy điềm nhiên vuốt tóc.

“Đây đây, mời quý ngài ngồi.” Giang Kiều Long nhanh chóng chạy đi lấy ghế.

“Ha ha, hai người đúng là đồ dở hơi của Vân Dật hội.” Hoắc Phi vắt chân chữ ngũ ngồi cạnh anh rể, giống xem diễn hài mà vỗ tay cười to.

Tên khốn này, dám gọi Hạ Vũ Thụy này là “dở hơi”, chờ xem cậu chinh hấn như thế nào.

“Ai da, Hoắc thiếu gia, nhìn cậu cười tươi vậy, chắc là đang vui mừng vì “người nào đó” đã chạy thoát ha?” Hạ Vũ Thụy cười ngọt lịm, “Nghe nói hấn cùng cậu có nhiều năm qua lại, có thể nói sẵn sàng vì cậu mà giết người đốt nhà, không tiếc cái gì hết. Tôi thấy lần này hấn bắt cóc Tiêu đường chủ hấn cũng là vì cậu chẳng?”

“Hạ Vũ Thụy, không được nói lung tung!” Hoắc Phi liếc vội anh rể. Cậu ta biết người trong lòng mình căm thù người kia biết bao nhiêu, nên cậu không muốn anh ta hiểu lầm.

“Anh Cả, tôi có nói lung tung hay không, anh rõ nhất.” Hạ Vũ Thụy nhún vai, “Lần này Tiêu đường chủ bị bắt, dùng đầu gối nghĩ cũng biết là do Borgia làm.”

“Vũ Thụy, cậu cũng biết, Tiêu đường chủ mất tích trong văn phòng của mình.” Trầm Quan Kiệu sắc mặt nặng nề nói.

“Là ý gì?” Hạ Vũ Thụy hơi nheo mắt lại.

“Aizz, chính là anh ta không hề ra khỏi phòng, đến khi cậu canh cửa nghi ngờ mà phá cửa phòng, thì Tiêu đường chủ đã biến mất. Ô... Thật kì lạ, quả thực là chuyện kì lạ mà.” Giang Kiều Long run người.

“Hừ, bản bang chủ không tin tên Borgia kia có thể bay lên trời, chui xuống đất được!” Trầm Quan Kiệu trong mắt ánh lên tia lạnh, đập mạnh bàn, phẫn nộ vô cùng.

Hoắc Phi lâu rồi không thấy anh rể giận như vậy, ngồi bên cạnh mà cũng không dám ho lấy một cái.

“Chui xuống đất?” Hạ Vũ Thụy không hổ là thông minh tuyệt đỉnh, đa mưu túc trí, nghe vậy trong đầu loé sáng, đột nhiên nghĩ tới một trường hợp.

“Anh Cả, anh có nhớ là lúc trước có một cái tầng hầm không, chúng ta từng bố trí mấy đường ngầm. Sau đó lại thay đổi lại mà bịt một cái, chỗ đó không phải là ở dưới văn phòng Tiêu đường chủ sao?”

Hạ Vũ Thụy nhắc vậy làm cả ba người sực tỉnh, nhớ lại chuyện nhiều năm trước.

“Đúng có chuyện như vậy, nhưng chỉ có những người cấp cao mới biết được, tên Borgia làm sao biết?”

Hạ Vũ Thụy lạnh lùng cười, “Đương nhiên là có nội gián.”

“Vũ Thụy, cậu nói thế có ý gì?” Trầm Quan Kiệu trầm giọng hỏi.

Hạ Vũ Thụy quét đôi mắt to mê người tới Hoắc Phi rồi nhanh chóng nhìn chỗ khác.

“Hạ Vũ Thụy, cậu nhìn tôi làm gì?” Hoắc Phi tức giận nhảy dựng lên, “Cậu đừng nghĩ có thể đổ oan lên đầu Hoắc Phi tôi!”

“Ấy, giận như vậy làm gì? Có tạt giạt mình sao?” Kì thật Hạ Vũ Thụy đã sớm biết không phải người kia làm, chỉ là muốn trêu mà thôi. Cậu làm sao không biết Hoắc Phi yêu anh rể thế nào, sẽ không ngu ngốc mà phản bội anh ta đâu.

“Anh rể, anh có tin em không?” Hoắc Phi cắn môi dưới, quay đầu lại.

“Ngốc, anh rể không tin em còn tin ai.” Trầm Quan Kiệu dịu dàng nắm tay cậu ta. “Lại đây.”

Hoắc Phi hai vành mắt đỏ đỏ tiến sát vào lòng anh ta, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Vũ Thụy. “Nghe chưa, anh rể của tôi không tin cậu đâu.”

Hạ Vũ Thụy chẳng sợ, chẳng quan tâm mà vắt chéo chân, cũng quay lại liếc xéo một cái. “Ai cha, anh Cả, anh cũng không nên bị người nào đó sắc đẹp chẳng ra gì dụ dỗ chứ, rồi lại sai sót cho coi.”

“Hạ Vũ Thụy!” Hoắc Phi tức giận nhảy dựng lên.

Trầm Quan Kiệu vội ôm cổ cậu ta.

“Vũ Thụy, đủ rồi, cậu biết rõ không phải A Phi, sao còn chọc cậu ấy?” Trầm Quan Kiệu vừa bực vừa buồn cười nhìn hai thằng nhóc đầu vô mồm.

“Rồi rồi, coi như nể mặt anh Cả, bản đường chủ hôm nay nhân từ mà buông cương đó, giờ nói tiếp chuyện chính đi.” Hạ Vũ Thụy mỉm cười rồi mắt khỏi chiến trường, vô cùng hứng thú nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh.

Giang Kiều Long bị nhìn trong lòng giật cái thột, “Hạ... Hạ Vũ Thụy, sao lại nhìn tôi như vậy?”

Hạ Vũ Thụy không trực tiếp trả lời mà chỉ tủm tỉm, “Đã lâu không gặp đứa cháu đáng yêu của anh, tối nay ăn với nhau bữa cơm đi.”

Hoắc Phi vừa nghe thấy Hạ Vũ Thụy nhắc đến cậu trai kia, biết là sự tình hỏng rồi.

Đáng ghét, xem ra Hạ Vũ Thụy cũng nghi là Tử Hạo làm. Đợi đến lúc chân tướng rõ ràng, anh rể nhất định sẽ chém chết nó, đến lúc đó người chịu khổ không chỉ có tên ngốc không biết trời cao đất dày là gì đó, mà cả cái tên ngốc Giang Kiều Long chắc chắn cũng vì thế mà đại náo Vân Dật hội, đến lúc đó không biết sẽ còn sóng gió đến thế nào.

Ai, làm sao giờ? Hoắc Phi không khỏi rầu rĩ cả lòng.

Nhưng Giang Kiều Long kia lại không hiểu sự tình, ngạc nhiên mà nhìn Hạ Vũ Thụy. “Cậu ăn cơm với nó làm chi? Không phải cậu không ưa nó sao?”

“Hii, thích cũng cần phải có thời gian chứ, anh không tạo cơ hội cho anh em chúng tôi gặp nhau, thì làm sao có thể giúp chúng tôi hiểu nhau hơn kìa. “Một đêm vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa”, nói thế nào thì cậu ta cũng là chồng của anh mà.”

“Hạ Vũ Thụy, cậu... cậu nói bậy gì đó? Câm ngay cho tôi!” Giang Kiều Long khuôn mặt có lẽ so với móng khi còn hồng hơn.

“Tôi nói bậy? A, được được, các người không chỉ là một đêm vợ chồng đâu, tôi xem không một trăm thì cũng đã cả ngàn đêm rồi ấy nhỉ? Bất Long Long.”

“Hạ Vũ Thụy! Cậu còn nói!” Giang Kiều Long tức đến nhảy dựng lên!

“Rồi, tôi tha cho anh.” Hạ Vũ Thụy phất tay, làm bộ khảng khái, “Nói một hồi, rốt cuộc không cho anh em tôi nhìn mặt nhau, ăn cơm tối với nhau hả? Tôi sẽ dẫn cha dưỡng theo, anh Cả, hai người cũng đi luôn đi, chúng ta vui vẻ giao lưu tình cảm, không phải tốt lắm sao?”

Trầm Quan Kiệu có chút ngộ ra, liếc Hạ Vũ Thụy một cái, “Được, như vậy đi, Kiều Long, cậu dẫn cậu nhóc kia tới đi.”

“Dạ, anh Cả.” Là anh Cả đã mở miệng, Giang Kiều Long cũng đành cung kính không bằng tuân mệnh.

Bên dưới Vân Dật hội xa hoa là một nhà hàng tư nhân phong cách độc đáo. Trên những chiếc ghế dựa xa hoa chỉ có nhân vật cao cấp mới được sử dụng, sáu người đang ngồi mà nâng cốc nói cười, chuyện phiếm rất sôi nổi, nhưng không phải ai cũng có thể nhìn ra sóng ngầm mãnh liệt bên trong.

“Nào nào, giáo sư Hạ, tôi lại mời anh một ly!” Giang Kiều Long hám rượu phóng khoáng cầm một ly bia đầy nốc cạn.

Hạ Vũ Thụy hung hăng liếc anh ta, đưa tay ngăn người kia lại, “Dượng, đừng quan tâm tên sâu rươi kia.”

“Không sao. Dượng uống được.” Hạ Mặc Lâm tuy rằng tửu lượng không tốt, nhưng hiếm khi được cùng ông chủ cùng đồng nghiệp của Thụy Thụy tụ tập, cảm thấy không thể làm mất mặt đứa nhỏ được.

Cầm lấy chén rượu nhấp một ngụm, nhưng Hạ Mặc Lâm từ trước tới nay ít uống phát hiện ra thật rất khó nuốt, đành cố chia làm hai, ba lượt mới uống xong.

“Hay! Tửu lượng khá quá!” Mọi người cùng vỗ tay tán thưởng.

Hạ Mặc Lâm đắc ý quay lại cười với cục cưng, lại nhận được một cái trừng mắt.

“Dượng không được uống nữa, vạn nhất say thì làm sao?”

“Say thì sao nào?” Kỉ Tử Hạo cười nói, “Nam tử hán đại trượng phu sáng hôm nay có rượu, say tới sáng hôm sau là bình thường, giáo sư Hạ, chú nói có đúng không?”

“Đúng, đúng, cháu nói rất đúng!” Mới có một ly vào bụng mà Hạ Mặc Lâm đã say rồi, “Thụy Thụy, còn đừng lo cho dượng, say thì say, khó có khi được uống với mọi người, nhất định phải uống cho đã!”

“Hay lắm! Tôi cũng kính giáo sư Hạ một ly!” Hoắc Phi tửu lượng cực khá, vì nổi hận ban sáng mà cũng đứng lên!

“Được, tôi uống!” Hạ Mặc Lâm cười ha hả, cũng không quan tâm Hạ Vũ Thụy đang ngăn cản mà cụng ly.

“Khá! Tửu lượng khá!” Chén thứ hai của giáo sư Hạ được hoan hô vang dậy!

Ai nấy đều thấy anh ta đã say, đôi mắt sau cặp kính đã dại đi, hai má giống như có lửa mà đỏ bừng.

Giang Kiều Long buổi sáng bị Hạ Vũ Thụy bắt nạt, lần này vất vả lắm mới có cơ hội trả đũa, đương nhiên cũng muốn gia nhập hàng ngũ chuốc rượu. “Giáo sư Hạ thật sự là người đàn ông chân chính, nào, chúng ta uống!”

Người đàn ông luôn nở nụ cười nhả nhận, lần đầu được khen như thế, vui vẻ mà quai đến ba chén liền.

Hạ Vũ Thụy ở bên nhìn mà muốn nản.

Được, Hoắc Phi cùng Giang Kiều Long hai tên khốn các người, dám tính kế với Hạ Vũ Thụy ta, thật muốn chết mà! Xem ra dạy các người như nào!

“Ai cha, uống tới uống lui có gì hay chứ. Không bằng chúng ta chơi trò chơi đi.” Hạ Vũ Thụy cười tươi như hoa.

“Chơi trò chơi? Được được.” Giang Kiều Long không biết mình chết đến nơi còn vui vẻ nói.

Trầm Quan Kiệu biết huynh đệ mình có oán báo oán, sợ cục cưng của mình cũng gặp vạ, vội vàng nói trước. “Vũ Thụy, A Phi nhà tôi hôm nay không khoẻ, không chơi với cậu đâu.”

Nhìn anh rẽ dùng mắt nhìn, Hoắc Phi lập tức hiểu ý nói, “Đúng đúng, tôi hôm nay không khoẻ, Giang Kiều Long, cậu chơi với Vũ Thụy đi.”

Hừ, muốn trốn hả. Hoắc Phi, hôm nay nể mặt anh Cả mà tha cho cậu. “Được, vậy Giang Kiều Long chơi với tôi. Chúng ta hôm nay chơi “Hoa tửu quyền”.”

“Gì, tôi còn tưởng trò gì mới chứ?” Giang Kiều Long tức giận nhìn Hạ Vũ Thụy.

“Cậu, nghe Hạ tiên sinh nói đã.” Kỉ Tử Hạo rất muốn xem Hạ Vũ Thụy bày trò gì.

“Đúng, anh kiên nhẫn chút coi, nghe tôi nói này, chơi trò này là người thua chẳng những phải uống một ly Whiskey, mà còn phải làm cho người kia một việc.”

“Oa, hay đó.” Giang Kiều Long nóng lòng, bắt đầu xoa tay.

Hii, hoa tửu quyền chính là sở trường của anh ta. Người kia không phải đối thủ đâu!

Hạ Vũ Thụy, cậu thăm rồi, chờ bị phạt đi! Tôi nhất định bắt cậu cởi sạch quần áo, vác mông đi ra ngoài cho coi!

Giang đại đường chủ đáng thương của chúng ta không biết núi cao còn có núi cao hơn, hoa tửu quyền của anh tất nhiên không tồi, nhưng sao có thể so được với Hạ Vũ Thụy đa nghi, thâm trầm, gian trá giảo hoạt chứ.

“Nào, đến đây! Năm!”

“Mười lăm!”

“Mười!”

“Hai mươi!”

“Năm!”

Hai người bắt đầu vung quyền, hét lớn, mọi người ở một bên cổ vũ.

Tình hình chiến đấu lâm vào thế giằng co, nhưng Hạ Vũ Thụy chung quy vẫn cao hơn một bậc, hễ hê giành thắng lợi!

“Thụy Thụy! Thụy Thụy của dương thắng rồi! Aaa!” Hạ Mặc Lâm nhìn thấy đĩa nhỏ của mình chiến thắng, cao hứng vô cùng.

Anh ta bình thường nho nhã, nay uống say liền chạy tới ôm lấy cục cưng.

Trời ạ, dương say rượu sao lại đáng yêu thế này! Hạ Vũ Thụy hai mắt long lanh, hôn lên mặt anh ta vài cái.

“A, Giang Kiều Long anh thua rồi, uống đi, uống đi.” Tuy rằng rất tiếc khi không phải Hạ Vũ Thụy thua, nhưng Hoắc Phi vẫn không có chút nghĩa khí mà vui sướng nhìn người gặp họa.

“Hừ, uống thì uống có gì sợ.” Giang Kiều Long tính cách quang minh chính đại chấp nhận thua, khí phách ngút trời mà cầm một ly rượu đầy dốc cạn.

“Cậu, uống từ từ.” Kỉ Tử Hạo cau mày vỗ vỗ lưng anh ta.

“Không tồi, Giang Kiều Long, không hổ là người có tử lượng khá nhất Vân Dật hội.” Hạ Vũ Thụy tiên lễ hậu binh, nói to khen anh ta, “Nhưng mà, kế tiếp tôi sẽ phải đưa ra cho anh một yêu cầu.”

Ồ... Tên chết bầm này không phải bắt mình cởi truồng đó chứ.

Giang Kiều Long trong lòng sợ chết, nhưng trước mặt cháu lại không cam tâm chịu lép vế, vội vàng biểu hiện bộ dáng không sợ trời không sợ đất, “Nói coi, ai sợ hãi.”

Hạ Vũ Thụy cười ha ha, “Hi, yên tâm, tôi sẽ không bắt anh cởi truồng đâu, tôi muốn anh trả lời một chuyện là được rồi.”

“Trả lời thôi ư? Đơn giản.” Giang Kiều Long không phải phơi mông ra liền thở ra nhẹ nhõm.

Đáng tiếc anh ta cao hứng hơi sớm, Hạ Vũ Thụy đã mang ra một vấn đề mà anh ta thiếu chút nữa ngã lăn từ trên ghế xuống.

“Tiểu Long Long, tất cả mọi người đều biết anh thân thể trắng kiện, dũng mãnh vô song, tôi nhớ năm ấy đi công tác ở Thái Lan, anh có lên giường với mấy người nữa phải không?”

“Cái gì?”Ồ... Hạ Vũ Thụy chết bầm, cậu biết rõ tên biến thái ghen tuông ngồi bên cạnh tôi, còn muốn tôi trả lời chuyện này? Cậu muốn hại chết tôi hả?

“Không... Không có, tôi không nhớ rõ.” Giang Kiều Long tính chơi bài cũ rĩ là “tạm thời mất trí”.

“Không thể nào, ở khách sạn bên Thái, có rất nhiều tiểu thư lên giường với anh xong là nhớ mãi không quên, không sai đâu. Thư tình các cô ấy gửi thư kí mang tới thì không mười cũng tám. Anh Cả, anh nói có đúng không?” Hạ Vũ Thụy giảo hoạt đánh mất phẩm anh Cả.

“Hình như có chuyện đó.” Trầm Quan Kiệu không để ý ánh mắt cầu cứu người đối diện, cũng ranh mãnh gia nhập hàng ngũ khán giả xem kịch vui.

“Con gái? Thư tình?” Kỉ Tử Hạo trừng mắt, lạnh lùng cười.

Giang Kiều Long mồ hôi lạnh tí tách.

Ô... Hạ Vũ Thụy chết toi, cậu là quân giết người không dao, tôi thật sự bị cậu hại chết rồi!

“Ừ... Tôi uống nhiều quá, đi vệ sinh đã.” Giang Kiều Long bị ánh mắt khủng bố kia tấn công, vội vọt vào toilet...

“Ai cha, không nghĩ Tiểu Long Long của chúng ta e thẹn như vậy.” Hạ Vũ Thụy trêu chọc.

“Hạ Vũ Thụy, không được gọi là Tiểu Long Long! Cả thế giới chỉ có Kỉ Tử Hạo này được gọi như vậy thôi!”

“Đừng chấp nhặt, Kỉ tiên sinh. Cậu ở nước ngoài nhiều năm, kiến thức rộng rãi, kết giao vô số người quyền cao chức trọng, nghe nói trong đó có... Một vị vương tử ha.”

Lời vừa nói ra, trừ Hạ Mặc Lâm là người ngoài, những người còn lại đều rung mình.

“Là sao? Tôi quen không ít vương tử đâu.” Cậu trai tuấn tú trên mặt không hề dao động.

“Bọn tôi với vương tử nước khác không có hứng thú, nhưng thật ra rất muốn gặp Borgia vương tử nước J đó, không biết Kỉ tiên sinh có thể giúp giới thiệu gặp mặt không?”

“Hạ tiên sinh nói chuyện gì buồn cười thế? Vân Dật hội các người giỏi giang hơn người sao cần tôi giới thiệu gặp mặt chứ, huống chi tôi cùng Borgia vương tử chỉ gặp có vài bận, đều không quen. Thật có lỗi, làm anh thất vọng rồi.” Kỉ Tử Hạo bất động thanh sắc, thản nhiên nói.

“Ai, thật tiếc mà. Hay như vậy đi, lần sau gặp Borgia vương tử, chuyển lời giúp tôi là Vân Dật hội chúng tôi từ trên xuống dưới đều chờ mong anh ta đại giá quang lâm, hy vọng anh ta sớm trở về ha.”

“Nếu tôi gặp, nhất định sẽ chuyển lời. Mọi người uống từ từ, tôi có chút “việc nhà” phải xử lí.” Kỉ Tử Hạo đứng dậy đi tới cửa toilet, “Cậu, mở cửa.”

“Cậu... Cậu đang bận, cháu đừng vào, thôi lắm.”

Mọi người nghe thấy thiếu chút nữa cười lăn, đường đường Giang đại đường chủ nổi tiếng giang hồ lại phải dùng chiêu “hay ho” như vậy.

“Cậu bớt nói nhảm đi, cháu đếm đến ba nếu cậu không mở cửa, cậu tự gánh hậu quả!” Kỉ Tử Hạo đánh giọng, “Một... Hai...”

“Cậu mở! Cậu mở!” Giang Kiều Long sợ hãi mở cửa.

Kỉ Tử Hạo hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa ra, túm lấy kẻ làm cậu bốc hỏa vào lòng, một cước đóng sập cửa.

“Ô... Cháu làm gì... Bên ngoài có rất nhiều người...”

“Càng tốt, để cho họ nghe Kỉ Tử Hạo cháu thực thi gia pháp thế nào. Dám lên ra ngoài tìm đàn bà, cháu thiếu cậu!”

“Ô... Cháu đừng nghe Hạ Vũ Thụy nói bậy, đó là chuyện rất lâu trước kia... Aaaa... Không.... Đừng cởi quần cậu... Cứu mạng...”

Nghe người kia kêu cứu thảm thiết, Hạ Vũ Thụy một chút cũng không động lòng, ngược lại còn yêu thương ôm lấy cha dưỡng, hôn lên hai má hồng hồng của anh ta, “Hi, dưỡng, con giúp dưỡng báo thù, dưỡng vui không?”

Tuy rằng say đến nặng đầu, có điểm không hiểu gì, nhưng thấy cục cưng khuôn mặt tươi cười, Hạ Mặc Lâm cũng cười theo, “Thụy Thụy vui, dưỡng cũng vui.”

Cha dưỡng siêu cấp vô địch đáng yêu khuôn mặt tươi cười làm Hạ Vũ Thụy nhìn đến xuân tình phơi phới, cơ thể liền “đứng” lên.

“Anh Cả, nhớ phái người theo Kỉ Tử Hạo. Tôi với cha dưỡng đi quan sát gần đây chút.” Hôm nay nhiệm vụ cảnh cáo đối phương đã xong, Hạ Vũ Thụy vừa lòng đứng dậy, giúp người đang say đến ngã trái ngã phải đi ra ngoài.

“Còn “quan sát” ở đâu nữa, xem ra giáo sư Hạ kia sẽ nhanh chóng bị gặm đến cái xương cũng không còn thôi.” Hoắc Phi nói quả nhiên đúng, phòng bên lập tức truyền sang tiếng rên không hề che giấu.

“Anh rể...” Hoắc Phi cười hề hề, “Chúng ta có nên cũng vui vẻ thăng tiến hả? Dù gì cũng là anh Cả người ta, làm sao có thể lại để cấp dưới chiếm mất tên hay chứ? Hắc hắc...”

“A Phi, em muốn làm gì? Ngoan, chúng ta về làm tiếp, ư...”

“A... Ừm... Vào rồi... Lớn quá... bực của anh rể quả nhiên đậm sâu quá.”

“Ừ... Không... Mau đứng lên... Sẽ bị thấy đó...”

“Hừ... Em mặc kệ... Em muốn anh rể dùng sức đâm em... Aa... Thích muốn chết...”

Nhìn cậu ta ngồi trên người mình, dùng bên dưới điên cuồng cắn nuốt phân thân mình, Trầm Quan Kiệu nhanh chóng quên đi việc chống cự, vô lực mà cuốn vào lốc xoáy khoái cảm...

Ba đầu sỏ của Vân Dật hôi, mặc kệ là ôm người hay người ôm, đêm nay có thể nói là cảnh xuân tràn trề, tính phúc thoả mãn cả!

9. Chương 9

Nơi tầng hầm âm u, chỉ có một ngọn đèn yếu ớt.

Người đàn ông bị trói hai tay lên tường, trên mặt có một vết cắt dài, ngũ quan sâu mà mạnh mẽ, thoạt nhìn cũng biết là người không dễ xơi.

“Tiêu Viễn, cuối cùng cũng có ngày ngươi rơi vào tay ta.” Borgia đứng trước anh ta, dùng roi da nâng cằm anh ta lên, lạnh lùng cười.

“Cung à, tôi biết em rất muốn gặp lại tôi. Bởi vì “cục cưng lớn” của tôi đối với em cũng lưu luyến không rời, nhớ mãi không thôi mà.” Tiêu Viễn không sợ chết mà trừng mắt nhìn.

Nghe thấy anh ta lại nhắc đến nỗi nhục lớn nhất của cả đời mình, Borgia quả thực tức phát điên, giờ roi quật một cái.

“A...” Tiêu Viễn kêu lên đau đớn, trên mặt nhăn nhó một hồi.

“Nói, ta cho người nói nữa đó!” Borgia vung tay giống như điên.

Tiêu Viễn đau đến thở không ra hơi, vẫn cố tình nói những lời trêu chọc cho đỡ phí cơn giận của người kia.

“Cung à, đàn ông sao lại dùng roi đánh người, hãy cứ làm như tôi lúc trước ấy, đấu một trận công bằng, ai thua thì phục tùng vô điều kiện người còn lại.”

Borgia lập tức nhớ tới “trò đó”, khuôn mặt tuần tú hơi hơi đỏ. “Ai muốn làm chuyện hạ lưu đó với người chứ!”

“Ai, không làm cũng vậy, tôi sớm biết em không bằng tôi rồi.”

“Được, đấu thì đấu! Ai sợ ai, bản vương tử cho người thấy!”

“Còn không cời trói cho tôi.”

“Được, chỉ tháo một tay người thôi, đừng mơ chạy trốn.” Borgia mở còng tay cho anh ta.

“Ai cha, cung à, em hơi thái quá rồi đấy, có em trong này, tôi chạy sao được hả?” Tiêu Viễn nhìn cậu ta cười tà.

Borgia hung hăng trừng mắt, “Nói nhiều, người rút cuộc có muốn đấu không?”

“Đương nhiên có chứ, nhưng nói trước, em thua cũng đừng có không chịu thừa nhận đó.”

“Hừ, Borgia ta đường đường là vương tử nước J sao phải làm lại chuyện vô vị đó.”

“Vậy chúng ta bắt đầu.” Tiêu Viễn đột nhiên kéo khoá, lấy phân thân của mình ra.

Vừa thấy cái thứ từng ở trong cơ thể mình mà tàn sát bữa bãi, tim Borgia không hiểu sao đập nhanh, thứ đó trong quần cũng không chịu thua mà cương lên.

Ngủ gật, mào cương lên làm cái quái gì hử! Borgia trong lòng thấm rửa tiểu đệ đệ.

Tiêu Viễn thấy thế cũng cười thầm.

Borgia là người đầu tiên, trên giường của nhà tù không biết bao lần đã bắn rất nhiều thứ ở chính trong lòng Tiêu Viễn, đối với phản ứng của cậu ta thì anh ta đều nắm trong lòng bàn tay.

“Qua đây, cương à, lấy thứ của em ra đi, trận đấu bắt đầu rồi.”

Borgia thật không muốn tên biến thái này thấy phân thân mình đã cương, nhưng bị thúc giục chỉ có thể xấu hổ vô cùng mà đi ra.

Tiêu Viễn vừa thấy cái đó ngóc lên, nhất thời cười to. “Ha ha... Xem ra nó rất nhớ tôi kìa.”

“Ai nhớ! Nói bậy!” Borgia thẹn quá hoá giận mà mắng to.

“Được rồi, thì không nói nữa.” Tiêu Viễn cười, lau nước mắt, “Quy tắc đấu em còn nhớ chứ? Ai bắn trước người đó thua nha.”

“Hừ, yên tâm, người đó tuyệt đối không phải ta.” Borgia tỏ ra mình là vương tử tôn quý, cao ngạo hất cằm.

“Được, chúc em thắng lợi, qua đây.” Tiêu Viễn ngoéo tay cậu ta một cái.

Borgia có chút không tự nhiên mà tiến tới, đem phân thân của mình áp vào nơi nóng như lửa của người kia.

Da thịt hai người vừa chạm, Borgia thiếu chút nữa bật lên tiếng rên.

Tiên Vũ cười gian, vươn một tay cầm cả hai thứ, “Tôi đếm đến ba là bắt đầu nhé. Một... Hai... Ba...”

Bàn tay thô ráp của anh ta bắt đầu vuốt ve phân thân mẫn cảm, Borgia thoải mái mà cong lưng, cổ họng phát ra tiếng rên rĩ...

“Ừ... ừm... Aa...” Dương vật to lớn nóng rát liên kề sát mình khiến Borgia thậm chí có thể cảm nhận được rung động kì lạ.

Aaa... Đáng chết mà... Làm sao lại thoải mái như thế này...

Người kia chỉ dùng có một tay mà có thể làm cậu ta gần lên đến cao trào, Borgia quả thật hận cái cơ thể không chút sĩ diện đến tận xương tủy.

Không... Ta không được biến thành đồ *** phụ, chết cũng không!

Buộc mình phải nghĩ là đang bị người kia làm nhục, Borgia cực lực chống cự lại ham muốn cuộn cuộn trong người.

Nhưng người đàn ông gian ác kia chính là không dễ gì buông tha cậu.

Tiêu Viễn cúi đầu nỉ non bên tai cậu ta, “Cương à... Thấy sao? vừa to vừa nóng lại khoẻ của tôi nó đã muốn cắm vào cái miệng hư vừa nhỏ vừa chặt của em, hung hăng bắn phá nó rồi này!”

Những lời tục tĩu khó nghe của anh ta giống như là lên đạn cho phát súng, cuối cùng, cái miệng Borgia bị anh ta chăm sóc liên tục co rút, lưng một trận tê dại đến nhین không được mà khom người hét lên, dục vọng kiềm nén đột nhiên tuôn trào mà bắn đầy lên miệng người kia...

“Ha... ha...” Borgia đầu trống rỗng, vô lực mà ngã vào ngực Tiêu Viễn.

“Em thua rồi, cương à, giờ đến tôi.” Tiêu Viễn lột bỏ quần cậu ta, xoay người cậu ta lại mà mân mê cái miệng..

thật lớn nóng phát sợ lâu ngày không gặp cú huyết, Tiêu Viễn nắm chặt eo cậu ta, đâm một cái liên xuyên ngay vào cơ thể người kia...

“Aaaa...”

Tầng hầm nhỏ nhỏ tràn ngập tiếng thét cùng tiếng thở dốc của hai người, đêm sa đoạ mới chỉ bắt đầu...

Bị giày vò suốt một đêm, không biết đã làm đến lần thứ bao nhiêu.

Khi Borgia tỉnh dậy, thấy mình lại bị người kia đè, quả thật giận đến phát run.

“Khốn kiếp! Ta giết ngươi!” Borgia không chút nương tay mà với lấy dụng cụ tra khảo trên tường mà vừa đánh vừa mắng anh ta! “Đứng lên, đừng có giả chết, tỉnh lại cho ta.”

Nhưng mà cho dù Borgia có đánh chửi thế nào, anh ta vẫn gục đầu, không nhúc nhích. Qua một hồi, cậu mới phát hiện ra có chuyện gì đó không đúng. “Này, người... Người làm sao vậy?”

Nâng đầu anh ta lên, lại phát hiện hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt xám đen, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn.

Borgia từ nhỏ lớn lên trong triều đình nước J, đã trải qua sự huấn luyện của ngự y về độc chất, liếc mắt một cái biết ngay đây là dấu hiệu trúng độc.

“Người làm sao lại trúng độc?” Borgia hoảng sợ, nhanh cởi trói nốt tay còn lại, ôm vào lòng.

Cơ thể anh ta ngày càng lạnh, ý thức đã đi vào hôn mê. Borgia trong lòng hoang mang, vội vàng đỡ lưng anh ta đưa lên trên. Đặt lên giường mình, Borgia cao giọng quát to, “Người đâu!”

Hai vệ sĩ ở phòng khách vừa nghe tiếng vương tử gọi vội chạy nhanh đến. “Borgia vương tử, ngài có gì sai bảo?”

“Các người trông coi hẩn như thế nào đây? Vì sao hẩn lại trúng độc? Đồ ăn có độc sao?” Borgia hỗn hển hỏi.

“Không ạ, thưa vương tử, hẩn không phải bị trúng độc từ đồ ăn, mà là do roi ạ.” Vệ sĩ lễ phép trả lời.

“Roi?”

“Vâng, ngài tối hôm qua không phải đã dặn chúng tôi tìm một cái roi lợi hại nhất, có thể khiến phạm nhân chết đi sống lại sao? Cho nên chúng tôi đã đưa cái roi đã tẩm “Bất oan hoa” mang từ nước ta sang cho vương tử dùng ạ.”

“Cái gì? Bất oan hoa?” Borgia nghe vậy hoảng hốt, “Các người là lũ ngu, loại kịch độc ấy giết chết người đó.”

Nước J nơi Borgia vương tử ra đời, ở phía nam có một vùng đầm lầy không dấu chân người, quanh năm tràn ngập khí độc, “bất oan hoa” chính là hấp thụ loại khí này mà nở hoa, độc tính vô cùng kì quái. Chất độc trong đó làm người ta chết mà không hề nghi ngờ gì, nên mới được gọi là “bất oan hoa”, ý là chết không oan uống.

Hai thuộc hạ nhìn vương tử tức giận như vậy chỉ biết nhìn nhau.

Vương tử điện hạ vốn nói muốn giết chết tên khốn kiếp này mà, bây giờ sao lại tiếc thương hẩn thế? Thật kì lạ.

“Các người đứng đó làm gì? Thuốc giải! Mau mang thuốc giải tới đây!” Borgia phẫn nộ gào to.

“A, vâng, mau, mang thuốc giải qua đây.” Tên vệ sĩ Tiểu Khai vội hô lên.

“A? Tôi không cầm, không phải cậu cầm sao?” Tên Tiểu Mã cũng sốt.

“Cái gì, rõ ràng cậu nói cậu cầm mà.”

“Là cậu nói muốn cầm... Cậu...:

“Cầm hết cho ta!” Vương tử gầm lên giận dữ, hai người lập tức cầm như hến. “Các người nói ngay cho bản vương, các người không có một giọt thuốc giải nào đúng không?”

“Ô... Vương tử bớt giận, chúng tôi sẽ điện gấp cho ngự y trong nước mang thuốc giải sang.” Tiểu Mã vội nói.
“Tính mạng người trúng “bất oan hoa” chỉ kéo dài trong hai tư tiếng, chờ bọn họ tới thì hắn chết mất rồi!” Borgia trong đầu thầm tính toán, từ qua đến giờ đã hơn mười sáu tiếng rồi, người kia chỉ còn có tám tiếng nữa thôi.

“VẬY... Hay mời thầy thuốc đến Ạ?” Tiểu Khai đề nghị.

“Ngu xuẩn, “bất oan hoa” là độc đặc biệt, bác sĩ bình thường làm sao chữa được?”

“VẬY... VẬY...” Ô...Thảm rồi, nói vậy là tên kia chết chắc rồi.

“Các người nghe kĩ đây, ta mặc kệ các người muốn làm thế nào thì làm, trước khi mặt trời lặn, nếu không cứu sống hắn ta, thì ta sẽ đem hai người chôn cùng.”

Borgia ngồi trên giường nhìn người đàn ông đang nằm không nhúc nhích kia.

“Tên khốn nhà ngươi, bản vương tử còn chưa có dạy dỗ ngươi, ngươi không được chết, có nghe không?”

Cầm lấy khăn mặt tỉ mỉ lau những giọt mồ hôi trên mặt anh ta, Borgia khó chịu như có người dùng tay bóp lấy trái tim cậu.

“Hai tên ngu xuẩn, sao giờ vẫn chưa về?” Lo lắng nhìn ra cửa sổ, Borgia mong mặt trời đừng nhanh xuống núi, thời gian đừng trôi nhanh như vậy.

Gần tới kì hạn hai tư tiếng, thần tiên cũng không thể cứu người kia được rồi...

“Bản vương tử không cho ngươi chết, không cho ngươi chết...”

Ngay lúc Borgia như niệm thần chú, tự nói với mình, thì hai tên thuộc hạ cũng chịu trở lại!

“Vương tử, được cứu rồi, hắn được cứu rồi!” Tiểu Khai kích động chạy vào.

“Các người có cách rồi sao?” Borgia vội vàng đứng dậy, khẩn trương hỏi.

“Ha ha, người này chính là cách của chúng tôi Ạ!” Tiểu Mã dẫn một người đàn ông đi vào...

“Đó là ai?” Borgia nhíu mày, đánh giá người đàn ông trung niên đeo kính, có vẻ rất nhã nhặn.

“Vương tử, ngài có lẽ không biết, đây chính là giáo sư nổi tiếng thế giới về độc chất Hạ Mặc Lâm, chúng tôi ép ông ấy tới đây, dọa ông ấy nếu không tìm ra thuốc giải sẽ lấy mạng, kết quả ông ấy nói có cách chữa độc của “bất oan hoa”. Vương tử, ngài nói chúng tôi có thông minh không Ạ?” Tiểu Khai nịnh hót.

“Thông minh cái rắm! Thông minh mà lại bỏ quên thuốc giải?” Borgia trừng mắt khinh thường.

Hai thuộc hạ gãi đầu, ngượng ngùng cười.

Hừ lạnh một tiếng, Borgia nhìn qua người kia, cảm xúc dịu đi ít nhiều, “Giáo sư Hạ, có chắc ông giải được “bất oan hoa” không?”

Hạ Mặc Lâm nhẹ nhàng gật đầu, “Tôi nhiều năm trước đã từng tới quý quốc, mang loại hoa lạ này về nghiên cứu, cách giải độc tôi biết rõ.”

“Thật tốt quá.” Borgia như buông được tảng đá lớn trong lòng. “Vậy phiền ông, nếu ông có thể cứu sống hắn, bản vương sẽ đền đáp xứng đáng.”

“Không cần. Cứu người quan trọng nhất, những chuyện khác không cần nói.” Có thể dùng kiến thức của mình để cứu người, đối với Hạ Mặc Lâm mà nói chính là hạnh phúc lớn nhất. “Để tôi xem anh ta trúng độc đến mức nào.”

“Vâng, mời giáo sư Hạ, bên này.”

Sau một lúc kiểm tra, Hạ Mặc Lâm viết ra giấy vài thứ, dặn dò họ đi mua về.

“Đường đen, thạch cao, cây trinh nữ?” Borgia sững sờ nhìn, rồi giận dữ túm lấy cổ áo người kia, “Đây là cái quái gì? Người lừa ta sao? Bất oan hoa chính là kì độc, có thể dùng mấy thứ đơn giản này để giải sao?”

“Đương nhiên rồi, trời sinh vạn vật, có cái này tất có cái khác khác chế.” Hạ Mặc Lâm vẫn giữ nguyên thái độ ôn hoà, cũng không vì cậu trai thiếu lễ độ mà thấy giận.

Borgia không tin tưởng. Nhưng vì thời gian cấp bách, thật sự không còn cách khác, đành thử xem sao. “Giáo sư Hạ, ta cảnh cáo trước, nếu người này có chuyện gì, ta tuyệt đối không để ông sống mà nhìn mặt trời đâu.”

Hạ Mặc Lâm cười nhạt, tựa như không hề lo lắng. “Vương tử yên tâm, tôi dám chắc đó.”

“Hừ, tốt hơn là nên như thế. Hai người,” Borgia nhìn về hai vệ sĩ, “Canh ở cửa, không cho ông ta liên lạc với bên ngoài.”

“Vâng.”

Vân Dật hội bây giờ chính là tràn ngập một bầu không khí tiêu điều xơ xác.

Cha của Hạ đại đường chủ mất tích làm chấn động cả bang.

“Vương Nguyên Tề, ông nói rõ cho tôi xem, dưỡng tôi rốt cuộc làm sao lại mất tích?” Hạ Vũ Thụy mất đi vẻ thông dong tự tại bình thường, mặt đằng đằng sát khí đập mạnh lên bàn.

“Thưa... Thưa Hạ đường chủ, chiều hôm nay, vì giáo sư Hạ không có đến phòng thí nghiệm dạy học, tôi mới biết chuyện này.” Hiệu trưởng Vương quỳ trên đất, sợ tới run người.

“Khốn nạn! Đã bao lâu rồi mà giờ ông mới báo cho tôi?”

“Ô... Thuộc hạ là không muốn kinh động đường chủ, muốn tự tìm trước, cho nên mới... mới...”

“Câm miệng!” Hạ Vũ Thụy đá bay ghế dựa, “Nếu không phải vì vài năm gần đây ông với dưỡng tôi tận tình hết sức, tôi tuyệt đối không tha cho ông! Giờ tôi không muốn nghe ông nói nhảm nữa, lập tức triệu tập tất cả huynh đệ trường học lân cận điều tra, có manh mối gì báo ngay cho tôi. Đi ngay!”

“Dạ, đường chủ, tôi làm ngay!” Vương Nguyên Tề vội đứng dậy, chạy ra ngoài.

“Vũ Thụy, nghe nói cha cậu mất tích?” Trầm Quan Kiệu nghe tin chạy ngay tới.

“Anh Cả...” Hạ Vũ Thụy nhìn người anh của mình, hai mắt liền đỏ, “Dưỡng tôi, ông ấy... ông ấy...”

“Đừng lo, tôi sẽ dùng hết mọi mối quan hệ hai phe hắc bạch, đem toàn lực giúp cậu tìm cha.”

“Cám ơn anh Cả. Anh biết là tôi không thể để mất cha dưỡng mà... Tôi sợ... Rất sợ...” Hạ Vũ Thụy nghẹn ngào khóc.

“Rồi rồi, nghĩ coi ai bắt cóc giáo sư Hạ, ông ấy gần đây có gây thù chuốc oán với ai không?”

“Không. Dưỡng tôi cuộc sống đơn giản, hàng ngày không đến trường thì ở nhà, tôi để Vương Nguyên Tề ở trường chính là muốn bảo đảm an toàn cho ông ấy, ai ngờ có kẻ bắt ông ấy đi... Là tôi không tốt, tôi không bảo vệ được ông ấy...” Hạ Vũ Thụy tự trách mình mà ôm đầu.

“Vũ Thụy, cậu có nghĩ là Borgia không?” Trầm Quan Kiệu đột nhiên nói.

“Cái gì?” Gặp chuyện tất không còn tỉnh táo, Hạ Vũ Thụy vốn đang lo sợ bỗng bình tĩnh.

“Chuyện này hẳn không phải không làm được. Cậu nghĩ coi, lúc trước chính cậu dùng kế lừa hắn đến đây, hẳn muốn trả thù cậu, nên rất có thể là hắn làm.”

“Anh Cả nói có lý. Tôi lo quá mà không nhớ ra tên khốn đó.”

“Nhưng nếu là hắn thì chuyện này khó giải quyết đó.” Trầm Quan Kiệu nhăn mặt.

“Không, anh Cả, vừa hay, nếu là hắn thật, sự tình càng đơn giản.”

“A, cậu tính thế nào?” Nhìn cậu ta khôi phục lại thần thái thông minh lanh lợi, Trầm Quan Kiệu biết cậu ta đã có cách.

“Anh Cả, tôi muốn mượn anh một thứ.”

10. Chương 10

“Hạ Vũ Thụy! Hạ Vũ Thụy!” Giang Kiêu Long vội vã chạy từ ngoài vào, “Cậu sao không? Tôi nghe nói cha cậu gặp chuyện liền chạy ngay tới. A, anh Cả, anh ở đây sao, chúng ta mau tìm biện pháp cứu người đi.”

Hạ Vũ Thụy nhìn người kia mồ hôi đầy mặt, náo nức cười, “Anh tới đúng lúc lắm.”

“Là sao? Có cái gì tôi giúp được sao? Hạ Vũ Thụy, cậu cứ nói đi, giao tình chúng ta nhiều năm như vậy, Giang Kiêu Long tôi dù nhảy vào lửa, bơi qua sông, chết cũng không từ chối đâu.” Giang Kiêu Long vỗ mạnh lên ngực.

“Thật khiến người ta cảm động, nhưng đáng tiếc hành động của anh không lừa được tôi đâu, Giang Kiêu Long.” Hạ Vũ Thụy đột nhiên cười lạnh.

“Hành động gì cơ?” Giang Kiêu Long nghe xong không hiểu gì, “Hạ Vũ Thụy, cậu có phải đau lòng quá mà thần kinh rối loạn không?”

“Vũ Thụy nói đúng đó,” Trần Quan Kiệu nhấn mạnh, “Cậu đừng diễn trò nữa.”

“Anh Cả, sao cả anh cũng nói thế? Hai người hôm nay bị sao vậy? Có cái gì không hay thì cứ nói ra đi chứ?” Giang Kiêu Long cá tính ngay thẳng thật chịu không nổi kiểu này.

“Nói thẳng sao, được!” Hạ Vũ Thụy hét lên! “Tôi nghi ngờ anh, Giang Kiêu Long chính là nội gián đã bán đứng Vân Dật hội, để cho Borgia chạy thoát, bắt cóc cha dưỡng tôi!”

Giang Kiêu Long nghe vậy sững sốt không phản ứng được gì, qua một lúc mới quát to, “Hạ Vũ Thụy, cậu điên rồi?”

“Hừ, tôi đã điều tra ra, cháu anh và Borgia chính là anh em kết nghĩa, anh còn dám nói không biết?”

“Cái gì?” Giang Kiêu Long giống như bị ăn tát, chấn động toàn thân, “Cậu nói... Cậu nói Tử Hạo với Borgia là anh em kết nghĩa?”

“Giang Kiêu Long, anh cùng cháu mình ngày nào cũng bên nhau, anh còn không rõ? Cậu ta và Borgia quen biết nhau đến mức kết nghĩa. Anh còn giả bộ? Hừ, anh cùng cậu ta hẳn đã thông đồng với nhau phản bội Vân Dật hội, đúng không?”

“Không đúng! Không đúng! Không đúng! Tôi không có, tôi thật không có! Anh Cả, anh phải tin tôi!” Giang Kiêu Long cố gắng đến phát khóc.

“Kiêu Long, tôi tin cậu không phản bội Vân Dật hội, chuyện này hết thấy do cháu cậu giở trò sau lưng. Vũ Thụy, đừng nghĩ oan Kiêu Long, muốn bắt thì phải bắt Tử Hạo.”

“Vâng, anh Cả.” Hạ Vũ Thụy bước ra cửa.

“Khoan!” Giang Kiêu Long đột nhiên hô to.

“Anh còn muốn nói gì?” Hạ Vũ Thụy lạnh lùng nhìn.

“Cậu không cần bắt nó! Tôi... Là tôi làm hết! Không liên quan Tử Hạo!” Giang Kiêu Long quỳ sụp xuống, “Anh Cả, thực có lỗi với anh, với Vân Dật hội, anh muốn bắt hãy bắt tôi, xin anh hãy tha cho nó đi!”

Trần Quan Kiệu thở dài không nói gì. “Người đâu.”

“Có thuộc hạ.” Hai người ngoài cửa chạy vào.

“Đem Giang đường chủ tới nhà giam, chờ thẩm tra và xử lý.”

“A?” Hai người nhìn thấy người bang chủ muốn bắt là Giang đường chủ trong bang ai cũng kính yêu, lập tức há hốc miệng.

“Còn đứng đó làm gì, nhanh đi!”

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!”

Cậu trai vô cùng tuấn tú, mái tóc dài từ phía sau lao như gió vào văn phòng Hạ Vũ Thụy...

“Hạ Vũ Thụy, tên khốn này, mau thả cậu tôi ra!”

Hạ Vũ Thụy ngồi sau bàn làm việc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cậu ta. “Cậu dựa vào cái gì muốn tôi thả anh ta?”

“Vậy anh dựa vào cái gì bắt cậu ấy?” Kỉ Tử Hạo phần nộ kêu to!

“Tôi dựa vào cái gì bắt anh ta, trong lòng cậu biết rõ hơn ai hết.” Hạ Vũ Thụy cười lạnh.

“Anh... Anh biết cậu ấy vô tội, còn bắt cậu vào tù, cậu ấy là người rất sĩ diện anh còn làm vậy? Anh có coi cậu ấy là huynh đệ không?”

“Vậy cậu xem anh ta là gì? Lợi dụng sự tín nhiệm của anh ta, phản bội tình cảm của anh ta, làm những chuyện như vậy đủ để anh ta không ngẩng đầu lên được, đó là cách yêu của cậu ư?”

Kỉ Tử Hạo nghe vậy trên mặt trắng bệch... “Anh không có tư cách nói chuyện này với tôi.”

“Tôi cũng không hứng nói với cậu. Vì căn bản đó không phải tình yêu.”

Kỉ Tử Hạo nghe vậy giận run, hít sâu mấy cái. “Tôi theo anh tới nhà giam, anh muốn làm gì cũng được, thả cậu tôi đi.”

“Hừ, mang cha dưỡng trả lại tôi, tôi sẽ thả.”

“Cha dưỡng anh?” Kỉ Tử Hạo sững sốt.

“Cậu còn giả bộ? Tôi đã theo dõi bằng ghi hình trường học bên cạnh phát hiện tay chân của Borgia chính là thủ phạm bắt cóc dưỡng tôi, cậu dám nói không biết?”

“Tôi thật không biết!” Kỉ Tử Hạo không rõ vì cái gì anh mình lại bắt cha của Hạ Vũ Thụy, chẳng lẽ là trả thù?

“Tôi mặc cậu có biết hay không, bây giờ lập tức đưa tôi gặp Borgia, tôi muốn chính mắt nhìn thấy cha dưỡng!”

“Không... Tôi không thể bán đứng anh em kết nghĩa của mình được...” Kỉ Tử Hạo khổ sở nói.

Cậu và Borgia có giao tình sâu đậm, sao có thể tùy tiện phản bội được chứ?

“A, hoá ra anh em kết nghĩa so với cậu ruột còn quan trọng hơn. Tốt thôi, vậy đừng mong gặp lại anh ta, cậu đi đi, Vân Dật hội chúng tôi không chào đón kẻ tiểu nhân vô tình máu lạnh như cậu! Về sau Giang Kiều Long sống hay chết, không quan hệ tới cậu!”

“Hạ Vũ Thụy!” Kỉ Tử Hạo hai mắt đỏ sọc kêu lên, “Anh muốn làm gì cậu tôi?”

“Tôi làm gì liên quan gì đến cậu, nếu muốn giữ mạng Giang Kiều Long thì hãy đổi bằng cha dưỡng tôi! Tôi có thể chắc chắn, Vân Dật hội sẽ không truy bắt anh em kết nghĩa của cậu, cũng không truy cứu trách nhiệm cậu của cậu.”

“Thật sao?” Kỉ Tử Hạo cuối cùng cũng thấy tia hy vọng, “Anh thật sự đảm bảo?”

“Hạ Vũ Thụy tôi nói là giữ lời.”

“Vậy anh Cả thì sao? Anh ta có thật sẽ không truy cứu không?”

“Tính mạng của cha dưỡng tôi dù có là tính mạng của ông trời, Hạ Vũ Thụy tôi gánh hết trách nhiệm!”

“Được, nhất ngôn cửu đỉnh!”

Kỉ Tử Hạo trên đường luôn chú ý xem có người theo dõi phía sau không.

Đi vòng và vòng vèo vài vòng, cậu ta lái xe vào một ngõ cụt nhỏ khuất nẻo, dừng lại trước một căn nhà kiểu cổ.

Kỉ Tử Hạo dùng ám hiệu hai dài ba ngắn mà bấm chuông.

Cửa sắt kệt một tiếng, mở ra.

“Kỉ công tử, mời vào.” Tiểu Khai cũng kính khom người chào.

“Anh đâu?”

“Vương tử trong phòng ngủ ạ.”

“Tiểu Khai, cậu nói thật cho tôi biết, các cậu không phải đã bắt cóc cha của Hạ Vũ Thụy đó chứ?” Kỉ Tử Hạo kéo cậu ta qua một bên, nhỏ giọng hỏi.

“A? Không có ạ.” Hạ Vũ Thụy với bọn họ còn hơn cả quỷ thành tinh, sợ còn không hết thì làm sao dám trêu chọc người nhà của hắn đây.

“Thật?”

“Không mà, thật không có mà. Bọn em chẳng qua chỉ trói một giáo sư đại học đến thôi, tuy vừa khéo ông ta cũng họ Hạ, nhưng họ Hạ trên thế giới nhiều như vậy, làm sao lại vớ trúng cha của Hạ Vũ Thụy được.”

Kỉ Tử Hạo nghe vậy trên mặt tối sầm. “Người đó có phải là Hạ Mặc Lâm không, là chuyên gia độc họ thế giới?”

“Oa, Kỉ thiếu gia, anh lợi hại thật, làm sao anh biết?” Tiểu Khai kinh ngạc mở to mắt.

“Ngu ngốc! Đó chính là cha Hạ Vũ Thụy đó! Sự tình nguy cấp, các người mau dẫn tôi vào gặp vương tử.”

“Vâng, để em dẫn đường.”

“Thôi, Tiểu Khai, cậu canh ở cửa, tôi tự vào, có chuyện gì lập tức báo cho chúng tôi biết!”

“Dạ, Kỉ công tử.”

Kỉ Tử Hạo bước dài tới phòng ngủ người anh em của mình...

“Anh, anh à!”

“Tử Hạo, nói nhỏ thôi, còn ra thể thống gì.” Borgia bước ra, bình tĩnh chặn cậu ta lại ở cửa.

“Anh, anh đừng nói nữa, cứu người quan trọng hơn, mau giao giáo sư Hạ cho em.”

“Em nói gì? Sao lại biết giáo sư Hạ ở trong tay anh?”

“Anh, lần này anh hồ đồ rồi, anh có biết người anh bắt là ai không?”

“Là ai? Chẳng qua cũng chỉ là một giáo sư có tiếng thôi, có gì phải kinh ngạc?” Borgia bĩu môi.

“Đó là cha dượng Hạ Vũ Thụy đó!”

“Cái gì?” Borgia cả kinh.

“Anh, em không có thời gian nói chuyện với anh, anh mau giao ông ấy cho em, Hạ Vũ Thụy sắp phát điên rồi, ai cũng biết anh ta yêu cha dượng đến điên cuồng, nếu chúng ta không giao người, không biết anh ta sẽ gây ra chuyện gì đâu.” Mà đứng mũi chịu sào là ông cậu vô tội của em kìa. Kỉ Tử Hạo đau lòng nghĩ.

“Không! Anh không thể để ông ta theo em được.” Chỉ có ông ta cứu được người kia, không ai được mang ông ta đi cả.

“Anh! Anh vì sao lại bắt cóc ông ấy?”

Bởi không muốn Kỉ Tử Hạo chê cười, Borgia cũng không muốn nói ra sự thật. “Chuyện này em không cần quan tâm. Dù sao anh cũng không giao ông ấy cho em đâu. Em đi đi, anh còn có việc gấp.”

“Không, hôm nay em nhất định phải mang ông ấy đi! Nói thật với anh, anh à, Hạ Vũ Thụy đã bắt cậu em làm con tin, anh ta muốn trao đổi với cha dượng mình.”

“Cái gì? Có chuyện này sao? Tên Hạ Vũ Thụy đáng ghét này, thật khinh người quá mà.”

“Anh, anh hiểu cho nỗi khổ của em đi, mau giao giáo sư Hạ cho em, em còn chạy về cứu cậu.”

“Tử Hạo... Xin lỗi, em có thể chờ qua đêm nay không? Sớm mai anh thả ông ta liền.”

“Không! Em một phút cũng không chờ được! Nghĩ đến cậu đang ở trong nhà giam tối tăm là em muốn điên rồi! Anh, giờ em dẫn ông ấy đi đây!” Kỉ Tử Hạo nói xong đi vào phòng.

“Tử Hạo, em bình tĩnh!” Borgia lo lắng kéo cậu ta lại, “Không phải anh không thông cảm cho em, anh thật có nỗi khổ không nói được, em chờ anh được không?”

“Không! Em không nghe!”

“Tử Hạo...”

Ngay lúc hai người cãi vã, phía sau đột nhiên vang lên tiếng cười lạnh...

Một người dáng cao ráo mặc đồ đen, trên mặt che kín, cầm súng hướng về phía họ.

“Không muốn chết thì lập tức dẫn tôi tới chỗ giáo sư Hạ và Tiêu đường chủ.” Anh ta cố ý dùng giọng mũi, lạnh lùng nói.

“Người là ai?” Borgia hơi nheo mắt, “Hạ Vũ Thụy phải người tới?”

Người mặc đồ đen không nói gì chỉ hừ lạnh.

“Đáng ghét, Hạ Vũ Thụy đề tiện, dám phái người theo dõi ta!”

“Nói nhiều, giờ tôi đếm đến ba, nếu hai người không muốn đầu nỏ hoa, lập tức dẫn tôi tới chỗ bọn họ, nếu không đừng trách đạn không có mắt.” Lách cách hai tiếng, anh ta giống như cảnh cáo mà lên đạn.

“Anh, còn do dự gì? Mau dẫn đường đi?” Kỉ Tử Hạo cũng muốn tìm Hạ Mặc Lâm, nhịn không được mà thúc giục. “Chẳng lẽ anh không muốn thả ông ấy? Đáng ghét!”

“Hừ, thì đi.” Borgia cắn răng, mở cửa phòng.

Phòng mở ra, một người đàn ông sắc mặt xanh mét nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, thoi thóp thở, bên cạnh là một người trung niên đeo kính đang giúp anh ta uống thuốc.

“Giáo sư Hạ!” Kỉ Tử Hạo vui mừng hết biết khi thấy người kia, “Chú có khoẻ không?”

“A, là cậu Kỉ, sao lại tới đây?” Hạ Mặc Lâm kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Cháu tới đón chú. Con chú đang rất lo lắng đó.”

“Thật không phải, mong cháu nói cho Thụy Thụy một tiếng, nói chú ở chỗ này rất tốt, chờ chú giải độc xong cho người này sẽ về ngay.”

“Tiêu Viễn trúng độc?” Kỉ Tử Hạo lắp bắp kinh hãi.

“Đúng thế, nhưng đừng lo lắng quá, chú biết cách giải, cho anh ta uống để điều hoà chất độc thì sẽ nhanh khỏi thôi.”

Hạ Mặc Lâm cười nhẹ, liếc mắt bỗng thấy phát hiện một bóng dáng quen thuộc.

Kì lạ, người này sao giống Thụy Thụy nhà mình thế?

Một người mặc đồ đen tuy che kín mặt nhưng cơ thể hoàn mỹ với những tỉ lệ đường cong cực kì giống cục cưng nhà anh ta.

Người đó thấy anh ta xem xét mình, không tự nhiên mà cụp mắt xuống.

Không đúng, không thể nào, Hạ Mặc Lâm nghĩ thầm, Thụy Thụy của anh ta sao lại ăn mặc như sát thủ thể kia, trong tay còn cầm hai cây súng...

“Súng?” Hạ Mặc Lâm giờ mới phát hiện trên tay người kia là súng, sợ tới mức lùi lùi hai bước.

Người áo đen thấy anh ta bị dọa, vội hạ súng, “Đừng sợ, tôi đến cứu ông.” Giọng nói không còn cố ý làm méo vang lên đầy yêu thương.

“Rồi rồi, giáo sư, đó là người con trai chú mời đến cứu chú đó. Chúng ta đi nhanh thôi.” Kỉ Tử Hạo ước gì sớm dẫn được anh ta về đổi lấy cậu mình.

“Nhưng người bệnh mới uống thuốc, chú còn muốn đợi thêm lát.”

“Về rồi xem, chúng ta mang Tiêu Viễn về cùng.” Người áo đen nói rất dè dặt.

“A, vậy sao, cũng được.” Hạ Mặc Lâm gật gật đầu, tiến lên hai bước.

Ngay lúc anh ta đi ngang Borgia, Borgia đột nhiên nhanh như chớp túm lấy, rút trong ngực một con dao nhỏ kề cổ họng Hạ Mặc Lâm, “Không được đi, lùi hết cả về sau!”

“Dượng...” Người áo đen sợ hãi kêu thất thanh, cực nhanh giương súng nhắm vào Borgia, “Người mau thả dượng ta ra!”

Lời này vừa nói ra, tất cả đều ngây dại.

“Thụ Thụ...? Là Thụ Thụ sao?” Hạ Mặc Lâm quả thật như bị sét đánh ngang tai, kinh ngạc nghẹn họng nhìn trân trối.

Ồ... Thảm rồi... “Dượng à, là con.”

Hạ Vũ Thụ thấy tình thế quá cấp bách đành tháo khăn bịt mặt xuống.

Hạ Mặc Lâm nhìn “sát thủ” cầm súng kia thật là đứa nhỏ của mình, đã bị dọa đến không thốt nên lời.

“Được lắm, Hạ đại đường chủ, là người vốn rất có máu mặt trên giang hồ, sao lại đến nỗi không dám lộ mặt gặp người vậy?” Borgia châm chọc nói.

Hạ Vũ Thụ mắt toé lửa nhìn lại, “Mau thả dượng ta ra, bằng không ta cho người chết một cách khó coi đó!”

“Muốn ta thả cũng được, nhưng các người không được mang Tiêu Viễn đi!”

“To gan, dám bắt đường chủ của Vân Dật hội, còn dám trước mặt ta mà phát ngôn xằng bậy, Borgia, người nghĩ rằng ta và Vân Dật hội một thân một mình đến đây sao? Nhà của người sớm đã bị huynh đệ ta bao vây rồi! Nếu sớm đầu hàng, Hạ Vũ Thụ ta cam đoan không làm khó dễ người.”

“Anh à, làm ơn đừng kích động, mau buông dao đi. Vân Dật hội là hắc bang đệ nhất Châu Á, hỏa lực rất mạnh, anh không có cách chống lại đâu.” Kỉ Tử Hạo thật sự lo lắng rằng sự tình không khống chế được. Hạ Vũ Thụ này bụng dạ nham hiểm, vì cha dượng yêu dấu, khó dám đảm bảo hẳn sẽ không đại khai sát giới.

“Muốn ta tha cho cha người cũng được, nhưng còn dẫn Tiêu Viễn đi thì trừ phi ta chết.”

Thấy Borgia không màng đến sinh mệnh mình, cố ý giữ lại Tiêu Viễn, Hạ Vũ Thụ thông minh lập tức nghi ngờ. Kì lạ, Borgia sao lại cố chấp vì Tiêu Viễn như vậy? Chẳng lẽ...

Hạ Vũ Thụ đột nhiên nghĩ tới một lí do kì dị, không khỏi cười thầm. Hii, để ta thử coi sao.

“Được, Tiêu Viễn có thể để lại. Nhưng mà...”

Borgia nghe thấy không giấu được nét vui mừng. “Nhưng cái gì?”

“Nhưng chỉ có thể lưu lại thì thể anh ta thôi.”

“Người nói gì?” Borgia giận dữ.

Hạ Vũ Thụ chìa súng về phía người đang nằm trên giường. “Huynh đệ Vân Dật hội chúng ta, có thể chết chứ không chịu nhục, sẵn sàng chết chứ không nhục nhã phục tùng, cho nên anh Cả có lệnh, nếu không cứu được Tiêu Viễn, sẽ giết!”

“Không!” Borgia kinh hoàng buông Hạ Mặc Lâm, nhanh chóng lùi lại giường, hai tay giang rộng bảo vệ Tiêu Viễn.

Ha ha, quả nhiên! Tiêu Viễn, tiểu tử nhà người tiến bộ quá ha.

Hạ Vũ Thụ ngưng cười thầm, một tay kéo cha dượng lại bên mình, “Được rồi, xem ra người rất si mê anh ta, ta không làm khó người nữa. Tiêu Viễn giao cho người, hẹn gặp lại.”

Sự tình đột nhiên chuyển biến, Borgia nhìn Hạ Vũ Thụy mang cha dưỡng nghênh ngang bỏ đi, không khỏi há hốc miệng.

Từ từ, hắn nói gì? Rất... Si mê?

“Aaaa... Hạ Vũ Thụy, ta giết người!”

11. Chương 11

Hạ Vũ Thụy lái xe như bay về.

Trên đường đi, cha dưỡng không có nói một câu nào với cậu. Chưa từng bị đối xử lạnh lùng như vậy, Hạ Vũ Thụy trong lòng sợ hãi cực kì. Mấy lần thử mở miệng, lại bị biểu hiện lạnh lùng cực điểm làm cho sợ đến không nói nổi.

Làm sao bây giờ? Xem ra dưỡng giận thật rồi. Ai... Đừng sợ, cứ lên giường rồi thì làm nũng dưỡng một chút, dưỡng nhất định sẽ tha thứ mà.

Hạ Vũ Thụy trong lòng tính toán.

Hai người trên đường không nói gì, về đến nhà, những tưởng người kia muốn lên tầng trên, ngược lại anh ta lại chui vào phòng khách.

Hạ Vũ Thụy kinh hãi, lao lên giữ chặt tay anh ta. “Dưỡng, dưỡng muốn đi đâu?”

“Tôi không ngủ với người lạ. Buông ra!” Hạ Mặc Lâm không thêm liếc, hất mạnh tay cậu ta.

Hạ Vũ Thụy ngây người. “Dưỡng đang nói gì vậy...? Con không phải người lạ, con là Thụy Thụy, là cục cưng của dưỡng mà! Con không phải người lạ!”

“Là cậu!” Hạ Mặc Lâm kích động quay đầu, hai mắt đỏ ngầu sau cặp kính, oán hận nhìn cậu ta, “Tôi không biết cậu! Tôi không biết ai là Hạ đường chủ!”

Anh ta đã bị lừa một cách thảm hại. Anh ta vốn nghĩ mình hiểu hết đứa nhỏ này, hoàn toàn có được nó, nhưng hoá ra... Vẫn còn một mặt anh ta không biết tới.

Hạ Mặc Lâm, ngay cả đứa nhỏ của mình người còn không biết nó làm gì bên ngoài, thì người đúng là một người cha vứt đi!

...Cũng là đã yêu sai người rồi.

Hạ Mặc Lâm đột nhiên chán nản. “Có phải đã thấy ở bên ông già này không còn thú vị, nên muốn ra ngoài tìm sự kích thích? Cậu sao lại phải khổ sở lấy cuộc đời mình ra đùa giỡn, nếu cậu chán có thể nói cho tôi biết, tôi lập tức ra đi.”

Anh ta nói xong liền bước ra cửa.

“Không... Đừng đi! Dưỡng!” Hạ Vũ Thụy quá sợ hãi, lao nhanh đến trước mặt anh ta mà quỳ sụp xuống!

“Cậu làm gì? Đứng lên!” Hạ Mặc Lâm kêu to.

“Không!” Hạ Vũ Thụy ôm lấy chân người kia khóc lớn. “Ô... Dưỡng đừng giận, là con sai rồi, con không nên gạt dưỡng, chỉ vì con sợ dưỡng lo... Thực xin lỗi, thực xin lỗi, dưỡng tha thứ cho con... Xin dưỡng đừng đi...”

Nếu người kia bỏ đi thì Hạ Vũ Thụy chết mất, nên liều lĩnh xin tha thứ. Cậu có thể mất tất cả, nhưng không thể mất người cha dưỡng cậu rất yêu này! “Ô... Dưỡng à... Tha thứ cho con... Đừng bỏ con... Van dưỡng...”

Hành động của đứa nhỏ làm Hạ Mặc Lâm tan nát lòng. “Thụy Thụy, dưỡng không muốn con làm vậy, đứng lên đi!”

Đứa nhỏ này cả đời kiêu ngạo, là tất cả cuộc sống của anh ta, sao giờ lại có thể làm hành động hèn mọn này? Cho dù là vì chính anh ta, anh ta cũng không muốn!

Nhìn nỗi đau trên mặt người kia, Hạ Vũ Thụy cuối cùng cũng thấy có tia hy vọng, nhin không được mà khóc to hơn, “Ô... Con không dậy, trừ phi dưỡng không đi.”

Hạ Mặc Lâm bắt đắc dĩ thở dài, “Được, dưỡng không đi, dưỡng không đi nữa, Thụy Thụy mau đứng lên.”

Anh ta đau lòng kéo cục cưng dậy.

“Ô... Dưỡng à!” Hạ Vũ Thụy dựa sát vào ngực, ôm chặt lấy người cậu yêu nhất, “Dưỡng sẽ không bỏ con chứ?”

“Dưỡng nói bỏ con lúc nào.” Hạ Mặc Lâm cười khở, cho dù là nổi nóng, thì cũng không hề muốn rời xa đứa nhỏ này. Anh ta chỉ là muốn có thời gian để bình tĩnh.

“Thật? Dưỡng vừa nãy hù chết con đó.” Hạ Vũ Thụy hết sợ, dùng sức ôm anh ta, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú, “Dưỡng không giận con chứ?”

“Hừ, ai nói dưỡng không giận con?” Hạ Mặc Lâm đột nhiên túm chặt eo cậu ta, “Dưỡng phải trừng phạt đứa nhỏ thích nói dối này!”

Bốp... Bốp...

Tiếng bàn tay vỗ bôm bốp vang khắp phòng ngủ, một vị đại đường chủ đối với người ngoài luôn kiêu ngạo, ai gặp cũng hãi, nay lại như đứa bé khóc đến đỏ bừng mặt.

“Ô... Đừng đánh nữa mà... Aa... Đau quá... Dưỡng cứu con...” Hạ Vũ Thụy úp sấp trên đùi người kia, quần bị lột xuống, lộ ra cái mông nhẵn nhụi.

Cái mông đáng thương bình thường luôn được yêu thương, trắng nõn trắng nà, nay lại bị đánh cho hồng như mông khỉ.

“Về sau còn dám nói dối dưỡng nữa không?” Để ngăn chặn hậu họa, Hạ Mặc Lâm buộc mình phải quyết tâm, không lưu tình mà tiếp tục tung chưởng.

“Aa.. Không dám... Thụy Thụy không dám nói dối dưỡng nữa... ô... Dưỡng tha con!”

Ô... Bị dưỡng đánh như đánh con nít, thật là mất mặt muốn chết mà! Hạ Vũ Thụy khóc lóc ỉ ôi.

Cái mông đỏ rực, nóng hầm hập, giống như là lò bánh bao thơm ngon, Hạ Mặc Lâm liếm liếm môi dưới, nhin không được mà cúi đầu liếm láp.

“Aa... ư... Dưỡng à...” Bị đầu lưỡi cha dưỡng âu yếm, Hạ Vũ Thụy nhin không được mà cong cái mông đang đau, yêu thương van vãn với người kia.

Anh ta dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nóng bỏng, rồi lén vào giữa hai mông, vươn ngón cái chạm rầy mơn man huyết nhỏ...

Nhụy hoa kiều diễm đỏ như lửa trong mắt anh ta giống như cây anh túc... Biết rõ có độc, biết rõ sẽ nghiện mà vẫn không kiềm chế được mà sa vào...

“Ô... ư... Ngứa quá... Ngứa quá đi... Dưỡng à...” Hoa huyết đã sớm có thói quen đói khát nuốt vào món ngon kia, co rút rồi nhu động, Hạ Vũ Thụy rên rỉ khóc lóc đầy dục vọng.

“Đứa nhỏ *** đang này, muốn dưỡng làm gì đây?” Người kia xấu xa dùng móng tay cào nhẹ từng cánh hoa đang nở rộ.

“Ô... Cắm vào... Thụy Thụy muốn dưỡng cắm vào...” Hạ Vũ Thụy quay đầu, dùng đôi mắt ướt lệ mà khẩn cầu người kia xâm nhập.

Hừ, dưỡng hôm nay không có ý tha Thụy Thụy đâu.

Hạ Mặc Lâm cười tà, đưa tay xuống dưới, cầm lấy phân thân hồng hồng, trơn nhẵn mà cọt xát.

“Ôi chào ôi...” Phía trước phía sau đều bị tấn công khiến Hạ Vũ Thụy ngửa đầu rên rỉ, thoải mái cong người. “Dưỡng à... Dưỡng... Dưỡng sờ Thụy Thụy thật thích... Thích lắm...”

“Phía trước thích hơn hay là phía sau thích hơn?”

“A... Phía trước...” Hạ Vũ Thụy không ngừng vắn vẹo eo, dùng phân thân cọ cọ bàn tay ẩm áp của người kia, lại càng thêm sung sướng.

“Phía sau thì sao?” Anh ta đâm ngón cái vào huyết, chưa được một giây lại rút ra.

Cứ lặp đi lặp lại như thế mấy lần, Hạ Vũ Thụy ngứa ngáy đến chịu không nổi mà khóc. “Ô... Ngứa muốn chết... Dượng à... Cứu... Cứu con...”

Hạ Mặc Lâm cười ha ha, vẫn cố tình sờ mó, tiếp tục tra tấn thân thể kia, “Dượng cứu con thế nào đây? Có phải là dùng gậy siêu to này cắm vào, làm thỏa mãn cái mộng *** đang của con không?”

Miêu tả của anh ta hạ lưu đến cực điểm nhưng lại gợi khát vọng sâu trong lòng Hạ Vũ Thụy, cậu vội vàng úp sấp trên đất, không thấy thẹn mà dùng tay tách hai cánh mộng, “Đúng, dượng à, mau đưa gậy siêu to cắm vào đi, Thụy Thụy muốn!”

Hạ Mặc Lâm nhìn thấy đóa hoa háo sắc kia nở rộ trước mắt, dục vọng trong cơ thể đã sôi đến cực điểm, nhin không được mà nhào lên, đem đã trưởng muốn nổ tung, dùng sức đâm vào.

“Yaaaa...” Hạ Vũ Thụy bị chọc một cái đã muốn xuất tinh, khoái cảm mãnh liệt quá mức làm trước mắt cậu mờ mịt đi.

Người kia ôm đầu cậu, gào to, giống cười ngứa mà nhún điên cuồng, “Đáng chết... Đứa nhỏ *** đang này làm sướng chết đi được! Aaa... Dượng giết nó...”

Cơ thể quằn quại, đầu đỉnh to lớn cứng ngắc nóng bỏng quét ruột một vòng, Hạ Vũ Thụy thét lên một tiếng chói tai thê thiết...

“Aaa... Con muốn chết... Thụy Thụy muốn dượng làm cho chết này...” Trong cơ thể một đợt co giật, Hạ Vũ Thụy khóc ôm chặt lấy anh ta.

Huyết nhỏ *** đang nhu động liên tục bao chặt lấy phân thân mình, Hạ Mặc Lâm ngứa cổ thở dốc, cố gắng nén cảm giác muốn xuất...

“Aaa... bự của dượng ở trong mộng Thụy Thụy lại càng bự hơn! Dượng muốn xuất có phải không? Đừng nhin, bắn đi, bắn Thụy Thụy đi, con muốn dượng làm thế...” Hạ Vũ Thụy không ngừng vắn vẹo mộng, muốn ép ra chất lỏng cậu yêu nhất.

Hạ Mặc Lâm rất muốn vui sướng mà bắn mạnh trong mộng cực cương, nhưng vì đang “trừng phạt”, không muốn cho cậu ta có cảm giác “hưởng thụ”, đành oán hận mà cúi người cắn cắn tai cậu ta...

“Không cần. Dượng không muốn bắn trong cái mộng hư của con.”

“Ô... Dượng xấu...” Hạ Vũ Thụy khoé mắt rưng rưng, bĩu môi, “Thế bắn trong miệng con nhé? Thụy Thụy sẽ một giọt không thừa mà ăn hết... Dượng nhé...”

Nhìn cực cương cứng đồ liếm môi, Hạ Mặc Lâm thiếu chút nữa nhin không được mà làm như cậu ta muốn, bèn hít sâu, vỗ nhẹ hai má cậu ta, “Cũng không.”

“Ô... Thế dượng muốn thế nào?” Hạ Vũ Thụy thất vọng muốn khóc, “A, con biết rồi, dượng có phải muốn làm theo AV, bắn ở trên mặt Thụy Thụy?” Hạ Vũ Thụy hưng phấn ngẩng đầu nhìn người kia.

Hạ Mặc Lâm chỉ tưởng tượng thôi mà cũng muốn bắn tinh. Lại vội vàng hít sâu, nghiêng răng nói hai chữ, “Không phải!”

“Này không phải, kia cũng không phải, ô... Dượng chẳng lẽ không muốn bắn?”

Hạ Mặc Lâm mỉm cười, lúc này mới nói ra ý định xấu xa của mình, “Để phạt tội con lừa dượng, dượng hôm nay một giọt cũng không cho Thụy Thụy, dượng tình nguyện bắn vào bồn cầu, cho chúng hưởng hết, không lưu lại dấu vết!”

“Oa... Không muốn! Không muốn!” Từ nhỏ đã quen việc cha dượng bắn trong người mình, sớm đã coi dịch thể của anh ta như phẩm vật quý giá nên Hạ Vũ Thụy khóc lóc đầm lên ngực người kia. “Đó là của con, là của Thụy Thụy! Dượng không thể làm vậy!”

“Thế về sau còn dám lừa dượng nữa không?”

“Ô... Không dám... Dượng à...” Hạ Vũ Thụy ôm cổ lấy lòng, liếm môi anh ta, “Van dượng bắn Thụy Thụy đi mà... Mông, miệng, ngực, trên mặt... Dượng muốn bắn chỗ nào cũng được... Toàn thân Thụy Thụy từ trên xuống dưới là của dượng hết...”

Nghe những lời *** đả kích độ của cục cưng, Hạ Mặc Lâm ầm một tiếng đã hoàn toàn mất lí trí, rống lên như dã thú, nắm lấy cái mông *** dật mà cuồng loạn đưa đẩy.

“Aaa... Con là tiểu yêu *** đả kích... Dượng bắn chết con...”

“Aaa... Bắn đi... Bắn cho con... Thụy Thụy muốn... Dượng à...” Hạ Vũ Thụy nhin mãi rồi cũng hét lên mà bắn ra.

Hạ Mặc Lâm gào to, hung hăng nhấn mạnh hai cái ở cái mông đầy chặt, rút ra rồi ngồi xổm, bắn hết dịch thể lên mặt cậu trai.

Hạ Vũ Thụy hai mắt mờ mờ, cảm thấy thoả mãn mà lấy tay quét dịch thể trên mặt cho vào miệng ăn sạch.

Hạ Mặc Lâm tỉnh táo lại, thấy đứa nhỏ đang ăn ngon lành, không khỏi bốc hỏa.

Không được, thế này là giáo dục thất bại rồi, đứa nhỏ này sẽ không tiếp thu được sự giáo huấn.

“Hừ, Thụy Thụy, việc trừng phạt của dượng còn chưa xong đâu.”

“A? Cái gì? Ô... Đừng... Dượng đừng bóp kê kê của con... Cứu...”

Liên tục hai ngày hai đêm Hạ Vũ Thụy bị bực của cha dượng “trừng phạt” đến không xuống được giường. Ngay cả đi WC cũng là nhờ người kia dìu đi, bằng không thì hai chân cậu không còn sức mà đứng nữa.

Hai chân gập lại, được người kia nâng lên như trẻ con trước bồn cầu, Hạ Vũ Thụy thấy then muốn khóc, “Ô... Đừng, con không cần, dượng thả con ra.”

“Đừng mơ.” Hạ Mặc Lâm từ sau lưng cắn cắn cái tai đáng yêu, “Mau giải quyết đi, cưng à.”

“Ừ... Không...” Hạ Vũ Thụy vẫn tiếp tục kháng cự.

“Thật không muốn?” Hạ Mặc Lâm xấu xa đưa đầu lưỡi vào sâu trong tai, giống như mập hợp mà đẩy đưa.

“Ô...aaaa... Không...” Anh ta khiêu khích như vậy làm Hạ Vũ Thụy mẫn cảm mà không kiềm được...

Chất lỏng vàng tươi, toả hương sực nức phun ra...

“Ô... Mất mặt quá... Dượng là đồ bại hoại...”

Nhìn đứa nhỏ bình thường kiêu ngạo, oai phong nay lại có hành vi đáng then thể này, Hạ Mặc Lâm cũng hưng phấn, “Được, còn dám mắng dượng.”

Anh ta đưa phân thân cương cứng để ở giữa mông, “Nói thật cho dượng, con gia nhập bang hội khi nào?”

“Mười... Mười bảy...”

“Cái gì? Sớm vậy ư?”

“Ô... Dượng đừng giận...”

Hạ Mặc Lâm nén lửa giận, hít sâu, “Được, dượng lại hỏi, con rút cuộc vì cái gì lại gia nhập Vân Dật hội?”

“Khi đó con... Con cần tiền”

“Còn nói dối!”

Đứa nhỏ này không những thừa kế gia tài bạc triệu, mà chính anh ta cũng cho nó tiền tiêu vặt không ít, như thế nào lại cần tiền?

Cảm thấy mình bị lừa, anh ta phần nộ động người một cái, phân thân phạt một tiếng cảm mạnh vào huyết nhỏ vốn đã bị làm cho giãn rộng.

“Aaa...” Hạ Vũ Thụy cong người, hét lên thất thanh, nước tiểu còn sót lại bị kích động lại phun nốt.

“Nói thật cho dương!” Hạ Mặc Lâm nâng cao hông cậu ta khỏi, như muốn rời ra, rồi lại nhấn mạnh xuống! Sức nặng cơ thể cũng đủ khiến hung khí kia ngập lút, ruột mỏng manh cũng đã bị đâm tận tình.

“Yaaa...” Dương vật giữa hai chân giống như nổ tung mà không ngừng tuôn trào, Hạ Vũ Thụy lắc đầu điên cuồng khóc lóc, không còn biết là thứ mình bắn ra là dịch thể hay nước tiểu nữa. “Ồ aaa...Tha con đi... Dương à...”

Hạ Mặc Lâm từ trước đến nay vốn ôn hoà thì giờ giận đến phát cuồng, không chút thương tiếc mà hung hăng nhấn mạnh, “Nếu không khai thật, dương làm con chết đó! Nói mau!”

“Ồ... Con rõ ràng là nói thật mà...”

Hạ Vũ Thụy khóc lóc kể rõ mọi chuyện...

=====

Một tuần sau là sinh nhật cha dương.

Đây là sinh nhật đầu tiên hai người bên nhau.

Hạ Vũ Thụy hạ quyết tâm phải làm cho cha dương thật vui vẻ.

“Mua thứ gì cho dương đây?” Trên khu phố đông, một cậu trai vừa đi dạo vừa nhìn xung quanh, nhưng không có gì đập vào mắt. “Thật mệt đầu, không có thứ nào hợp ý mình cả.”

Cà vạt, áo sơ mi, đồng hồ mà mấy thứ giống vậy chẳng có gì thú vị. Rốt cuộc tặng gì đây?

“Vũ Thụy!”

Đột nhiên một nam sinh ngồi quán bên đường, tóc húi cua, gọi cậu, dùng tay vẫy lia lịa.

“Cậu là ai?” Hạ Vũ Thụy nhíu mày, nhìn cậu ta.

“Tôi là Tiểu Hắc, cậu không nhớ sao? Học cùng cậu hồi xưa đó.”

“...” Hạ Vũ Thụy vẫn im lặng nhìn.

Thấy cậu ta không có dấu hiệu nhớ mình, Tiểu Hắc gãi gãi đầu, bắt lực thở dài. “Quên đi, tôi cũng không nghĩ cậu nhớ tôi. Cậu từ nhỏ ở lớp luôn đơn độc một mình, cơ bản không có ai trong mắt, tôi còn ngồi ngay trước mặt cậu mà còn không nhớ, thật buồn mà.”

Hạ Vũ Thụy từ khi gặp được cha dương yêu dấu thì quả thật đã trở thành thằng nhóc quái gở lạ lùng. Cơ mà hiện tại người kia cũng muốn cậu phải thay đổi thói quen đó.

Vì muốn hiểu anh ta, nên đã đem toàn bộ thế giới đẩy ra đằng sau, tự làm mình khác biệt, Hạ Vũ Thụy khó khăn lắm mới mở miệng. “Tiểu Hắc à? Cậu làm gì ở đây?”

Thấy con người nổi tiếng xinh đẹp ở trường chủ động hỏi han mình, Tiểu Hắc lập tức toét miệng cười, “Tôi bày một sạp hàng đó. Trong nhà cho ít tiền tiêu vặt quá, muốn sống phải dựa vào mình thôi. Nói trộm, chứ cô bạn tôi thích sắp đến sinh nhật rồi, tôi phải lo cho kịp ngày còn mua quà cho cô ấy, còn ngổ lờ nữa. Tôi tiết kiệm mấy tháng rồi, hiện còn thiếu chút tiền thôi. Lợi hại không?”

Hạ Vũ Thụy nghe vậy đột nhiên hiểu ra chuyện gì đó.

Đúng vậy, chỉ có dùng tiền mình kiếm được mua quà mới có ý nghĩa nhất thôi!

“Tiểu Hắc, tôi cũng muốn để dành tiền, cậu dạy tôi bán hàng như thế nào đi.”

“Cái gì? Cậu thiếu tiền á?” Tiểu Hắc nhớ rõ Hạ Vũ Thụy là công tử nhà giàu mà.

“Tôi có lý do của mình, cậu rốt cuộc có giúp không?”

“A, giúp, đương nhiên giúp.” Bạn Hạ thật đáng thương, có vẻ như cảnh nhà sa sút thì phải. Không sao, Tiểu Hắc mình nhất định giúp cậu!

Kế hoạch nhờ sự giúp đỡ của bạn học Tiểu Hắc đã thuận lợi mà tiến hành.

Vì sợ cha dưỡng phát hiện mình bán hàng ven đường, Hạ Vũ Thụy cứ tối cuối tuần là lại nói dối đi sinh nhật bạn học.

“Tiểu Hắc, sao lại đưa tôi tới đây?” Cậu ta phát hiện chỗ bọn họ tới là trước cửa quán rượu Bright Rainbow.

“Nơi này là quán rượu, có nhiều cô, chúng ta bán đồ trang sức họ nhất định sẽ thích lắm.” Tiểu Hắc không hổ là tay buôn bán lão luyện, biết chỗ nào có thể kiếm lợi.

“Thì ra thế, khó trách cậu mang theo bao nhiêu là trang sức màu mè đến cực điểm, tôi còn đang nghĩ óc thẩm mỹ của cậu hẳn là có vấn đề đó.”

“Ha ha, có phải tôi dùng đâu, sợ gì. Nào, giúp tôi dựng cái này lên.”

“Được.”

Hai người phân công hợp tác, rất nhanh dựng xong quầy hàng.

Bởi vì Hạ Vũ Thụy dung mạo rất xinh đẹp nên trước quầy đã túm tụm một đồng các cô ông ẹo của quán rượu.

“Hi, cậu em, mới tới à, trước kia chưa từng thấy qua cậu.”

“Cậu em đáng yêu quá, tên gì thế?”

“Cho tới giờ chưa thấy qua cậu em nào đẹp thế này, em trai năm nay bao nhiêu tuổi?”

Một đám con gái ăn mặc sành điệu không thèm xem hàng mà toàn vây quanh Hạ Vũ Thụy lú lú ríu ríu hỏi liên tục.

Hạ Vũ Thụy vốn kì thị phụ nữ, ngay lúc sắp bốc hỏa thì trước quầy bỗng vang lên một loạt âm thanh hỗn độn.

“Tiểu Diễm, Tiểu Tuyết, Tiểu Lâm, các cô không ở trong quán ra đây làm gì?”

Mấy cô nghe thấy giọng quen, vội quay lại, cười cười bỏ nhào tới chỗ một người!

“Anh Long đáng ghét, như thế nào lâu như vậy không đến, người ta nhớ anh muốn chết!”

“Đúng là, Tiểu Tuyết nhớ anh Long sao?”

“Em cũng vậy, em cũng vậy, anh Long lâu thế không gặp bọn em, ai cũng thành khuê phòng oán phụ hết rồi.”

“Há, cái gì mà khuê phòng oán phụ, có mà khuê phòng *** phụ ấy.” Người được gọi là anh Long bộ dạng cao lớn trắng kiện cười *** đàng, bắt đầu cẩu véo mông các cô.

“Ha ha...” Các cô nhất loạt cười to.

“Được rồi, đừng làm ồn nữa. Đợi anh Cả tới thị sát quán, các em phải biểu hiện cho tốt đó.”

“Aaa... Ông chủ tới? Thật vui quá!” mấy cô như sắp được gặp mình tinh thần tượng mà hét ầm lên. “Anh Long, anh đừng gạt bọn em nha.”

“Gi, mấy em cho Giang Kiều Long này là loại người gì? Đó, không phải anh Cả đến rồi sao.” Giang Kiều Long chỉ vào chiếc Limousine cùng một đồng người đang bu xung quanh.

“Oa, thật là ông chủ rồi, đẹp trai quá!”

Bọn họ ngẩng ngửa người đàn ông mới tới, cao to rắn rỏi, ngũ quan cương nghị, có khí chất khiến người ta không thể không thần phục.

Ừm, so với anh Long, người đó còn trội hơn. Hạ Vũ Thụy liên tục dùng mắt quan sát.

“Ông chủ ạ.” Mấy cô nhìn thấy thần tượng đến, vội bỏ ngay bộ dạng nhí nhố, trở nên hết sức đoan trang.

Hừ, đàn bà chính là thứ hai mặt mà. Hạ Vũ Thụy ở bên cười nhạt.

Người kia trên mặt vẫn lạnh lùng, một chút tươi cười cũng không có. “Giờ không phải lúc làm việc sao? Các cô sao lại ở đây?”

“Dạ. ông chủ, bọn em về ngay.” Lời anh ta nói làm các cô sắc mặt trắng nhợt, vội vàng trốn mất dạng.

Nhìn người kia đối với các cô không hề tránh né, Hạ Vũ Thụy cảm thấy rất có cảm tình.

Nhưng có người lại bật lại. “Anh Cả, tuy rằng tôi rất thích bộ dạng lãnh đạm của anh, nhưng đối với các cô gái trẻ thì nên nói chuyện dịu dàng một chút.”

Người kia lạnh lùng nhìn, “Kiêu Long, cậu lớn rồi, đừng cứ luôn dính dáng tới phụ nữ như vậy, mau tìm một cô gái tốt đi.”

“Tôi không ngu đâu, không bị ràng buộc mới là tự do. Sao lại phải tìm người quản mình chứ?”

“Thôi đi, tôi thấy cậu cũng không thích hợp với chuyện kết hôn.” Người kia thản nhiên cười cười.

“Hii, vẫn là anh Cả hiểu tôi.”

“Chúng ta vào đi thôi.”

“Vâng, anh Cả.”

Nói thì lâu, làm thì nhanh, ngay khi hai người xoay người lại, trong nháy mắt Hạ Vũ Thụy nhạy cảm phát hiện một người đàn ông bịt khẩu trang, chìa súng về phía họ...

“Cẩn thận!” Hạ Vũ Thụy hét to cảnh báo, theo bản năng mà phi cả quầy hàng lẫn hòm gỗ vào kẻ kia.

“A...” Cơ thể hắn bị va đập làm cho lão đảo, súng cũng văng xuống đất, hắn cố vươn tay bắt lấy hòng muốn tiếp tục.

Nhưng đã quá muộn, vài giây tạm dừng cũng đủ để hai người đàn ông thân thủ nhanh nhẹn chớp lấy thời cơ, rút súng bắn lúng tay hắn.

“Aaa...” Kẻ kia đau đớn kêu lên.

“Kiêu Long, đem hắn đi điều tra cẩn thận.”

“Dạ, anh Cả.”

Sau một hồi hỗn loạn, Tiểu Hắc mới rút rìu thò mặt ra từ phía sau bức tường. “Ồ... Xong rồi, Hạ Vũ Thụy, mọi thứ của chúng ta bị cậu phá hết rồi.”

Đồng trang sức hôm nay đã bị quăng đi sạch, Tiểu Vũ đau khổ lộ rõ.

Nguy rồi, thế này, quà sinh nhật cho dượng không phải cũng dứt rồi ư? Hạ Vũ Thụy cũng mặt nhăn mày nhíu.

Người đàn ông đứng bên đã hoàn toàn chứng kiến được cơ trí cùng dũng khí của cậu trai, “Cậu bạn này, vô cùng cảm ơn cậu đã cứu, tôi sẽ bồi thường hết mọi tổn thất của cậu, cũng sẽ hậu tạ xứng đáng.”

“Không cần, cứu anh là tôi tự nguyện, anh không nợ tôi gì cả. Tiểu Hắc, thật xin lỗi, tôi sẽ bồi thường cho cậu. Cậu về trước đi.”

“Cậu muốn làm vậy ư?... Được rồi, tôi đi trước.”

Đợi cho Tiểu Hắc đi rồi, Hạ Vũ Thụy ngồi xổm xuống bắt đầu thu dọn đồng trang sức rải rác. Không ngờ người kia cũng ngồi xuống giúp tìm đám đã từng là vòng vèo, hoa tai. Hạ Vũ Thụy có chút ngạc nhiên. Ông anh Cả xã hội đen này thật đặc biệt.

Cậu bỗng nhiên có một ý tưởng táo bạo, ngẩng đầu nhìn thẳng anh ta, “Ông chủ, tôi cần kiếm tiền, tôi làm công cho anh nhé.”

Người kia nghe vậy ngẩn ra, sắc mặt không thay đổi nhìn cậu, rất lâu không trả lời.

Ngay lúc cậu trai nghĩ mình bị cự tuyệt rồi, anh ta lại chìa tay. “Trầm Quan Kiệu.”

Cậu mỉm cười, bắt tay anh ta. “Hạ Vũ Thụy.”

Hai người vốn không quen biết, tuổi tác cách xa lại nảy sinh cảm tình.

Từ ngày đó, Hạ Vũ Thụy gia nhập Vân Dật hội do Trầm Quan Kiệu lãnh đạo, tích cực học tập mọi vấn đề của bang, cũng nhờ cậu thông minh mưu lược, không đến hai năm đã vang danh giới giang hồ...

“Được, con nói thật điều cuối này coi, cây bút máy con tặng dưỡng lúc trước cũng là do con gia nhập xã hội đen mà ra ư?” Hạ Mặc Lâm giận đến mức nhấn mạnh một cái...

“Aaa...” Bị đâm đến chịu không nổi, Hạ Vũ Thụy khóc lóc cầu xin. “Ô... Dưỡng à, xin lỗi mà... Dưỡng tha Thụy Thụy đi...”

“Dưỡng không tha cho con.” Anh ta rút phân thân, ép cậu ta vào tường rồi từ phía trước mà tiến vào.

“Ô ư... Ừm...” Hạ Vũ Thụy miễn cưỡng mà giật một cái.

Hạ Mặc Lâm nắm đầu cậu, hung hăng hôn lên môi, “Trừ phi con chấp nhận rời bỏ Vân Dật hội, nơi mà giết người không chớp mắt đó, bằng không dưỡng vẫn nhốt con ở nhà, làm cho đến khi nào con chịu thì thôi!”

“Ô... Dưỡng à, Vân Dật hội sớm đã trong sạch rồi, hơn nữa chúng con không có giết người không chớp mắt đâu. Bọn con tuân thủ luật lệ của bạch đạo, là người tốt đó.”

Đáng tiếc người kia đang cơn nóng giận, căn bản nghe không có lọt, “Còn muốn gạt dưỡng!”

“Ái... Vì cái gì mà con nói thật dưỡng đều không tin... Aaa... Dưỡng à... Nhẹ một chút... Thụy Thụy bị dưỡng làm cho nát bét mất... Dưỡng à...”

Hạ đại đường chủ uy chấn giang hồ thật đáng thương, cứ như vậy bị cha dưỡng nhốt ở nhà, hung hăng “trừng phạt” hai ngày ba đêm.

12. Chương 12: Vĩ Thanh

Borgia vương tử bắt cóc Tiêu đường chủ, lại nhờ Hạ Vũ Thụy “tác thành” mà kết thúc trong hoà bình.

Hoắc Phi nghe nói đến chuyện đó sợ tới mức thiếu chút nữa ngã lăn từ trên ghế xuống. “Trời ạ! Sao có thể? Borgia từ trước đến nay chỉ ưa làm chủ thôi mà.”

Vì nguyên nhân này nên lúc trước bọn họ không có thành bạn bè.

Hoắc Phi cũng luôn coi mình là nhất, chỉ có anh rể yêu dấu cậu ta mới cam tâm tình nguyện ở bên dưới.

“Ha ha, chuyện này không phải cậu cũng có kinh nghiệm sao?” Hạ Vũ Thụy trêu chọc, “Còn không thì đến hỏi Giang Kiêu Long cũng được. Anh ta lúc trước cũng là lên giường với phụ nữ, ai ngờ biết cái thằng nhóc biến thái kia làm chi, rồi thì bị ăn sạch sẽ, tôi thấy giờ anh ta có lẽ ngay cả phụ nữ là gì cũng quên hết rồi ha?”

“Nói đến họ,” Ngồi bên cạnh, Trầm Quan Kiệu trừng mắt liếc Hạ Vũ Thụy, “Cái tên đáng thương kia bị tiểu nhân hãm hại mà vào nhà giam, dù giờ đã được tha, nhưng tâm tình e không được tốt cho lắm.”

“Hừ, anh biết cái gì chứ? Chiều này chính là dùng “mỹ nam kế”, một đá ném trúng hai chim đó.”

Hoắc Phi nghe vậy cười to, “Ha ha... Giang Kiêu Long siêu quê mùa kia mà mỹ nam cái nỗi gì hả?”

“Đốt, trong mắt người yêu anh ta thì là Tây Thi đó.”

“Rồi, cho dù Giang Kiêu Long là mỹ nam thật, thì sao lại là hòn đá ném trúng hai chim?”

“Hừ, thầy Hạ hôm nay giảng miễn phí cho cậu một khoá đó. Nghe này, thứ nhất, tôi với anh Cả bắt Giang Kiêu Long, tự nhiên có thể bức Kỷ Tử Hạo ra mặt. Cậu ta vì cứu ông cậu nhất định sẽ đi tìm Borgia, chúng ta đi theo xe cậu ta hiển nhiên tìm ra dưỡng tôi cùng Tiêu đường chủ.”

“Tôi biết, song tôi có điều tò mò, cái gì mà trúng hai chim?”

“Hii, con chim thứ hai chính là con chim ngổ Giang Kiêu Long, anh ta vì Kỉ Tử Hạo mà chui vào nhà giam, Kỉ Tử Hạo tự nhiên đối với anh ta sẽ cảm thấy áy náy, đối với Giang Kiêu Long luôn bị lép vế mà nói, đây không phải lợi thế cực tốt sao? Nếu dùng tốt thì nói không chừng có thể ăn gọn thẳng nhóc kia ấy chứ. Ha ha...”

“Ha ha, quả nhiên là một đá ném trúng hai chim, tuyệt vời.” Hoắc Phi vỗ tay cười to.

“Đừng cười, Vũ Thụy, tôi hỏi cậu, ngày đó cha cậu phát hiện sự thật, có giận lắm không?” Trầm Quan Kiệu quan tâm hỏi.

“Không... Không có, dưỡng tôi thương tôi như vậy, tôi làm nũng xịu là ổn à.”

Nhớ đến ngày đó bị cha dưỡng hung hăng “trừng phạt” đến không còn gì thảm hơn, Hạ Vũ Thụy hãi vô cùng, nhưng chết vì sĩ diện mà không hề để lộ ra chút dấu vết nào.

“Thật?” Hoắc Phi nhìn Hạ Vũ Thụy, “Như thế nào tôi lại nghe nói có người bị trói trên giường, hai ngày không lết xuống được hả?”

“Ai nói?”

“Cha cậu nói, hôm đó tôi gọi tới tìm cậu, cha cậu nói cậu bị trói trên giường không thể nghe điện thoại, bảo tôi hai ngày nữa gọi lại mà.”

“Cái... Cái gì?” Hạ Vũ Thụy lắp bắp.

Ô... Dưỡng đáng ghét, dưỡng cần gì phải thành thật thế?

“Ha ha... Xem ra cũng chỉ có cha cậu mới xử được tiểu quỷ cậu thôi.”

“Ai cần cậu lo!”

Ngay lúc Trầm Quan Kiệu bị hai người kia làm cho cười đau bụng, một thuộc hạ từ bên ngoài chạy vội vào...

“Không hay rồi, không hay rồi, anh Cả, Giang đường chủ để lại thư rồi bỏ đi rồi!”

“Cái gì?” Ba người đồng thanh hô to, vội vàng đọc thư của Giang Kiêu Long.

“Anh Cả, Hoắc thiếu gia, Hạ Vũ Thụy,

Giang Kiêu Long tôi thật ngu, bị người lừa thăm hại, cứ thế mà rước lấy bao chuyện phiền toái thế này, tôi không còn mặt mũi nào gặp mọi người, cũng không còn mặt mũi nhìn anh em nữa, từ hôm nay trở đi, tôi từ chức đường chủ “Phi Long đường”. Tôi đi rồi, xin mọi người quên kẻ ngu này đi. Bảo trọng.

Giang Kiêu Long bái biệt!”

“Trời ạ, tôi bị ông ngổ này làm tức chết thôi!” Hoắc Phi nhịn không được chửi ầm lên.

“Vũ Thụy, mau phái người tìm Kiêu Long về.” Trầm Quan Kiệu nóng nảy.

“Không cần.” Hạ Vũ Thụy không sốt ruột mà còn làm bộ thư thái.

“Hạ Vũ Thụy, cậu có tình cảm anh em không? Giang Kiêu Long đi rồi, cậu sao không lo chút nào vậy?” Hoắc Phi tức giận trừng mắt.

“Yên tâm, chúng ta không tìm, tự nhiên có người sẽ tìm. Đến lúc đó chúng ta chờ xem kịch vui đi. Ha ha...” Hạ Vũ Thụy cười vui vẻ.

Giang Kiêu Long cầm túi đồ nặng đứng ở nhà chờ ga tàu, đột nhiên có dự cảm xấu, giữa ngày nóng mà giật mình đánh thột...

Toàn bộ chuyện tình của Trầm Quan Kiệu cùng Hoắc Phi, xin mời xem thế giới huyền ảo của Hạ Mặc Lâm, Hạ Vũ Thụy là “Phong ái”

13. Chương 13: Phần Đặc Biệt

Hôm nay là ngày giỗ người vợ đã mất của Hạ Mặc Lâm.

Hàng năm cứ đến ngày này, anh ta đều rất phiền não.

“Thụy Thụy, mau rời giường, không còn sớm nữa, ăn sáng xong còn đi này.” Hạ Mặc Lâm ngồi bên giường, lay nhẹ cục cứng đang nằm ườn.

“Con không đi có được không?” Hạ Vũ Thụy mở to mắt trừng người kia.

“Thụy Thụy ngoan, nói thế nào đó cũng là mẹ con mà.” Hạ Mặc Lâm cũng không hy vọng đứa nhỏ này ngày sau sẽ bị bêu danh là bất hiếu đâu.

“Mẹ?” Hạ Vũ Thụy cười khẩy, “Trong từ điển của Hạ Vũ Thụy không có hai từ này!”

“Thụy Thụy...” Hạ Mặc Lâm thở dài, “Nghe dưỡng nói này, một năm chỉ có một lần, mặc kệ cô ấy khi còn sống có nhiều điều không phải, nhưng người đã chết thì mọi chuyện cho qua hết. Còn nữa, dưỡng chưa từng làm cho cô ấy được hạnh phúc, là dưỡng có lỗi với cô ấy.”

“Là bà ta bỏ dưỡng trước để theo gã kia ra nước ngoài du lịch, dưỡng sao có lỗi được?” Hạ Vũ Thụy ghét nhất nghe thấy cha dưỡng nói lời áy náy với người đàn bà kia.

“Cô ấy ra ngoài tìm đàn ông, cũng là do dưỡng.” Hạ Mặc Lâm cười khổ.

Từ sau khi kết hôn với người vợ đã mất, anh ta dường như tâm tư đều chỉ dành cho đứa con, còn người kia thì dù không đến mức không quan tâm, nhưng cũng rất hờ hững, sao nhãng, điều đó không thể phủ nhận.

Bởi vì hai người dường như không hề quan hệ.

Người ấy vì thế đã nghi ngờ anh ta có người khác, còn cãi vã rất nhiều.

Giờ nghĩ lại, có lẽ chính mình là kẻ xấu xa, đê tiện nhất.

Lúc trước đồng ý kết hôn, bởi muốn tiếp cận với cậu trai chỉ một lần gặp mà lại không thể quên ấy.

Hạ Mặc Lâm tự trách mình, gục đầu xuống rầu rĩ, “Mẹ con chết nơi đất khách, dưỡng phải nhận hết trách nhiệm.”

“Hừ, buồn cười! Bà ta rõ ràng là cần thuốc mà chơi 3P đến đau tim mà chết, dưỡng nhận trách nhiệm gì chứ?”

“Thụy Thụy...” Hạ Mặc Lâm ôm lấy cậu, hôn lên môi, “Là dưỡng xin con, con đi một lúc, cho tâm lý dưỡng khá lên một chút, nhé?”

Nhìn anh ta làm mặt khẩn cầu, Hạ Vũ Thụy căn bản không bướng bỉnh được. “Rồi rồi rồi, con đi! Hừ, dưỡng năm nào cũng dùng khổ nhục kế này, đáng ghét!”

Hạ Vũ Thụy hận không thể nhào lên cắn cho người kia một miếng, nhưng ngẫm lại thấy không nên, bởi vì cuối cùng không phải mình cũng đau lòng sao?

Nhưng Hạ Mặc Lâm dùng khổ nhục kế tất cũng không nhẹ dạ, anh ta ôm cục cứng vào lòng, hung hăng hôn hai cái, “Chỉ cần có thủ đoạn, nhất định không cũ được!”

Gió lạnh tê tái, mưa rơi rả rích.

Mưa trên núi dày đặc, làm cho lòng người cũng trầm xuống.

Đứng bên nhìn tấm bia có tấm hình người phụ nữ xinh đẹp, Hạ Vũ Thụy ngực không hiểu sao thấy đau.

Đáng ghét! Chính vì thế mà mình mới không muốn tới!

Cậu nghĩ tới người đàn bà vô trách nhiệm, *** đãng mà thấy đau lòng!

Bà ta chưa có một ngày làm người mẹ tốt, cũng chưa bao giờ cho cậu thấy được tình thương.

Nhưng vì cái gì... Vì cái gì cậu vẫn không có cách nào thờ ơ với bà ta?

Giận vì phút mềm lòng đó của mình, Hạ Vũ Thụy bất giác nắm chặt tay.

Nhìn thấy tất cả, người kia trong lòng tê tái.

Hạ Mặc Lâm dịu dàng nắm tay cậu ta, mở từng ngón tay đang nắm, đưa lên miệng hôn nhẹ. “Thụy Thụy, con biết không? Kì thực lòng dưỡng vẫn rất biết ơn mẹ con.”

“Biết ơn? Biết ơn bà ta mỗi ngày đều khiến dưỡng thành người bị mọc sừng sao?” Hạ Vũ Thụy châm chọc.

“Chuyện đó dưỡng không trách cô ấy, dù sao cũng là dưỡng phụ cô ấy trước. Dưỡng biết ơn vì, cô ấy đã sinh ra con!” Hạ Mặc Lâm dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cục cưng, “Thụy Thụy, nếu không có cô ấy, thì đã không có con! Dưỡng không thể tưởng tượng được việc không có Thụy Thụy trên thế giới này, đó quả là chuyện tuyệt vọng nhất của đời người... Vì công của cô ấy, con mới sinh ra trên đời, để cho hai chúng ta gặp nhau... Cũng à, vì thế, con không nên hận cô ấy.”

“Dưỡng...” Hạ Vũ Thụy nghe đến đó, trong lòng đau xót, “Con biết dưỡng đều vì con... Con sẽ cố..”

“Đây mới là cục cưng ngoan của dưỡng chứ.” Hạ Mặc Lâm hôn lên trán cậu ta.

“Ta đi thôi, dưỡng, mưa càng lúc càng to rồi.” Hạ Vũ Thụy ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám.

“Ừ.”

Hai người ngồi vào xe, mưa quả nhiên ồ ạt tới.

Hạ Mặc Lâm cẩn thận đi xuống núi, không ngờ xe mới tới giữa đường đột nhiên dừng lại.

“Kì lạ, sao thế nhỉ? Để con xem.” Hạ Vũ Thụy tháo dây an toàn, chuẩn bị mở cửa xe.

“Dừng, mưa lớn thế, thời tiết lại lạnh, Thụy Thụy cảm mắt, để dưỡng xem.” Hạ Mặc Lâm nói xong cũng không đợi cậu ta phản đối, tự xuống xe.

“Dưỡng, con giúp dưỡng.” Hạ Vũ Thụy đầu thế để dưỡng yêu dấu bị mắc mưa, vội vàng cầm ô ra che.

Hai người kiểm tra nửa ngày cũng không tìm ra chỗ hỏng.

“Thôi, chúng ta gọi xe rơ-moóc tới vậy.” Hạ Mặc Lâm nhíu mày.

“Vậy lâu lắm, dưỡng, xe thì gọi người ta mang đi sau, còn hai chúng ta...” Hạ Vũ Thụy cười tươi hơn ngọc, “Phía trước có trạm xe bus, chúng ta đi xe bus.”

Hạ Mặc Lâm không biết vì cái gì nhìn thấy nét mặt tươi tắn của cục cưng, trong lòng bỗng thấy sợ.

“Dưỡng, sao lại dần ra thế, đi mau, xe bus tới rồi.” Hạ Vũ Thụy tùm tùm kéo người kia chạy.

Sau khi lên xe thì thấy hành khách quả không ít, hai người lách xuống dưới, Hạ Vũ Thụy đột nhiên kháng kháng đòi đứng sau anh ta.

“Sao thế?” Hạ Mặc Lâm khó hiểu ghé tai hỏi nhỏ. Anh ta rõ ràng cao hơn Thụy Thụy, đứng sau mới đúng chứ.

“Ai chà, con thế này gây chú ý lắm, mọi người đều nhìn con kìa.” Hạ Vũ Thụy thuận miệng nói láo.

“A, sao dưỡng không nghĩ tới kìa. Thụy Thụy nói rất đúng!” Anh ta không muốn cục cưng bị người ta ngắm, nên gật gật đầu, “Thế Thụy Thụy nhanh ra sau lưng dưỡng đi, dưỡng che cho con.”

“Dạ, cảm ơn dưỡng.”

Một tay nắm lấy vòng treo, một tay ôm eo người kia, Hạ Vũ Thụy dán mặt lên lưng cha dưỡng, cười như con mèo nhỏ.

Đường núi xóc vô cùng, xe đi rung lắc, Hạ Mặc Lâm mở rộng chân, cố gắng giữ thăng bằng, muốn bảo vệ cục cưng phía sau. Nhưng anh ta lại không biết bụng dạ khó lường của “La Hán si tình”, anh ta đã sớm bị nhắm làm món ngon rồi.

Ngón tay tà ác luồn từ vạt áo anh ta, lặng lẽ sờ mông.

Hạ Mặc Lâm phút chốc cứng đờ người...

Táo tợn chậm chạp mân mê móng anh ta, giày vò một hồi thì luồn vào quần lót, bắt chính xác phần bên dưới của Hạ Mặc Lâm...

Hạ Mặc Lâm hít một hơi.

Vị “La Hán si tình” này giống như biết rõ nhược điểm, kéo khoá quần của anh ta, thành thạo lôi phân thân hơi mềm ra, bắt đầu dùng ngón cái ve vuốt ở đầu đỉnh, còn dùng móng tay chọc chọc lỗ nhỏ.

Hạ Mặc Lâm bị kích thích muốn gào to lên, phân thân cương cứng không ngừng tiết chất dịch trong suốt, làm cho tay cậu trai trở nên dính dính, khi cọ xát lại phát ra tiếng nước phòm phốp...

Lấy áo gió che bên dưới, mọi người đều không biết rằng đang có những hành vi *** đáng đáng xấu hổ diễn ra.

Bên dưới của Hạ Mặc Lâm bị “La Hán si tình” tùy tiện đùa bỡn, giày vò, vài lần đã muốn xuất tinh, lại bị bóp chặt, làm anh ta đau khổ mà rên nhẹ...

“Nhỏ thôi, bằng không bị phát hiện à.”

“La Hán si tình” ghé tai anh ta cười, tiếng cười mê đắm làm cho Hạ Mặc Lâm nghe xong tâm thần rung động, muốn bắn.

“Đường đường là giáo sư đại học, lại có thể thủ *** nhờ người đàn ông khác, ngang nhiên ở trên xe bus bắn tinh sao?” “La Hán si tình” tà ác lấy tay bóp chặt gốc phân thân, ghé tai cười cười.

Rõ ràng thấy rất xấu hổ nhưng cũng hạnh phúc, khoái cảm không hiểu từ đâu len vào người Hạ Mặc Lâm, ngập tràn từng tế bào, làm cho anh ta căng thẳng tột cùng.

“La Hán si tình” lại còn tiếp tục đưa tay giày vò, “Nếu con nói, con hôm nay căn bản không muốn dương bắn, dương tính sao?”

Người kia muốn bắn tinh đến điên rồi, giờ nghe thấy cậu trai đáng ghét uy hiếp, tia lí trí cuối cùng đột nhiên như dây đàn vắn chặt mà bật lên!

Hạ Mặc Lâm tức giận xoay người lại, túm lấy bàn tay “tiểu La Hán si tình” đáng ghét, ghé tai cậu ta mà nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Xuống xe!”

Nhờ áo gió che khuất, anh ta còn không thèm cho phân thân vào trong quần, thở phì phò mà kéo cậu xuống xe. Anh ta chọn chỗ xuống là một nơi vô cùng hẻo lánh, rừng cây rậm rạp, xa xa mới có vài nóc nhà.

Mưa vốn đã tạnh đột nhiên lại tầm tã trút, hai người một thoáng đã ướt nhẹp.

“Đáng chết!” Hạ Mặc Lâm mắng một tiếng.

“La Hán si tình” bị người kia nắm tay lại vui vẻ huýt sáo, ha ha cười, “Hii, ô đâu? Quên trên xe rồi sao?”

“Câm miệng!” Hạ Mặc Lâm kéo cái tên “La Hán si tình” vào trong rừng cây, áp lên thân cây, cúi đầu hung hăng cắn vào cổ cậu ta, “Kiểu người ở trên xe bus quấy rối *** đàn ông như con hẳn là phải đưa đến cục cảnh sát!”

“Ừ, đừng, con nhất gan lắm, rất sợ tới cục cảnh sát, tiên sinh tốt bụng có thể đừng dùng cách này trừng phạt con không?” Tiểu “La Hán si tình” đáng yêu dùng ánh mắt đáng thương nhìn người kia cầu xin.

“Con mà nhất gan?” Hạ Mặc Lâm nắm lấy bên dưới cậu ta, “Ở trên xe bus quấy rối người ta mà mình còn thích đến cương lên, con là tiểu biến thái!”

“Ừ...” Bị người kia nắm lấy ngọn nguồn khoái cảm của mình, tiểu “La Hán si tình” rên rỉ thỏa mãn, “Thoải mái quá... Dùng sức vuốt con đi...”

“Nằm mơ!” Hạ Mặc Lâm buông tay, lấy khăn trong túi ra, tại gốc phân thân mìn màng mà buộc chặt.

“Aaa! Dương ơi, đừng!” Hạ Vũ Thụy thấy thế kêu thất thanh, rốt cuộc chịu không nổi nữa.

“Đừng? Hừ,” Hạ Mặc Lâm nâng cằm cậu ta, hừ lạnh, “Không kịp rồi, đừng hôm nay sẽ thay trời hành đạo, giáo huấn tử tế đứa nhỏ biến thái này!”

Biết người yêu dấu hôm nay sẽ không dễ dàng cho cậu xuất tinh, Hạ Vũ Thụy lo lắng cầu xin, “Ô... Đừng à, Thụy Thụy biết sai rồi, lần sau không dám bậy nữa, đừng tạm tha cho con đi.”

“Hừ. Tha con? Không đem tiểu biến thái này tặng cho cục cảnh sát là tốt lắm rồi, Nói nhiều, xoay người ôm cây đi, nâng mông lên cao cho đừng!”

“Đừng à...”

“Cởi quần, tách mông ra, lộ cái động *** đặng của con ra!” Người kia truyền lệnh nghe thô tục đến cực điểm.

Ô... Thảm rồi. Xem ra hôm nay đùa quá hoá cháy rồi, đừng nhất định tra tấn mình đến chết, không cho mình vui vẻ mà bắn tinh đâu.

Biết tính người kia mỗi lần bốc hỏa đều để lại hậu quả đáng sợ, Hạ Vũ Thụy rưng rưng cởi quần, đưa tay ra sau tách mông ra...

Dưới cơn mưa to, những giọt mưa lạnh như băng như tưới vào cái huyết nóng bỏng.

Vừa lạnh vừa nóng tạo cảm giác kì lạ khiến Hạ Vũ Thụy run rẩy kịch liệt!

“Tiểu *** phụ!” Nhìn bông anh tức đỏ tươi kia nhảy cảm gấp mà khép kín, rồi lại nở rộ, Hạ Mặc Lâm tìm đập bình bịch, nhin không được mà cúi người, vươn lưỡi liếm...

“Aaaa...”

Đầu lưỡi anh ta ở cửa huyết đùa giỡn từng nếp nhăn, lại tiến vào sâu làm cho cửa mình nóng dần lên, mỗi lần quét lại giày vò từng tác niêm mạc *** đặng, vừa điên cuồng vừa tục tĩu làm Hạ Vũ Thụy lắc mái tóc ướt kêu to, khổ sở vắn vẹo mông...

“Aa... Thích quá... Thích quá... Ô... Đừng à, van đừng, làm cho con bắn một lần, chỉ bắn một lần thôi mà... Van đừng!”

Nghe được “La Hán si tình” đáng ghét xin tha thứ, Hạ Mặc Lâm cười đắc ý, đột nhiên không báo trước mà đưa đầu lưỡi rời ra ngay lúc cậu ta sắp lên cao trào.

“Aaa... Đừng... Đừng đừng bỏ ra!” Hạ Vũ Thụy kinh hoàng kêu to, muốn xoay lại ôm anh ta cầu xin, lại bị nắm chặt eo, không thể động đậy.

“Ô... Đừng, van đừng lại cho vào đi, trong mông con ngứa muốn chết, ô... Van đừng, đừng à...” Hạ Vũ Thụy cố tách mông, làm cho huyết nhỏ *** đặng mê người hé ra, khép lại trước mắt người kia.

Hạ Mặc Lâm thấy thế hít sâu, vốn cương cứng như sắt lại cứng hơn nữa!

Đem phân thân lớn, nóng như lửa để ở cửa *** huyết của phạm nhân, anh ta rống lên một tiếng, mạnh mẽ đâm vào....

“Yaaaaa...” Huyết ngứa đến muốn chết bỗng bị vật lạ hung hăng đâm chọc, Hạ Vũ Thụy sung sướng hét lên, toàn thân co quắp...

“Ừ... Kẹp chặt quá! Thích chết mất...” Hạ Mặc Lâm vừa đóng đưa thắt lưng, điên cuồng ra vào, đâm *** huyết vừa nhỏ vừa nóng, vừa hưởng thụ cảm giác bị tràn huyết co rút mút chặt làm cho khoan khoái cực kì!

“Aaa... Đừng giết con đi! Ô... Muốn bắn... Đừng... Con chết mất... Van đừng, Thụy Thụy lần sau không dám nữa... Van đừng tha Thụy Thụy đi... Đừng à.” Dưới háng đã muốn bắn tinh gần chết, Hạ Vũ Thụy đau khổ cầu xin.

Hạ Mặc Lâm xem “La Hán si tình” đáng thương rất hối lỗi, lúc này mới thoả mãn mà nắm chặt eo cậu ta, hung hăng đâm đến chỗ sâu nhất, bắn tinh...

“Ừ... Đừng phải bắn... Cứng à...”

Cảm giác dịch thể nóng bỏng của cha dượng tưới đầy mộng mình, Hạ Vũ Thụy run rẩy không ngừng, kêu to “Aaa... Con muốn... Con muốn dịch thể của dượng bắn chết con...”

Muốn cực cùng của mình cực khoái, Hạ Mặc Lâm nhanh nhẹn mở khăn đang buộc phân thân cậu ta, làm cho cậu ta vui vẻ bắn tinh...

“Ô aaaa... Sướng chết...” Dương vật rút cuộc cũng được tự do mà run rẩy, không ngừng bắn tinh, rồi lại bắn tinh...

Máu toàn thân giống như dồn hết cho cao trào khiến Hạ Vũ Thụy hai mắt trắng dã, thoáng chốc đã ngất trong lòng cha dượng.

Hạ Mặc Lâm yêu thương, cười cười, đưa “La Hán si tình ngọt ngào” áp lên thân, lại đâm vào thật sâu...

Mưa vẫn rơi...

Màn mưa bằng bạc cũng không dập được lửa tình nồng đậm nơi đây, hai cha con lúc đó đã bùng cháy mãi mãi...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-mat-anh-tuc>